

*Един виртуозен трилър
на автора
на "Златният храм"*

ЖАР

Уилям Голдмън
Маратонецът**Т**

УИЛЯМ ГОЛДМАН МАРАТОНЕЦЪТ

Превод: Любов Георгиева

chitanka.info

Един виртуозен трилър на автора на „Златният храм“
ЖАР

Един трилър за истински ценители.

Трилър, достатъчно известен, за да привлече Лоурънс Оливие и Дъстин Хофман да участват в едноименния филм.

Въвлечено в жестокия свят на агенти и убийци, ножове и пистолети Магнум, момчето, което е мечтаело да печели състезания по дълго бягане, внезапно се превръща в човек, бягащ, за да спаси живота си.

Тази книга ще ви държи на ръба на стола с неповторимата комбинация от ужас и удоволствие, която може да постигне само един виртуозен трилър.

ПРЕДИ НАЧАЛОТО

Всеки път, когато шофираше през Йорквил, Розенбаум се ядосваше по принцип. Източната 86-а улица беше последното скривалище на немците в Манхатън и колкото по-бързо швабските бирарии се превърнеха в жилищни блокове, толкова по-добре. Не защото той беше засегнат лично от войната — цялото му семейство живееше в Щатите от 1920 година — но шофирането по улиците, изпълнени с немски говор, го вбесяваше.

Особено Розенбаум.

Всичко го вбесяваше. Ако някаква несправедливост някога си позволеше да пропълзи неканено през границите на неговия свят, той я хващаше и смачкваше с цялата жлъч на своето седемдесет и осем годишно тяло. Всичко го вбесяваше: големите камиони, пътуващи до Джърси; чернилките го дразнеха, сега — повече от всякога, с идеите си, че са като всички останали; привържениците на Кенеди също го вбесяваха, комунистите, порнофилмите, порносписанията, покачващата се цена на пастърмата — за каквото и да се сетите, Розенбаум започваше да скърца със зъби.

Беше особено възбуден през днешния септемврийски ден. Бе топло и той закъсняваше, шофирайки към Нюарк, където неговите единствени живи приятели се събираха за седмичната си игра на карти в старческия дом. Там го чакаха трима едва кретащи старци, калпави играчи и калпави хора, но те все още можеха да вдишват и издишват, когато си поискат, а като достигнеш седемдесет и осем, и това значи много.

Те също не обичаха много Розенбаум — игрите неизменно завършваха със скандали и груби изрази — но той въпреки това отиваше там, защото беше открил, че това е най-добрият начин да преживее някак си четвъртъка, този двайсет и четири часов период, който също го вбесяваше — просто ей така. Имаше една песен, в която се казваше: „Съботната вечер е най-самотната вечер от седмицата“, а в друга се казваше: „Понеделник, понеделник, какво направи ти с мен?“

но Розенбаум знаеше, че трябва да се пази от четвъртъка. Всичко най-лошо в неговия живот се беше случило в четвъртък. Беше се оженил в четвъртък, двете му деца умряха в четвъртък, с разлика от години, но и двете в четвъртък — кой може да си представи някога, че ще надживее децата си? Какъв ужас! Розенбаум пушеше по три кутии цигари на ден в продължение на петдесет и пет години, а синът му никога не беше даже и дръпнал от цигара. И кой, мислите, че пипна големия рак? Той се поразмърда върху седалката си — всичко лошо беше свързано с четвъртък.

Осемдесет и шеста улица беше задръстена от коли.

„Гимбъл Ийст“. Откакто проклетата „Гимбъл Ийст“ пресичаше 86-а, човек не можеше да има никакво доверие в тази улица. Тя беше неговата любима улица, защото можеше да се прекоси лесно градът, десет пъти по-бързо, отколкото по 72-а, във всеки случай само туристите избираха 72-а. Ако искате да почувствате, че действително шофирате, трябва да изберете 86-а улица, но „Гимбъл Ийст“ я пресече и я задръсти. Никой не пазаруваше по „Гимбъл Ийст“ освен чернилките — какво щеше да се случи, ако някой евреин беше намерен мъртъв на „Гимбълс“? Но това не беше „Гимбълс“. „Гимбълс“ беше 34-а улица, идваща от Месус, а това нещо тук се опитваше да се нарече „Гимбъл Ийст“ — за Розенбаум бе най-досадно да се движи по „Гимбъл Ийст“.

Той не зави по 86-а, но вместо по нея се изкачи по Първа към 87-а, преди да завие наляво. Като число 87 го разгневи. Първото изследване на жена му струваше 87 долара. Само да отиде на хирург и той да види направената вече снимка и да научат новината.

— Със сигурност виждам бучка на лявата гърда на жена ви — започна лекарят.

А Розенбаум, ядосан от глупостта на доктора, се обърна към побледнялата си съпруга и каза:

— Виж, какво щастие да дойдем на преглед при такъв гений! Ние му казваме, че имаш бучка на лявата гърда и след като получава тази информация, той ни уверява, че ти действително имаш бучка.

Той се обърна към лекаря, младо петле, може би женено за изрусена шикса^[1].

— За бога, разбира се, че има бучка на лявата гърда, вие сте лекар с такава специалност, не съм дошъл да ви питам за израстъка на

лицето ѝ, наречен нос, между другото не зная дали учите за тези неща по медицина.

— Вашият съпруг е много забавен човек — каза докторът на жена му, а тя отвърна уморено:

— Но не и за мен.

Осемдесет и седма улица не изглеждаше толкова натоварена. Той зави по Втора без всякакви препятствия, успя да хване зелената светлина на светофара, на Трета улица трябваше да спре за малко, за да се сменят светлините, и нетърпеливо натисна клаксона два пъти, преди проклетият светофар да му се подчини и да смени светлините си, после наду газта и се понесе към „Лексингтън“. Всички казваха, че е ужасен шофьор, дори и семейството му, но те не разбираха нищо. За трийсет и пет години нямаше нито един акт за нарушение. Само няколко малки глоби, одрасквания, около четири пъти се беше стигало и до сбивания, но нека всичко да върви по дяволите — дали критикуващите са били кадърни за нещо друго, освен да го критикуват и да му причиняват мъка.

Когато стигна ъгъла на 87-а улица и „Лексингтън“, Розенбаум започна да се сърди на себе си. Светлината беше червена, което не беше чак толкова страшно — всеки може да преживее червената светлина, но колата пред него, колата, която беше спряла пред светофара, беше един проклет фашистки фолксваген и, което беше лошо, колата чакаше, смърдейки, точно по средата на платното, така че той не можеше да мине покрай нея, когато светне зелена светлина, и да я остави след себе си.

Розенбаум натисна няколко пъти клаксона, докато мърмореше под носа си, но какво можеше да се очаква от един разбиран фолксваген? Той самият караше шевролет още преди войната. Ако наистина познавате колите, ако не искате да си дадете парите на вятъра, купете си шевролет. Който не кара шевролет, е бедняк.

Светофарът светна зелено, но фолксвагенът не тръгна.

Розенбаум отново натисна клаксона, този път по-силно, но колата отпред не помръдна, блокираше пътя му. Той чуваше как моторът се дави.

— Изтегли се встрани — провикна се Розенбаум. — Завий наляво!

Най-сетне фолксвагенът започна да пълзи по страната откъм „Гимбъл Ийст“. Розенбаум потегли, опитвайки да се изравни, но фолксвагенът не можеше да се измести от средата на 37-а улица. След това, без да предупреди, моторът се задави, колата отново спря и запуши напълно Розенбаум. Той се наведе от прозореца на колата, натискайки клаксона, и се провикна с цяло гърло:

— Хайде, давай, размърдай се! Какво, по дяволите, става с теб? Ти, гадна отрепко, отмести си колата или аз ще те отместя!

От фолксвагена се чу една дума:

— *Langsamer.*

— По-бавно, по-бавно, успокой се. Преведи го от немски.

Розенбаум започна да се поти обилно не само от горещината, но и от възбуда.

— Не ми казвай по-бавно, ти, тъпа швабо! Хайде по-бързо!

Старецът от фолксвагена си подаде главата от прозореца на колата, погледна назад и се опита да размаха старческият си юмрук към Розенбаум.

— *Langsamer* — каза той отново.

Видът на човека вбеси Розенбаум. Беше стар, на умираше, със сини очи като всички шваби. Един грохнал, изкуфял старец, тръгнал без посока из Манхатън, беше престъпление да го пуснеш зад волана.

Миг след второто провикване „по-бавно“ Розенбаум просто седна и се изпоти. После тръгна с шевролета си към фолксвагена и го сбута. Почувства се страшно добре, отново се дръпна няколко фута назад, тръгна напред и отново го сбута, но този път по-силно. От много години не се бе чувствал така, все едно че се намираше на боксов ринг с някой непознат. Защо? Намираше се: а) в Йорквил, б) на 87-а улица, в) зад „Гимбъл Ийст“, г) задръстен, д) от фолксваген, е) каран от един мръсен шваба — любител на смрадливо сирене, ж) който го накара да закъснее за карето на карти в четвъртък, з) което беше нахално, защото в шевролета не беше инсталиран еркъндишън, при това беше след пладне, по средата на септември, температурата беше 92° по Фаренхайт, и) и непрекъснато се покачваше.

Розенбаум сбута другата кола за трети път, отхвърли я на няколко фута, но изведнъж тя потегли напред по посока на парка. Розенбаум в първия момент се изненада, но после пришпори колата си, бързо го настигна и се приготви да премине вдясно, защото сега той знаеше

целта на живота си — всичко се свеждаше до това да изпревари проклетия фолксваген, да мине отпред и да намали скоростта... до п... ъ... л... з... е... н... е.

Но нищо такова не се случи — когато Розенбаум отиде надясно, същото направи и фолксвагенът, когато отиде наляво, и фолксвагенът направи същото, изведнъж на 87-а улица между двете коли се обяви негласна война. Това беше добре дошло за Розенбаум, защото ако някой ден колата марка „Шевролет“ не успееше да обърне тази малка вносна играчка, може би щяха да я спрат от производство.

Много хора във Франция говорят за вятъра мистрал и лудостта, която обхваща хората при неговото появяване, в Калифорния всеки ходи по-леко, когато задуха вятърът „Св. Ана“^[2]. В Манхатън се появява също такъв вятър, никой не знае името му, но той съществува. Когато топлите дни се превърнат в истински горещини и вятърът долита от запад, носейки всички комари от блатата при Джърси към реката Хъдзън — може би състоянието на старците се дължеше на климата, само господ знае дали това е нещо съществено, защото сега светлините на светофарите пред Парк авеню току-що се смениха от червени на зелени и шевролетът потегли, но фолксвагенът водеше с футове преднина, като че ли нямаше смисъл от всичко това, но този удрящ се дивак никога, никога не трябваше да го задмине, те двамата връхлетяха на пресечката на 87-а и Парка, гувернантките сграбчиха децата, излезли с тях на разходка, многобройните минавачи се озъртаха безпомощно и търсеха с очи някой полицаи, те тръгнаха към Медисън авеню, фолксвагенът започна да издъхва, докато шевролетът препускаше и фучеше, и това бяха те, двама старци, с обща сума на годините сто и петдесет, обявили си война само защото при „Лексингтън“ фолксвагенът намали скоростта си, тези неща се случват в големите градове по всяко време, наистина, но те отминават, отминават и може би това нещо също щеше да отмине, ако не беше Хънстикър.

Хънстикър правеше своите доставки, той мразеше Осемдесет и седма улица, защото беше тясна, но обичаше да ходи в квартала по работа, защото след Осемдесет и седма се намираше Осемдесет и осма улица. Там в кафенето „Лексън-Хил-Дели“ работеше Айлийн и всяка седмица в продължение на една година Хънстикър закусваше и пиеше кафе там, защото Айлийн беше работлива, хубавичка в главата, беше

преживяла и един развод. Тя обичаше да се шегува с него, понякога се протягаше през тезгяха и разрошваше косата му, но още не беше излизала с него след работа. Първият ѝ съпруг бил голям тиранин, разказваше тя, и един брак ѝ стигал.

— Но аз съм различен — отговаряше Хънсикър. — Всичките си дяволи оставям в клуба по боулинг. Различен съм, прочел съм всички бестселъри — „Любовна история“ например, „Кръстникът“. Изпитай ме, ако искаш.

Но Айлийн не се умилостивяваше.

Тъкмо ѝ разказваше „Един път не е нито един път“, последния бестселър на Джеки Сюзън, и беше постигнал някакъв напредък, когато стана катастрофата.

Хънсикър помисли, че някой е блъснал камиона му, веднага излетя като луд навън към ъгъла на Осемдесет и седма улица и още преди да стигне мястото, той усети топлината, непоносимата горещина, защото, когато гори камион, може да изпепели дори и тухла, и там се чуваха писъци отвсякъде на жени и деца: когато стигна на Осемдесет и седма, пламъците ближеха сградата, където беше разтоварил, а Хънсикър навлезе в този ад, като се опитваше да разбере какво се е случило, но не остана дълго там. Изглежда, че се бяха блъснали две коли и при удара бяха връхлетели върху неговия камион, никой не знаеше, за бога, колко души бяха загинали.

Леко обгорен, Хънсикър се върна в кафенето, обади се в пожарната и в полицията. После седна на бара и зяпна тъпо пред себе си, докато Айлийн мълчаливо му наливаше кафе. Той отпи една глътка и в този момент тя почувства, че ѝ става мил, заобиколи тезгяха, седна до него и започна да бърше лицето му с чиста кърпа. Тази вечер за първи път излезе с него. Отидоха на кино, а след два-три дни Хънсикър си каза, че катастрофата му е донесла щастие.

Провървя не само на Хънсикър, но и на Биби — млад цветнокож, току-що навършил двайсетте, който искаше да стане фотограф и който се беше запътил към парка по времето на катастрофата. Той беше единственият фотограф, който снимаше там, снимките излязоха прекрасни. Вестник „Дейли Нюз“ закупи от него цял куп и ги отпечата на първа страница, а после му предложиха щатно място, така че и той нямаше от какво да се оплаче.

А дали катастрофата донесе късмет на потърпевшите? Някой би казал, че не беше голяма загуба. Розенбаум беше хаплив човек, седемдесет и осем годишен, доста капризен и опак, шофьорът на фолксвагена беше по-възрастен, някъде към осемдесет и две, вдовец, имаше един син, когото не беше виждал от доста дълго време. Нищо не ги свързваше, освен кръвната им връзка, всяка емоция между тях беше отишла по дяволите, единственото, което ги свързваше, беше някакъв бизнес, нищо друго.

Вдовецът беше емигрант, надживял бе всички роднини и приятели, нямаше врагове. Всички го наричаха Курт Хесе, макар че това не беше истинското му име. На шофьорската му книжка пишеше Курт Хесе, и по паспорт се наричаше така; лекарите и пощальоните го наричаха г-н Хесе, бръснарят му го наричаше г-н Х; децата от квартала му благодаряха, когато ги черпеше с бонбони в парка, обичаше да го прави за тях; дори и сестра му, когато беше жива, го наричаше Курт. Наистина, той носеше това име много дълго време, така че ако някой попиташе за името му изведнъж или просто изтичаше пред него и извикаше: „Кажете си името!“, той без колебание щеше да изрече Хесе и нямаше да се чувства лъжец.

Неговото истинско име беше Каспар Шел, но двацет и осем години бяха изминали, откакто беше с това име, и понякога, заспивайки, се чудеше дали това бе той самият, или бе дал възможност на някой друг да живее вместо него.

Той почина на място. Убит бе от удара, а не от огъня. Огънят само затрудни разпознаването.

Целият инцидент стана за по-малко от три минути, а Розенбаум се мъчи не повече от пет секунди. Между другото това беше все пак щастлив завършек на една трагедия.

---

[1] Еврейка, която не спазва религиозните закони. — Бел.пр. ↑

[2] Св. Ана или Санта Ана — топъл вятър, духащ в Калифорния. — Бел.пр. ↑

ЧАСТ I
БАБИ

1.

— Виж го този как пълзи — каза едно от хлапетата, надвесени над парапета на терасата.

Леви се направи, че не е чул нищо, наведе се и затегна връзките на маратонките си — най-хубавите спортни обувки на фирмата „Адидас“. Бяха му толкова удобни, прилепваха чудесно на крака му, не убиваха и не правеха мехури. Той се прираствяваше към някои части на спортното облекло, но с тези обувки се чувстваше добре.

— Ей, тутльо, флегма! — провикна се друго, то беше водачът им, дребно, пъргаво момче, обличаха го винаги в много ярки дрехи. Сега то си преправи гласа и извика дрезгаво и хапливо:

— Много ми харесва шапото ти.

После посочи на другите хлапаци шапката на Леви.

Без да иска, Леви си оправи шапката, като видяха това, хлапетата се закикотиха победоносно, той дочу триумфацията им смях през три от близките къщи. Беше чувствителен на тема шапка. Носеше тази вече от години и никой не му обръщаше внимание, но когато на Олимпийските игри през 1972-а Уотъл стана шампион на 800 метра и си сложи подобна шапка за голф, всички казаха, че Леви е видял от него.

Леви беше сигурен в няколко неща на този свят, но в едно беше съвсем сигурен (дали не звучи надменно?) — това беше неговият ум. Беше попрехвърлил двайсетте, беше умно момче и никога не имитираше никого, имаше собствено мнение за нещата, та камо ли да подражава на някакъв си бегач.

Леви пое въздух и се подготви психически за подигравките на децата, надвесени по парапета, когато започна да слиза като щъркел по външната стълба. Децата обичаха да гледат неговата непохватност. Те пляскаха с ръце и крякаха като патета.

Леви страшно мразеше да го имитират. Той, Т. Б. Леви, да бъде оприличаван на паток! Това никак не му допадаше, но за съжаление беше така. Не защото не беше така, а защото те бяха отвратително

точни в подражанието си. Той — Т. Б. Леви, не приличаше на паток в никакъв случай.

Хлапетата бяха шест, все деца на испански емигранти, живееха през три къщи от Леви, до самия Сентръл парк. Когато той дойде да живее тук през юни, те вече се бяха заселили. Сега беше септември и нямаше никакви изгледи да напуснат това място и да отлетят може би на юг. Бяха около петнайсетгодишни, слаби, дребни, опасно провокиращи. Постоянно висяха на терасата, там закусваха, обядваха, вечеряха, играеха хандбал, стояха до късно вечерта. Леви ги наблюдаваше как флиртуваха със съседските момичета. От сутрин до вечер животът им преминаваше на тази тераса, седейки, играейки, пушейки, не се интересуваха от света, защото те бяха светът, обикновен и еднообразен, но понякога Леви се питаше дали не им завижда. Не че би искал някога да поседне с тях. Разбира се, че ако му предложат, ще откаже. Но интересно как би се държал той, беше много различен, а и те никога не биха го поканили.

Леви пое тичешком по улицата към Сентръл парк и когато ги подминаваше, онова хлапе, дето му каза, че много харесва шапката му, подвижна:

— А вие защо не сте на училище?

Въпросът дойде така внезапно, че Леви едва не прихна да се смее. Веднъж през юни им беше задал същия въпрос, отговор на тяхна подигравка, но не успя да им затвори устата. От няколко дни те отново му го задаваха и следователно предизвикваха смеха му. „Хуморът е средство за сближаване на противоположностите.“ Кой ли беше казал това? Леви започна да се рови в паметта си. Може би Хазлит? А може би Мередит? Бърнард Шоу?

— Мисли! — подаде команда той, но името все не идваше в паметта му и Леви се ядоса на себе си.

— Трябва да знаеш тези неща, ако искаш да бъдеш „най“.

Баща му например знаеше името на автора и го цитираше, даже разказваше любопитни факти от създаването на някое произведение. Това за добро ли беше, или за лошо?

„Засрами се, Леви, и бягай по-бързо!“ — рече си той.

Той живееше в западния край на Деветдесет и пета улица, между булевардите „Амстердам“ и „Колумб“, съседите не бяха много симпатични, но като стипендиант нямаш право да избираш, просто

взимаш това, което ти се предложи, а през юни имаше свободна стая с баня на най-горния етаж в къща на I-18 Уест на Деветдесет и пета улица. Все пак не беше чак толкова лошо: един добър крос по „Колумб“, пресичаш към Ривърсайд парк и след това нагоре към 116-а, после по реката — ако беше състезател по бягане, може би щеше да искаш и повече.

Леви пресече булевард „Колумб“, затича по-бързо, когато стигна до Сентръл парк, зави наляво по Деветдесет и пета улица, потича малко нагоре и стигна до зелената поляна, опираща до тенискортовете, и най-сетне стигна до него.

До изкуственото езеро.

Леви се чудеше кой ли го е измислил и реши преди няколко месеца, че този човек не е бил с всичкия си. В езерото не се втичаше вода, нито се оттичаше, то беше едно декоративно водно петно, намиращо се в една необичайна среда, обградено от милионерите на Пето авеню, от техните роднини, живеещи в Сентръл Парк Саут, и техните далечни роднини, населяващи Сентръл Парк Уест.

Леви задмина другите бегачи и започна обиколка на езерото. Беше пет и половина — това беше неговото време за тичане. Някои хора обичат сутрешния крос, но Леви не беше от тях; умът му беше посвеж сутрин и затова той четеше до обед, а след това само нахвърляше бележки или четеше нещо извънредно леко. Към пет часа следобед вече се чувстваше много уморен и тялото му едвам се влачеше.

Затова в пет и половина Леви вече тичаше. Честно казано, той беше един от най-бързите тук, така че ако вие бяхте един съвсем непознат, страничен наблюдател, щяхте да видите, че този висок слаб мъж има доста добър стил на тичане.

Но най-напред трябва да узнаете неговите мечти.

Той щеше да участва в маратона. Като Нурми. Именно като Нурми, който бе станал вече мит. След много години запаянковците щяха да благоговеят и да спорят кой от двамата е бил по-велик — Фин или легендарният Леви.

— Леви! — ще твърдят едните. — Никой друг не е пробягал такъв финал както Леви...

А опонентите ще ми отвръщат:

— Нурми щеше да го изпревари. Той е по-велик от него!

Леви нямаше намерение да се отдава на спорта и на маратона; някой друг може би щеше да направи това, да посвети живота си на него. Не, той нямаше да стане маратонец. Това, плюс знания и интелект и тази смесица белязана със скромност и откровеност.

Току-що беше получил титлата бакалавър по литература на Оксфордския университет и можеше да пробяга цели петнайсет мили, без да се умори. Но ако запазеше формата си, след няколко години щеше да бъде професор и шампион едновременно. И тълпата ще крещи:

— Леви, Леви! Левиииии!

Запалянковците биха ликували, както правеха и сега, когато с виковете си поощряваха своите любимци.

— Леви! Леви!

Никой няма да се интересува как ще тича той, че е висок шест фута и тежи 75 килограма, няма да ги е грижа за това, колко мляко е изпил, за да бъде в спортна форма.

— Леви, Леви!... Левиииии!

Никого няма да интересува фактът, че той е със зализана коса, а в лицето е като индиански фермер, въпреки че живя три години в Англия, все още не бе изгубил американските си маниери. Само няколко души го обичаха, на повечето не беше известен, благодаря на бога за Док, Док. Това променя донякъде нещата. О, да, да.

— Леви, Леви!

Той тичаше, изпреварваше, уверен, че един ден ще победи този неуморим, арогантен, непобедим Нурми.

Леви ускори крачка.

До края на тренировката му оставаха още много мили и сега трябваше да провери сърцето си.

Леви ускори крачката си още повече.

Половин милион души, подредени покрай трасето, нямаше да повярват. Те ще викат, ще изпадат в транс. Никой не би повярвал, но фактът си е факт — Леви победи Нурми.

Леви, красивият американец, беше победител. Да, това е истината, самата истина. Той дори се осмели да се усмихне по време на състезанието, най-бързият бегач в историята на маратона, Нурми, беше напълно разбит. Той изпреварваше Нурми. Нурми сега беше наясно — нещо страшно идваше зад него. Той погледна през рамо и

недоумението му беше забелязано от всички. Нурми се опита да избърза, но това беше максимумът му, изведнъж започна да забавя крачка, ритъмът му стана странен, неправилен. Идеше Леви. Леви си проправи път. Леви беше готов да го задмине. Леви беше...

Томас Бабингтън Леви се спря за момент и се облегна върху оградата на езерото. Беше му страшно трудно да се концентрира сега върху Нурми.

Болеше го зъб и докато бягаше, усещаше болка горе вдясно. Той спря за момент и разтри дясната си буза, като се чудеше дали да отиде на зъболекар, или не. Беше малко закъснял със зъба и можеше да се наложи да го извадят. Сега или после, все някога зъболекарите ще те оберат.

За две-три минути работа ти вземат сума пари, по-добре е да си похарчиш парите за книги, плочи или нещо друго. „По дяволите!“ — помисли си Леви.

Не трябваше да се предава. Веднъж предадеш ли се, става още по-лошо.

2.

Когато Сцила влезе в бара на аерогарата, веднага забеляза човека с тупето^[1] и за миг се почувства неловко, не знаеше какво да прави, защото последния път, когато се срещнаха, и двамата, макар и за кратко, положиха големи усилия да се убият.

Наистина, това се беше случило в Брюксел по време на работа, а тук беше международното летище в Лос Анджелис и не се срещаха по служба, летенето дори можеше да се счита за удоволствие, но това не можеше да промени осезаемо проблемите на Сцила, а именно: как да обясниш на човека, който скоро си се опитал да унищожиш, че сега не си на работа и се интересуваш от нещо не така смъртоносно, каквото е един разговор. Не можеш просто ей така да го подминеш, кимайки с глава, или да подхвърлиш:

— Как си? Как вървят нещата?

Защото беше повече от вероятно да получиш нежелана дупка в слепоочието, преди да си довършиш изречението — толкова бърз беше Маймуната с пистолета.

Маймуната сега работеше за арабите — Либия или Ирак, или някои като тях — Сцила не можеше да ги различава една от друга — а може би работеше за тях по времето, когато се срещнаха в Брюксел. Веднага, щом се върна в „Дивижън“, Сцила изиска досието на Маймуната, знаейки, че папката ще бъде доста дебела — службата „Дивижън“ се гордееше с това, че може да събира подробни сведения за всеки.

Не че Маймуната винаги беше враг. Той пътуваше по целия свят и зависеше от някой понякога, шест години беше работил за англичаните, после за французите. След това се опита да работи на свободна практика, но не успя особено; всъщност това не се удава почти на никого, с изключение на непостижимия и загадъчен господин С. Л. Чен. След като се отказа от самостоятелната практика, Маймуната отново се развихри — Бразилия, там беше за кратко време, после замина набързо за Албания, това беше, преди да започне новия си бизнес с арабите.

Сцила тръгна към дребния мъж с тупето, седнал сам в края на бара. Проблемът беше как да му се представи или да го заговори по най-безопасен начин, защото беше много рядко за двама като него и Маймуната да воюват един срещу друг и да останат живи. Въпреки че Маймуната беше по-нисък и неугледен от Мики Руни, за повече от десетилетие той беше на абсолютно световно ниво с всякакъв вид огнестрелно оръжие, докато Сцила бе като Чен — те двамата убиваха с ръка — с дланта нагоре, с дланта надолу, с дясна ръка, с лява, нямаше никакво значение.

Единственото логично нещо, което Сцила можеше да направи, беше да намери друг бар. Рисковете не го притесняваха, но винаги гледаше да избегне неочакваните ситуации. Той отстъпи няколко крачки назад от мястото си, спря се, защото, по дяволите, *искаше* да си поговори с Маймуната. Често не ти се отдава такава възможност, откакто Сцила беше влязъл в този бизнес. Маймуната беше едно от малкото имена, превърнали се в легенда. Сцила дойде след него и поколението на Брайтън, Тренч, Фиделио — всички напуснали бизнеса по принуда. Ликвидирани.

Изведнъж Сцила се раздвижи. Той беше изключително пъргав за човек с неговите размери, особено при стартиране: не беше твърде бърз по принцип, но самата бързина не значи нищо, пъргавината и реакциите означават всичко. Веднъж беше чул един треньор да пита друг за способностите на млад играч: „Как е той с пъргавината?“.

Фразата изплува в главата му: той не знаеше дотогава, че човек може да бъде бърз и бавен едновременно. Сцила се понесе покрай столовете по протежение на бара и когато се приближи достатъчно, завъртя се и връхлетя в гръб на дребния човек, като го притисна с яките си ръце на мястото му. Всичко това приличаше на среща между ротарианци, които не са се виждали отдавна и сега си разменят тайнствени поздрави, докато Сцила не прошепна: „Мир, Ейп^[2]“, последвано от съюзяващото „Аз го нямам“.

Сцила седна на съседния стол, удивен от бързината, с която Маймуната оцени ситуацията: това, което го правеше ненадминат в стрелбата с пистолет, не беше прицелването, което беше много добро, а това, че неговият куршум вече беше във въздуха, докато противникът все още се прицелваше.

— Това притеснява ли те? — попита Сцила.

— Какво? Да си невъоръжен? Ни най-малко, а теб?

Сцила не отговори. Ръцете му с преплетени пръсти вече лежах на бара. Ейп се загледа в тях.

— Ти никога ли не ходиш въоръжен? — попита той.

Сцила само сви рамене.

— Ръцете са по-добро оръжие — рече Ейп. — При близък бой няма място за сравнение. Ако имах твоя ръст, и аз щях да си служа с ръцете.

Сцила веднага си помисли за Чен, който беше по-нисък дори и от Ейп, слабичък, тежеше под 60 килограма. Той никога не би споменал неговото име пред Ейп, не беше и необходимо. Маймуната го направи. Сцила се усмихна. Нямаше представа каква бе школата на Ейп, къде е бил обучаван и в коя страна, но каквато и да беше, тя не бе по-различна от неговата. Разбира се, всички те, хората от този бизнес, знаеха един за друг, защото всеки бе прочел досието на противника си. Понякога това означаваше всичко, в друг случай — нищо. Понякога дори четяха мислите си и това беше един от подобните случаи.

— Причината Чен да убива така майсторски и с двете си ръце е тази, че е проклет китаец. Това е в кръвта на китайците, както танцът при негрите — рече Ейп и се загледа в остатъка от уиски в чашата си. — Това би трябвало да е смешно, но не се получи, нали?

Преди Сцила да успее да проговори, дребният продължи:

— Сега може би мислиш, че съм сандък, пълен с предразсъдъци?

— Ейп!

— Погледни тази глупава перука! Тупе! Не ми стои добре. Още едно, моля! — каза Ейп на бармана.

Барманът кимна и отиде да донесе една бутилка шотландско уиски.

— Дай ми тройно.

Барманът кимна отново и започна да налива.

Сцила си поръча, както обикновено:

— Уиски, моля, с много лед и много сода.

Той си помисли, че Ейп е твърде смел, щом си поръчва тройно. Тройните бяха опасни: езикът ти се движи бавно, както и мозъкът и реакциите. Всичко това беше истина, така че, естествено, не можеше да говори за него. Потърси друга посока на разговора.

— Перуката ти е хубава — каза Сцила.

— Хубава?! Господи, днес тук е доста ветровито и не мога да я задържа на едно място. Ту идва напред, ту отива назад. Не е ли много смешно? — той отпи от чашата си, после призна:

— Понякога аз самият съм много смешен. Наистина, Сцила. Аз съм един комедиант.

— Вярвам ти.

— Ни най-малко.

— Това притеснява ли те? — попита Сцила.

— Не — рече Ейп, замълча и добави. — Притеснявам се и още как!

Сцила реши да не му отвърща.

— Знаеш ли как избрах прозвището си? Попитаха ме: „Как би искал да се наречеш?“. Бях абсолютно плешив на двайсет и две години. Отвърнах им: „Ще ме наречете Маймуната“. Така си го избрах — от пиесата на онзи американец О’Нийл „Рошавата маймуна“. Кажете ми, не е ли смешно?

Сцила се усмихна. Може би защото така беше по-възпитано, а може би защото Ейп не се отпускате да разкрива пред хората своите тайни. Ейп не говореше нито един език перфектно и не можеше да се разбере народността му, но като каза „американеца О’Нийл“, той явно искаше другите да мислят, че е американец.

— Знаеш ли, мисля си за перуката — рече Сцила. — Много е удобна. Е, не си чак толкова красив, колкото Франк Синатра, но вероятно и не пееш като него.

Ейп се засмя:

— Имаше един преди теб, казваше се Фиделио, беше полудял да открие къде съм роден. В свободното си време се ровеше из разни досиета, а аз се забавлявах, като говорех с различни акценти.

От всички тези легендарни герои Сцила най-много обичаше Фиделио — онзи, който си падал по музиката и като дете свирел на цигулка. Разбира се, не станал цигулар, но в „Дивижън“ се говореше, че бил тъй добър в занаята, както и като цигулар.

— Познаваш ли Фиделио, а? Фиделио? — попита Сцила.

— Да, познавам го. Та аз го „пенсионирах“.

— Нима? Никога не съм знаел това. В досието ти не пише такова нещо. Сигурно е било почти невъзможно — каза Сцила, но не продължи, защото щеше да бъде глупаво.

Ейп надигна пак чашата си и се загледа в питието.

— Щастлив съм, че седна до мене, Сцила — каза Ейп. — Когато влезе, имах чувството, че ще тръгнеш към мен.

Той погледна картината зад бара, после посочи с чашата си към главния вход.

— Няма да повярваш, но само дето не ти магнах да дойдеш, когато те видях.

— А защо не го направи? — попита Сцила.

Ейп отпи отново от уискито и не отговори. Помълча малко, после рече:

— Това ми е второто. Не мисли, че съм пиян. Не ти магнах, по простата причина че не обичам да се набивам в очите на хората. Този принцип го спазвам още от малък.

— Не трябваше да го казваш — отвърна Сцила.

Нещо ставаше с Ейп. Нещо го притесняваше, сякаш го режеха отвътре с нож.

— Ще ми разкажеш ли за Фиделио? — отново поде Сцила.

— Ще ти разкажа. Не съм забравил, не съм пиян.

Каквито и да бяха тези страдания и болки, които изпитваше Маймуната в момента, те рано или късно щяха да излязат наяве. Сцила реши да изчака. Той започна да му говори как навремето в Брюксел двамата останаха живи. Тази среща беше съвсем случайна. Очевидно и двамата вървяха по следите на един и същ фалшификатор на паспорти и внезапно налетяха един на друг в стаята, където лежеше неговият труп. Ейп стреля. Сцила замахна към него с дясната си ръка, но ударът му не беше точен и не удари шията, а рамото на Ейп, което се оказа изненадващо здраво и мускулесто. Ейп опита с още един изстрел, но вече залиташе, и това беше по-скоро предупреждение, отколкото опит да го убие. След това всичко приключи, оттеглиха се по различни пътища.

— Защо не уцели с първия изстрел? — попита Сцила. — Не че имам нещо против, предполагам ме разбираш.

— Не бях пиян. По това време все още бях въздържател. Беше преди година.

— Петнайсет месеца — поправи го Сцила.

Ейп кимна с глава.

— Сенките... сенките унищожават точността. Прицелих се в главата ти, а улучих стената. Ако се бях прицелил в сърцето, щеше да е по-различно.

— За сенките — вдигна тост Сцила.

Ейп играеше с чашата си.

По високоговорителя съобщиха, че самолетът за Лондон ще закъснее. Ейп изпсува и отпи голяма глътка уиски.

— Аз също отивам в Лондон — каза Сцила и опипа в джоба си билета за първа класа. — Никога не съм пътувал с компания. Летя си по дванайсет часа, ей така, за нищо... както винаги. Не мога да чета сериозни неща в самолета, само списания или биографията на Хеда Ламар.

— Пътувам втора класа — рече Ейп и Сцила усети, че той се ядоса.

— Може би за прикритие?

Ейп поклати глава отрицателно.

— Може би е станала някаква грешка?

Ейп отново поклати глава.

Сцила реши, че е най-добре да не пита повече. То и нямаше нищо за питане. Когато се върши работа като тяхната, се пътува в първа класа. Винаги. Няма вноски за пенсионен фонд и планове за пенсиониране, никой няма гарантирана сигурност. Първата причина, заради която може да пътуваш втора класа, е за прикритие — това отговаря на измислената ти за конкретния случай биография. Втората и последна друга причина е, за да ти покажат, че рейтингът ти пада и вече не си им нужен. Когато това се случи, пенсионирането е въпрос на време. Само че, разбира се, не ти е позволено да се пенсионираш. Просто не ти дават право да избираш.

Въпреки това на Сцила му се стори ужасно грозен фактът, че изпращат такъв герой легенда да пътува във втора класа.

„О, господи, дайте му задача, в която той не може да оцелее, нека поне да си отиде със слава, той е заслужил това“ — помисли Сцила.

— Направих добра кариера — каза Ейп. — По-добра от много други.

— Ти „пенсионира“ Фиделио!

— И Тренч. И за това не знаеше, нали? Очистих ги и двамата. В една година. Тогава сенките не съществуваха за мен. — Ейп отпи от

уискито. — Знаеш ли какво си мислех, преди да дойдеш?

Сцила поклати глава.

— Искаш ли да ти кажа?

„Не искам — помисли си Сцила, — не искам да слушам от една легенда разказа за нейното минало величие“, а гласно продължи:

— Щом искаш да говориш, говори.

— Мислех си, че никога не съм имал жена, без да съм ѝ заплатил за това; дете, което да е знаело името ми, и че нито една от моите перуки не ме е правила достатъчно привлекателен.

— Сантиментални глупости — каза Сцила, надявайки се, че това ще подейства.

Дребният мъж замълча, а после изведнъж се засмя гръмогласно.

— Да те вземат дяволите, Сцила! Как само го рече!

Сцила поклати глава и го подкани:

— Хайде, ще ми разкажеш ли за Фиделио, иначе ще ида в книжарницата и ще си купя „Спомените на Лана Търнър“.

— Ще отида за малко до клозета да се облекча. Може би знаеш от досието ми, че имам разни проблеми със стомаха — каза дребният човек, като скочи от високия стол и се измъкна от бара в безспорно добро разположение на духа.

В досието на Ейп имаше информация и за здравословното му състояние: слаби бъбреци, проблеми с дебелото черво, преди години беше прекарал тежка операция.

Когато Ейп изчезна от погледа му, Сцила реши да смени билета си и да пътува втора класа — това не беше травматизиращо, ако ти си този, който взема решението. Вероятно неговото решение беше също като приказките на Ейп сантиментална глупост, но ако имаше нещо интересно в историите на Фиделио и Тренч, никога нямаше да има по-добра възможност да го научи.

Сцила се върна, зае отново мястото си зад бара и зачака завръщането на Ейп. Довърши бавно уискито със сода. Но другият стол остана празен.

Сцила си поръча ново уиски. И отпи едра глътка. Очевидно нещо беше ужасно не наред. Отпи отново. „Не е твоя работа да се месиш там, където не трябва“, помисли си Сцила. Той поседя самотен на бара и отново отпи едра глътка уиски. Може би големината на последната глътка предопредели следващите му действия, защото той никога не

пиеше много, преди да е заключил вратата, а човек положително не може да постигне уединение в бар на аерогара, което означаваше, че той се поддава на нетърпение, което значеше, че той наистина *искаше* да чуе историята на Фиделио, което значеше, че той трябваше да направи нещо, вместо да седи, затова Сцила стана и тръгна към мъжката тоалетна.

Табелката върху вратата на тоалетната гласеше: „Молим за извинение, има повреда в канализацията. Молим, използвайте помещението в дъното на коридора зад ескалатора. Благодарим“. Табелката беше залепена на вратата, а надписът беше с мастило, написан на ръка. Сцила кимна с глава и се замисли, после си спомни, че ескалаторът е доста далече, и си обясни защо дребният човек с перуката закъсняваше.

Беше на половината път към бара, когато се сети, че бележката може би е фалшива. Сцила изтича обратно. Може би думата „помещение“ му се беше видяла странна и затова реши, че е фалшива. Знаеше, че бележката е фалшива, също както знаеше, че вратата е заключена — той я бутна леко.

Беше заключена, но заключените врати никога не са били проблем за Сцила, той си имаше причина да ги отваря, и бръкна в джоба на панталоните си. Всички говореха за шперцове, дори писателите пишеха в книгите си за тях, но Сцила смяташе, че те не вършат работа, освен ако нямаш стотина с различни форми и размери. Истината беше в кукичките и той винаги носеше в себе си една, а и нищо повече не ти трябва, ако имаш дарбата да отваряш брави. Извади от джоба си ножче, малко, с две остриета и съвсем обикновено, като се изключи, че беше изтънил още малко острието, което завършваше с малка, почти незабележима кука, а това беше достатъчно. Пъхна безшумно острието в ключалката, напипа внимателно механизма на бравата, натисна острието и вратата се отключи.

Залитайки като пиян, Сцила влезе в мъжката тоалетна и се насочи с несигурна стъпка към писоарите. Там откри двама души, единият беше кавказец, техник, облечен в работен комбинезон, който оправяше тръбите, а някакъв негър, изглежда портиер, чистеше и влачеше подире си огромен чувал, в който пъхаше боклуци.

— Мартинитос са убийци — извика Сцила на негъра, докато пускаше студената вода.

— Мартинитос са убийци — извика той на техника.

— Абе, я се разкарай оттук! — каза техникът, приближавайки се към Сцила. — Тръбите още не са нагласени.

Сцила се извърна към него с празен поглед и затвори кранчето.

— Не прочете ли бележката? — попита негърът.

— Каква бележка? — каза Сцила, ужасно учуден. — Пишеше мъжка тоалетна, разбира се, че прочетох табелата, винаги чета табелата, не искам да вляза в другата тоалетна и купчина жени да се разпищят.

Той поклати глава, погледна се в огледалото, отвори пак кранчето и се наплиска със студена вода.

Техникът затвори кранчето, а негърът отиде да провери дали бележката е още на вратата.

— Мартинитос са убийци!

— Не трябва да пускате водата, господине. Съжалявам, но не трябва.

Техникът беше тъй учтив и мил, че Сцила се чудеше кой е очистил Ейп — той или негърът. Дали бяха араби или врагове на арабите? Но за Ейп това вече нямаше никакво значение. Сега той си почиваше кротко в чувала. Сцила беше сигурен в това.

— Съжалявам — рече Сцила и той действително съжаляваше.

Сега вече не мислеше за Фиделио, нито за Тренч, макар че би било интересно да чуе и за него. Но това трябваше да се случи. Ейп е знаел много добре. Сцила искрено съжаляваше, една буца заседна на гърлото му.

След малко черният се върна и съобщи:

— Бележката е все още там.

Техникът погледна негъра.

— О, онази хартийка ли? Това не е табела, какво пишеше на нея? — попита Сцила.

— Че тези помещения са затворени — отговори техникът. — Да се ползват другите.

Сцила имаше желание да се надсмее над своята собствена хитрост — никой не нарича тоалетните „помещения“. Да, той беше умен, умен. Двамата го зяпаха как се държи за писоара и се чудеха да го пуснат ли да си върви, или не. „Тук почива Сцила, несполучил за първи път, докато мислел за правоговора.“ Беше застанал до писоара и

не помръдваше, изкушаваше се да тръгне, ако го помолеха за това. Беше сигурен, че ще го направят, защото не им влизаше в сметките; те просто си бяха свършили работата и нямаха претенции към него. А и той също нямаше работа с тях, защото имаше други задачи. Нямаше нужда да се прилага сила; нямаше за какво. Сцила знаеше това, но когато яростта го задейства, се учуди най-вече от факта, че той започна пръв.

Защото забеляза перуката на Ейп, паднала в единия ъгъл на тоалетната. Мръсните копелета бяха сварили дребния човечец в момент на облекчение — и бяха очистили легендата със смъкнати гащи. „Исусе, те трябваше да го изчакат!“ И когато двамата престанаха да се гледат и погледнаха към него, Сцила тръгна първо към техника не защото беше най-близо, а защото носеше тежък френски ключ и може би това беше оръжието му.

Той се спусна напред със свити в юмрук ръце и повали техника с удар под челюстта, негърът беше лесен, тъй като не подозираше с кого си има работа: когато се приготви за нападение с дясната си ръка, Сцила го удари с лявата, изви ръката му към рамото и врата, чу се звук на счупени кости и негърът се простря близо до техника.

— Защо не изчакайте, а? — повтори Сцила.

Техникът се опитваше да каже нещо, мъчейки се да си поеме дъх, вероятно никога вече нямаше да може да говори така, както до този момент, а негърът мигаше, гледаше зашеметено, мъчеше се да намести рамото си и правеше опити да отговори.

— Сега ще ви събуя гащите, какво ще кажете, а? А после ще ви накарам да клекнете. А после ще ви убия. Ще ви убия! *Това ще ви хареса ли?*

— Но такава беше заповедта — отвърна негърът. — Не ни убивай. Не ни бяха казали, че той е твой приятел.

— Ти знаеш ли кой съм?

— Сега вече знам. Ти си Сцила.

Сцила ги огледа, искаше му се да приключи с тях. Яростта все още го душеше, не беше проблем да ги убие. Но щеше да рискува после, докато се измъкне.

— Недей ни убива — повтори негърът.

Техникът продължаваше да пъшка.

— Доколкото знам, никога не си му бил приятел — добави чернокожият.

— Да, така е — отвърна Сцила. — Така е.

Яростта му полека-лека се уталожи. Действително те никога не са били приятели, дори нямаха общи познати. Само работеха в един и същ бранш, практикуваха една и съща професия. Каква беше тя?

Изведнъж той се наведе над двамата, ръцете му бяха готови да убиват. Искаше да ги сплаши и успя. Видя го в очите им, почувства го в мислите им, в този миг те наистина бяха сигурни, че ще умрат.

— Запомнете това от мен — каза Сцила с треперещ глас, — винаги оставяйте нещо на човека, някаква малка възможност. Разбрахте ли? Може да е много малка, колкото косъм, но му я дайте. Разбрахте ли ме?

— Да — рече негърът.

Сцила провеси ръцете си още по-ниско.

— Разбрах! — извика негърът, но той вече знаеше, че няма да умрат. Знаеше го и техникът.

Когато разбра, че са си научили урока, Сцила се изправи, излезе от тоалетната и се върна в бара, където си поръча още едно уиски. „Колко глупаво се получи! Сега ще се разчуе“, помисли си Сцила. Тези двамата ще подадат рапорт. Техните шефове ще се свържат с „Дивижън“ и ще докладват, че Сцила се е държал невъзпитано. *По-лошо, че се е намесил.* И, разбира се, „Дивижън“ щеше да отрече твърденията им.

Ще отхвърлят обвиненията, но занапред ще си имат едно на ум за него. Ще работят с него, разбира се; той все още е ценен, не е за изхвърляне. Но ще го наблюдават. Ще бъдат по-внимателни и предпазливи, ще се чудят защо се е държал така, какво му се е случило, за да има такова поведение, може ли да му се вярва както в миналото. И още при следващото провинение ще...

„Не трябва да има следващо провинение“, си помисли Сцила.

Арабите, които бяха наели чернокожия и техника, а може би не бяха арабите, също щяха да го наблюдават внимателно. Трябва да пазят хората си и нищо чудно да се опитат да го пипнат, когато е толкова уязвим, може да му счупят рамото, да запушат устата му. Или, ако действително са много ядосани, да счупят гръбнака му, да го оставят инвалид за цял живот.

„Не трябва да ставам уязвим“, реши Сцила.

Хубаво си го беше намислил и преди, но защо избухна в тоалетната и не сдържа нервите си? Защо при вида на захвърлената в ъгъла на клозета перука той изпадна в дива ярост?

„Защото... — мислеше Сцила, — защото...“, беше му трудно да го формулира. „Защото човек би трябвало да умре при някой, който го обича. Ето това беше. Какво можем да поискаме от живота, ако не една прилична смърт? Това желание невъзможно ли е? Вероятно!“

— Сметката — каза Сцила и плати питиетата — своите и на Ейп.

Преди да тръгне към самолета, се отби набързо в тоалетната. Бележката беше изчезнала. Сцила отвори вратата, влезе бързо вътре, огледа наоколо. Перуката също я нямаше.

Сцила кимна с глава, беше удовлетворен. Те не бяха избягали веднага след него. Бяха останали и почистили навсякъде до най-малките подробности. Може би бяха добри момчета.

„Добри момчета?“ — помисли си Сцила и бързо напусна тоалетната. Ядосваше се на себе си. Преди няколко минути щеше да ги убие, а сега в главата му кръжаха съвсем други мисли. Той стигна до гишетото на Пан Ам и се нареди на опашката.

— Искам да умра при някой, който ме обича — рече Сцила.

— Какво казахте? — попита го една възрастна дама, която се беше наредила пред него.

„О, господи, мисля на глас!“ Сцила ѝ се усмихна. Имаше чудесна усмивка, мила, излъчваща сигурност. Жената също му се усмихна, преди да се обърне настрана.

„Ако продължаваш така, скоро ще те пратят да пътуваш във втора класа“ — помисли Сцила. И при тази мисъл се разтрепери целият.

---

[1] Частична перука. — Бел.пр. ↑

[2] Маймуна (англ.). — Бел.пр. ↑

3.

В залата за семинари бяха само четирима, чакаха Бизентал. Тримата се познаваха и разговаряха тихо помежду си. Леви ги наблюдаваше от дъното на стаята. Беше чувал за тях; дори когато следваш в Оксфорд, клюките за тези тримата летяха по трансатлантическия телеграф. Най-големият от тях беше Чембърс — негър с огромно самочувствие на най-компетентния негър историк. Другите двама бяха близнаците Риордан — брат и сестра. В Йейл се говореше, че са най-добрите специалисти по католическа теософия след Били Бъкли.

Леви продължаваше да ги гледа и знаеше, че от време на време беше обект на техния разговор. Ако имаш ниско самочувствие, а другите до теб са от най-висока класа, винаги ще разбереш по жестовете или мимиките им, когато говорят за теб. Те действително бяха наясно кои са и какво представляват. Момчето, цялото плувнало в пот, ги наблюдаваше и гледаше уплашено. „Не трябваше да идвам на откриването на учебната година“, помисли си Леви, потейки се в бялата си риза. „Глупаво беше да дойдеш на откриването“; искаше да си създаде мнение, не да чупи рекорди. „Бягай вкъщи, размърдай се!“, напомняше той на себе си. „Тичай у дома, ако искаш, но не идвай на упражненията целия в пот. Никой не уважава плувнали в пот учени.“

Бизентал влезе в стаята с цялото си величие. Запламтя, да, „запламтя“ беше точната дума. В очите му — той не можеше да потисне излъчването на очите си — имаше приглушен огън като на красавец от Запада. Всичко, което можеш да направиш, е да хвърлиш един поглед към Бизентал и да кажеш, че е изискан. Леви веднъж се беше срещнал с Опенхаймер, той изглеждаше по същия начин. Ризите му бяха малко широки в яката, панталоните като торби, но като го погледнеш, имаш чувството, че е гений от най-висока класа.

С Бизентал бе същото. Не защото ризите му не бяха широки, напротив — той беше много елегантен. Беше доста богат, с блестяща кариера: две книги, наградени с „Пулицър“, три бестселъра, показваше се непрекъснато по телевизията, даваше интервюта за „Ню Йорк

Таймс“. Беше неуморим, интелигентен, разнообразен. Интелектуалец като Сами Глик. Знаеше за всяко нещо, случило се някога на Земята, и говореше за него с вещина и компетентност. Затова се бе задържал така дълго на върха и имаше предимство пред много хора.

— Много ли се отегчихте да ме чакате? — започна Бизентал.

Всички в стаята поеха дъх.

Това го въодушеви. Той седна зад катедрата и праметна крак върху крак.

— Има недостиг на природни ресурси — продължи Бизентал, — освен това ще останем без чист въздух. Липсва даже червено вино. Друг е въпросът обаче с историците. Всяка година университетите ги бълват, както месокомбинатът бълва наденички, а вие сте едни от най-добрите. Мисля, че ви казах достатъчно. Дано с вас да работим без никакви оплаквания. Дава ви се възможност да направите кариера. Прогресът произвежда учени. Докато аз създавам учени, ще ми се плаща. Но аз казвам „Спрете тревожния глас на прогреса!“. Кой го е казал?

„Тенисън — помисли си Леви — в «Локсли Хол — 60 години след това».“ Мисля, че съм прав. Сигурен съм. Но ако не е така? „Не бива да идваш в деня на откриването и да правиш грешки. А може би го е казал Ййтс? Може пък да е Тенисън. Ами ако кажа Тенисън и Бизентал отвърне: НЕ, не е вярно, това е Ййтс, 1668–1937 година. Не си ли чел ирландска поезия? И ти искаш да си голям историк, без да си чел ирландска поезия?“

— Тенисън — изсумтя дрезгаво Бизентал. — Господи! Алфред Тенисън! Как искате да вземете научна степен по история, без да знаете произведението му „Локсли Хол“ или „Локсли Хол — 60 години след това“?

Сестрата Риордан започна веднага да си води записки. Леви искаше да извика: „Аз го знаех! Професор Бизентал, знаех го!“. Каква съм мижитурка. Можех да направя впечатление, помисли си той.

Бизентал стана пъргаво и започна да се разхожда. Помълча известно време и ги остави добре да го разгледат, да почувстват, че са негови ученици. Неговите лекции и семинари по съвременна история бяха най-престижните в Колумбийския университет, изключение може би бяха само лекциите на Барзум-Трилинг в университета в Лит, но Леви не беше сигурен дали продължаваха да се четат.

— Ще се срещаме веднъж на две седмици. Аз ще бъда точен, предполагам и вие също — заговори отново Бизентал. — Обещавам ви, че ще ви заслепявам в петдесет процента от времето, а понякога ще бъда просто изискан. И бих искал да се извиня предварително за това. Мислете си за мен като за препятствие, което трябва да преодолеете по пътя си, и като за човек, който е „на всяко гърне мерудия“. Ще ви създам много пречки и ядове. Така че, дръжте се здраво! Сега, ако обичате, ми кажете темите на вашите дисертации. Да почнем от Чембърс.

— Действителността на цветнокожите в Юга — паралел с недействителното в произведенията на Фокнър — издекламира Чембърс.

Бизентал се спря.

— Ами ако паралелът не е действителен?

— На това се и надявам — отговори Чембърс. — Обичам кратките дисертации.

Бизентал се усмихна.

„Дали е умен този Чембърс? — помисли си Леви. — Много е спокоен. Дали някога и аз ще бъда толкова спокоен?“

— Госпожица Риордан?

— Съглашенията на военните сили в Европа през XIX век.

— А вие, господине? — Бизентал се обърна към момчето Риордан.

— Хуманизмът на Карлайл, Карлайл — запелтечи той.

— Но тази тема е много опасна. Нито един младеж на вашата възраст не би имал интерес към нея. Смята се, че всеки интелектуалец след 25-годишна възраст става нетърпим, това е включено и в нашия устав.

Той се обърна към Леви.

— Вие, господине...?

— Деспотизмът, сър — Леви искаше да овладее сърцето си. „Успокой се“, но то биеше силно. — Деспотизмът в американския политически живот, като например потушаването от Кулидж на полицейската стачка в Бостън и изпращането на американски войници на Западния бряг по времето на Рузвелт — отговори му Леви.

— А ще споменете ли нещо за Маккарти^[1]? Имам предвид Джоузеф. Той беше сенатор, пишеше против деспотизма и живя през

петдесетте години.

— Да, сър. Отделил съм цяла глава за него.

Бизентал седна зад катедрата.

— Всички да станат и да се разотидат — каза той. — Но искам да ви кажа нещо в заключение.

Групата замръзна на мястото си.

— Много от аспирантите и студентите се притесняват да контактуват с преподавателите си, страхуват се да не ги отегчат. Уверявам ви, можете да ми досаждате по всяко време — усмихна се той.

Всички се засмяха.

— Леви? — повика го Бизентал, когато Леви почти беше излязъл от стаята.

— Сър?

Бизентал посочи вратата.

— Затворете я — каза той.

Повика го с пръст.

— Елате — посочи му стол от предната редица. — Седнете.

Леви послушно се подчини. Бяха сами в стаята. Беше тихо. Леви не смееше да помръдне. Бизентал го гледаше с блестящите си очи.

— Познавах баща ви — каза той най-сетне.

Леви кимна с глава.

— Между другото той ми беше научен ръководител.

— Да, сър.

— Аз бях един млад фукльо, който знаеше само да танцува, мотаеше се насам-натам, но имаше и малко мозък, за да не се подхлъзне и падне в бездната.

— Не знаех това, сър.

Бизентал продължаваше да го гледа, втренчил в него своите блестящи очи.

— Т. Б. Леви. Знаех си, че сте син на Леви, Томас Бабингтън.

— Да, сър, но не искам името Бабингтън да се произнася цялото.

— Спомням си, че имаше още един Бабингтън. Как му беше името?

— Името му е Хенри Дейвид.

Леви обаче не го наричаше така. Когато бяха насаме, му викаше Док. Това беше една велика и съкровена тайна. Така, както никой друг,

освен Док не му казваше Баби.

— А той интелектуалец ли е?

— Не, сър. Той е голяма клечка. Преуспяващ бизнесмен. В момента прави луди пари. Обикаля френските ресторанти, пие само бургундско вино. Мисля, че ако баща ми беше жив, вероятно щеше да се отрече от него.

Бизентал се усмихна:

— Баща ви, ви кръсти на двама велики мъже — Торо^[2] и Макаули.

— Така ли, сър?

— Те са починали в една и съща година.

Леви искаше да възрази: „Не, не е така. Макаули е умрял през 1859, а Торо три години след него“. Какво да направи? Три години все пак бяха дълъг период. Може би Макаули би протестираше.

— Мисля, че... — започна Леви.

Бизентал не отлепяше от него изразителните си очи.

— Мисля... не съм съвсем сигурен... предполагам, че единият от тях е починал през 1859-а, а другият през 1862-а.

За миг Бизентал се смути.

— О, да, разбира се, че сте прав. Грешката е моя. Действително те са умрели през три години. Всъщност аз исках да кажа, че са родени в една и съща година или един и същи месец.

Леви сложи ръката си на стомаха и започна да го разтрива. Не, те не бяха родени в една и съща година, а разликата им беше цели седемнайсет години. Но как да поправиш професора си два пъти в един и същи ден, беше много неудобно. Да го поправиш два пъти за цял живот — да, но два пъти в един и същи ден — никога.

— Да, сър — кимна в съгласие Леви.

— Кога беше роден Макаули?

— През 1800 година.

— А Торо?

— Също през 1800 година.

— Кога?! — повтори Бизентал.

— Седемнайсет години по-късно — призна Леви.

— Правилно, господине! А как иначе ще разбере какво знаете? Не обичам тези, които се съгласяват с мен. Досадни са. Аз търся

богати умове. Обожавах баща ви. Той беше голям ум. И вие ли сте такъв?

— О, не, не, сър! — възкликна Леви.

— Аз преценявам, не вие. Вие току-що ми показахте на какво сте способен. Ако продължавате да се противите, ще ви сравня с глупавия брат Риордан. „Младият Леви ли? Много жалко. Бащата беше голям ум, но синът за съжаление беше много тъп.“ Това харесва ли ти? — каза Бизентал.

— Знаете, че не.

— Защо дойдохте в Колумбия, Леви?

— Защото е добро учебно заведение.

— Искам по-добър отговор.

— Защото вие преподавате в него — отвърна Леви.

— А! Сега вече съм доволен, направихте ми комплимент, а това ме ласкае. Мисля, че този път петдесет процента от отговора е истина. Смятате ли ме за арогантен, Леви?

— Не, сър.

— Баща ви ме намираше за арогантен и често ми се караше. Учили сте в Денисън, ако не се лъжа. Едно от тези смесени училища в Охайо.

— Рекламата ме заблуди, сър.

— И там сте спечелили стипендията „Родес“^[3]?

Леви кимна.

— Значи трябва да сте изключително умен. Само че всички, които са я спечелили, отиват в университета на Айви Лиг. А вие защо не постъпихте там?

— Не зная, сър — призна Леви. — За мен това беше една изгубена година.

— Напълно е възможно. Може би онези в Денисън са луди. Може би вие сте били първият добър историк там.

Леви мълчеше.

— Защо дойдохте в Колумбия, Леви, а?

— Ами защото така се стекоха обстоятелствата — промърмори Леви.

— Не е така. Искате ли да ви кажа защо? Защото баща ви също е учил в онази дупка в Охайо, там също е получил стипендия „Родес“, а след това е дошъл тук, за да вземе докторска степен. Ще ви цитирам

нещо от книгата за Джеймс Бонд: „... първият път е съвпадение, вторият — случайност, третият — вражеско нападение.“.

Леви се потеше. „Ако някога вече дойда на семинар“, говореше си сам на себе си, но и това не помогна срещу потенето.

— Темата за Маккарти е централна в дисертацията ви, нали? — запита Бизентал.

— Може и така да се каже, сър. Все още не съм я написал.

— Темата за Маккарти заема едно от централните места в дисертацията ви, нали? — натъртено повтори професорът.

— Да — изпъшка Леви.

— Това е тревожното, Леви.

— Но това е просто една дисертация, професоре.

— Не можете да вървите по неговите стъпки. Нямате право. Съжалявам, че трябва да ви го кажа. Може би ще оставите по-значими следи след себе си като историк, отколкото той.

— Вижте какво, искате ли да ви кажа истината. Тук съм, защото ми предложиха по-добра аспирантура.

— Добре. Защото вече е твърде късно, за да го реабилитирате.

— Зная. Но няма нужда от реабилитация. Той беше невинен — Леви изгледа Бизентал.

Проклетите бляскави очи продължаваха неотлъчно да го гледат и да искрят...

---

[1] Маккарти — американски сенатор, известен с дискриминацията си към негрите и евреите. Ерата на Маккарти — ерата на расизма. — Бел.пр. ↑

[2] Хенри Дейвид Торо — американски публицист и поет (1817–1862). — Бел.пр. ↑

[3] Стипендия, отпускана за Оксфорд в Щатите за три години. — Бел.пр. ↑

4.

На Сцила не му вървеше в Лондон. Не защото мразеше това място. Напротив. Когато за първи път го посети преди много години, той дори почувства града като свой роден. След двайсетата му година привързаността му към Лондон само нарастваше. После, като навърши трийсет, срещна в Лондон Джен и се влюби страхотно. Тук, колкото и важна да беше работата му, той не можеше да си наложи необходимата концентрация. С Джен бяха велика двойка и много си пасваха. Дори и сега, след петгодишна връзка, страстта не беше угаснала, поне що се отнасяше до него.

Още в деня на пристигането си Сцила излезе след вечеря да се разходи по Маунт стрийт, зяпаше по витрините и си мислеше за Джен, тананикайки си на глас „Един мъглив лондонски ден“. Усети се, че пее на глас, но наблизо нямаше никой, за да чуе серенадата му, и все пак не трябваше да се отпуска толкова, защото понякога от една мъничка грешка зависеше животът му.

Погледна часовника си. Макар че беше септември, три и половина сутринта, студът беше отвратителен. Той стопли с дъх ръцете си и вдигна яката на мантото си. Беше го купил преди години от „Бъбарис“, уж претендираше да е плътно и качествено, а беше боклук, но майната му.

Седна тихо и зачака. Когато си в този бизнес, трябва да свикнеш да чакаш. Много мразеше да чака, но и той самият караше понякога хората да чакат, това ги докарва до ръба на търпението, заради което и го правеше. Това ти дава известно предимство и трябва да го постигнеш, без значение какво ти струва. Беше странно, но мразеше да кара другите да го чакат, както и самият той да ги чака. Но си беше наложил да не се притеснява от това. Те се опитваха да извлекат предимство и когато се появяха, изглеждаше нормално той да е нервен, припрян, дори раздразнителен. Разбира се, в момента, в който ги накараш да повярват в това, предимството отново ставаше твое. Ето кое го правеше по-добър от всеки друг — той не подаряваше предимство на никого.

Най-малко когато играеше своята игра. Но в Лондон никога не беше така. Беше уязвим в този град, макар че никой досега не беше успял да обърне тази уязвимост в своя полза.

Беше 3:35 часа сутринта.

Сцила се размърда, пейката не беше подходящо място за дълго чакане в три и половина сутринта. Загледа се към тъмните дървета на Кенсингтън Гардънс, погледът му стигна чак до мемориала на принц Албърт. Паметникът му се стори отвратителен. А обикновено много го харесваше и му се възхищаваше, но как да мисли за такова нещо, когато задникът му замръзваше в ледената септемврийска нощ по време на една мръсна задача като тази.

Веднага след пристигането си тази сутрин се бе обадил на руснаците, за да им предложи хелиографско копие от проекта „Смарт бомб“, или „умната бомба“, за която военните вдигаха много шум — бомба, която не падаше просто така, а се носеше, докато си намери точно определената мишена, и тогава се сгромолясваше и унищожаваше целта. Работата беше мръсна, а ставаше още по-гадна, защото руснаците бяха получили сведението много преди това, но се правеха, че нищо не знаят. Сега щяха да дойдат в парка с искането да закупят този план и след малко пазарлък сделката щеше да бъде сключена.

Чуха се нечии стъпки.

Сцила отмести поглед от мемориала „Албърт“ и погледна към празната пейка отсреща. Наближаваше най-тъпата част от срещата. Отдавна беше в бизнеса, но все още изпитваше някакво детско желание да се закиска точно тогава, когато си разменяха паролите. Но, господи, какво щеше да търси тук някой нормален човек в 3:39 часа сутринта?

Не отговаряй на този въпрос.

На отсрещната пейка в тъмното седна елегантно момиче. Странно по няколко причини: а) пол; б) че биха могли да доверят задача с толкова голяма предполагаема важност на жена, нервна като тази. О, тя изглеждаше доста спокойна, ако не си експерт, би повярвал в това. Но Сцила просто усещаше бесните удари на сърцето ѝ.

Тя извади кутия цигари и я протегна към него. Той поклати глава: — Канцерогенни.

Господи, точно в този миг нещо вътре в него се закиска. Това беше паролата. Ами ако например той кажеше не „канцерогенни“, а просто: „Извинявай, маце, не пуша“, щеше ли тя да си отиде? Разбира се, че не. Той седеше на пейката точно според инструкцията. Лудост, истинска лудост. Ако някога му се наложеше да възлага нещо някому, той би отменил всички пароли.

Тя си запали цигара и рече:

— Искам да се откажа от този лош навик.

— Ако не беше лош, нямаше да искате да се откажете от него — отвърна Сцила. Той въздъхна с облекчение: най-последно беше минала най-тъпата част от срещата.

Тя седеше на пейката и пушеше, като гълтеше дима дълбоко.

— Вие сте Сцила — попита най-сетне.

О, боже, за кого ли го бе смятала след всичко, което беше казал? Беше нова и страшно ѝ личеше. Имаше твърде много опит в бизнеса, за да го принуждават да се занимава с новаци и глупаци. Сцила не каза нищо, само кимна с глава.

— Мислех, че може да сте жена.

„Мислех, че трябва да сте мъж“, почти каза той, но тъй като това беше точно така, просто замълча.

— Сцила, това име на женско чудовище ли е?

— Не, Сцила е име на скала. Скала наред водовъртеж, който се нарича Харидба^[1].

— А, значи сте скала? — възкликна тя.

Да, точно така беше. Поне в добрите му дни. Не ѝ отговори нищо. Ясно му беше, че тя започва да се обърква. Не беше сигурен дали защото е глупава, нова в играта, или пък имаше някаква друга причина.

— Трябва да ви предам, че цената е много висока — каза тя.

— А наредиха ли ви да преговаряте? — попита Сцила.

Беше много красива и нежна. Изведнъж той усети тялото си, силно и мускулесто.

— Да, разбира се — кимна тя.

— Добре тогава, за бога, преговаряй, направи предложение!

— Разбира се — отново кимна тя.

Вече беше толкова паникьосана, че не можеше да го скрие, колкото и да се опитваше. Изглеждаше така, сякаш някой се опитваше

да я убие, и тогава мозъкът му изпрати малко закъсняло съобщение — не, не нея, а него... него... него искаха да убият.

Беше късметлия, защото по инстинкт вдигна светкавично дясната си ръка към гърлото, още секунда и жицата на нунчаку^[2] щеше да пререже гърлото му, но вместо в гърлото жицата се вряза ужасно в дланта му. Сцила мислеше, че това не може да се случи сега, тук, в Лондон, макар че логиката обясняваше, че може да се случи точно тук, но не можеше да обясни един факт, а именно че дори когато той беше малко извън играта, не беше възможно някой да изникне в тъмното зад него, никой не притежаваше това умение, но когато жицата разкъса още по-дълбоко дланта му и му притъмня, той проумя, че греши, имаше такъв човек и той беше Чен — крехкият смъртоносен С. Л. Чен — чудото Чен, които беше зад него и се мъчеше да го убие.

* * *

Когато разбра, че това е Сцила, Чен се зарадва. Не толкова от някаква самоувереност, а по-скоро поради чувството, че тази среща беше неизбежна. Все някога щяха да се изправят един срещу друг, по-добре сега, отколкото по-късно, по-добре е атаката да е негова, отколкото обратно. Казано съвсем искрено, идеалът на Чен беше да ги оставят в една празна стая без никакво оръжие, голи до кръста, и да се види тогава кой ще оцелее. Но това нямаше да стане. И все пак, когато научи, че ще трябва да убие Сцила, Чен се зарадва.

Не му се нравеше обаче обстановката. Нямаше нищо против тъмнината, против парка, нито пък часа. Проблемите ще дойдат от сезона, разбра веднага Чен. Ако беше лято, Сцила вероятно щеше да бъде облечен с панталон и риза, а вратът му щеше да бъде открит. През септември обаче Сцила безспорно щеше да е с палто, яката вероятно щеше да е вдигната заради студа и следователно вратът щеше да е покрит, а като не можеш да видиш смъртоносните точки около врата, можеш да ги пропуснеш и само да му причиниш болка, не смърт, а това щеше да даде възможност на Сцила да отвърне. Можеше дори да победи.

Чен не беше напълно съгласен с всичко това и реши да използва своето нунчаку.

Това беше едно достойно оръжие, древно като света: две здрави пръчки, съединени с жица или кожа, ако предпочиташ кожа.

Чен предпочиташе жица.

Той беше царят на нунчаку. Белият свят изпитваше ужас от особеността на това оръжие. След това дойдоха кунгфу филмите. Пред очите на Чен това жестоко оръжие се превърна в играчка в ръцете на много хора по земното кълбо. В Лос Анджелис например децата си играеха с него. В Ливърпул то също беше станало обикновена играчка. Най-банална. Беше унижително. Чен беше гледал всички филми с участието на Брус Лий и направо се потресе.

Чен бе пристигнал на срещата в 2:30, преди Сцила. Знаеше, че момичето ще дойде в 3:30 часа и ще закъснее с девет минути, за да пообърка големия мъж. Чен беше сигурен, че Сцила ще дойде в три — познаваше го добре и знаеше, че той отива на срещите си по-рано от уреченото време. В 2:30 часа Чен направи оглед на мястото и храстите зад пейката. След най-подробна проверка той си избра място и се прилепи към земята зад един храсталак, така че дори при силен вятър да не го забележат.

И така, свит и прилепен към земята, зачака Сцила.

Колко дълго можеше да издържи Чен така? Един ден? Разбира се, можеше да издържи един ден клекнал и неподвижен, това беше максималното време. Може би, би могъл и по-дълго, ако това се наложи. Сега той замръзна в това положение, така че когато Сцила дойде и огледа мястото в 3:00 часа, Чен вече беше част от пейзажа наоколо. Беше се скрил добре. Дойде преди Сцила и щеше да си тръгне веднага щом Сцила умре.

Държеше своето нунчаку съвсем хлабаво, по една пръчка във всяка ръка, като беше отпуснал жицата да се извива, накъдето си иска. Сега беше 3:41, той се изправи и усети силата в ръцете си. Беше известен именно с яките си ръце, цял живот си бе вадил хляба с тях. Останалите части на тялото му бяха слаби. Никога не беше тежал повече от 60 килограма.

Чен тръгна напред и дочу думите:

— Сцила — това име на женско чудовище ли е?

— Не, Сцила е име на скала. Скала наред водовъртеж. А водовъртежът се нарича Харидба.

— А, значи сте скала? — възкликна тя.

Сцила не отговори.

Чен се приближаваше.

— Трябва да ви предам, че цената е много висока.

„По дяволите! — помисли си Чен. — Много избърза, трябваше да го задържи още и да му говори по-бавно.“ Все на него се случваше да работи с новаци. Сцила беше умен и щеше да усети. На Чен му се искаше да направи по-бърза крачка, но когато трябва да си безшумен, бързината е твой враг. Трябва да вършиш всичко премерено и бавно. Иначе си изложен на рискове, шумолене на дрехи, чупене на клонки, звуци от удар — ужасни звуци.

— А наредиха ли ви да преговаряте? — долетя гласът на Сцила.

Чен беше на шест фута от него. Би предпочел да са четири, но момичето провали всичко.

— Да, разбира се...

При „да, разбира се“, Чен беше вече на три фута разстояние.

— Добре тогава, за бога, преговаряй, направи предложение!

— Разбира се — каза тя.

И когато Чен метна жицата около врата на Сцила, беше вече сигурен, че Сцила е вдигнал ръката си. Неговата дясна ръка пазеше врата от жицата. „Кучка“ помисли си Чен, но той изгони всичко от ума си и се съсредоточи върху работата си. И преди беше прокарвал това оръжие през плът и знаеше, че то можеше да строши лесно и костите на ръката. Той балансира тялото си и започна да убива.

* * *

Когато кръвта бликна от ранената му ръка, Сцила вече беше сигурен, че момичето на пейката срещу него държи пистолет, макар че беше глупаво да използваш пистолет в мрака, пистолетите само вдигат шум. Всяко точно попадение е само щастлива случайност, но макар че тя не трябваше да го включва в играта, можеше да го използва успешно, ако избързаше достатъчно, защото точно сега доминираше болката, а болката променя много нещата, дори света. Болката пуска облак около теб, обгръща те така, че не можеш да видиш нищо, нито да мислиш логично, и опитът и тренингът ти отиват по дяволите.

За момент, докато жицата се връзваше все по-дълбоко в ръката му, Сцила се чувстваше слаб, със замъглено съзнание, узрял за умирање.

Момичето с пистолета се бавеше. Бавеше се и моментът отмина.

Мозъкът му започна да става по-бистър. Той беше Сцила, а Сцила означаваше скала. *„Запомни го! Ти си Сцила — скалата! Направи нещо сега!“*

Той започна бясно да набива тези думи в съзнанието си, защото момичето вече се бе изправило с пистолет в ръка и какво от това, че мисълта му се проясняваше, един куршум можеше да му пръсне мозъка без значение дали е прояснен или замъглен, зад гърба му беше Чен, перфектен като него, един от малкото, ако не единственият. *„Ти си Сцила — скалата, и ти трябва да направиш нещо! Нещо невъзможно, изключително велико! Остават ти още максимум пет секунди!“*

Чен беше велик, но беше дребен. Момичето се приближаваше. Чен беше бърз, но в този момент стоеше неподвижен. Момичето вдигна пистолета и го насочи.

„Ето сега, ако успееш да бутнеш Чен и да нарушиш баланса му, ако можеш да направиш това.“

Сцила вече знаеше какво да прави.

Беше го видял. Само веднъж. На един баскетболен мач. Несравнимият Мънро срещу гениалния Фрейзър. Великият нападател срещу не по-малко великия защитник. Нямахме никой около тях. Двамата бяха сами. Мънро тръгна към коша, а се престори, че отива надясно. Като симулираш движение надясно, имаш две възможности: първо, да се престориш, че отиваш надясно, а да свиеш наляво, или пък, второ, мръдваш надясно, после наляво, а после пак надясно. Но Мънро не направи нито едното, нито другото. Той го подмами надясно и после пак надясно, зави около Фрейзър, който стоеше и го гледаше.

Сцила финтира, че отива надясно, и действително отиде надясно. Изнесе тялото си вдясно по продължение на пейката и когато изглеждаше, че се бави и се готви да се отмести наляво, той вложи цялата си сила и довърши дясното движение, така че зад него Чен наруши баланса си и жицата около врата му се отпусна за миг.

Сега Сцила съсредоточи цялата мощ на огромното си тяло, дръпна се напред, като повлече със себе си слабичкия Чен, и когато той се спъна в пейката и окончателно загуби равновесие, Сцила вложи

цялата си сила в раменно прехвърляне, като праметна безпомощния Чен над себе си и го запокити в твърде бавно приближаващата жена.

Те и двамата паднаха тежко на земята, момичето беше зашеметено, пистолетът отхвъркна встрани по пътеката. Сцила го видя, но Чен също го забеляза и запълзя към него, ноктите му дращеха по асфалта като отчаяна хлебарка.

Сцила го остави да се приближи.

От дясната му ръка се стичаше кръв, тя беше почти безполезна, той наблюдаваше как Чен се приближава и тогава го ритна по главата. Или просто се опита. Но Чен беше готов, хвана крака на Сцила и го изви. Сцила рухна долу. Сцила отвърна с удар с лявата ръка, но само ожули главата на Чен, защото дори когато беше на колене, все още зашеметен от раменното хвърляне, Чен можеше да се движи ловко. Сцила нанесе още един удар с лявата ръка и отново Чен се измъкна и следващият удар с лявата ръка беше несполучлив, тъй като Чен се въртеше и извиваше, и той наистина приличаше на хлебарка, която ти можеш да видиш и преследваш, но все не можеш да достигнеш, сега и двамата се устремиха към пистолета, но когато Сцила усети, че може да не го достигне пръв, той го ритна и го запокити в тъмната трева, и тогава Чен го удари във врата и Сцила успя да се отмести достатъчно, така че Чен не уцели смъртоносната точка, но това съвсем не означаваше, че не боли, нервите му изкрещяха, съзнанието му отново започна да се замъглява, но това не трябваше да се случи, помисли Сцила, иначе съм свършен, и той отново не сполучи с ляв удар, а дясната му ръка беше почти безпомощна, да използва дясната си ръка би било ужасно болезнено и той знаеше това, и Чен го знаеше, затова когато Сцила нанесе удар в смъртоносна точка с лявата си ръка и уцели, се чу двоен вик от болка и кой можеше да каже чия агония бе по-силна — неговата или на Чен. Единственото сигурно нещо бе, че агонията на Чен свърши по-бързо.

Дишайки тежко, Сцила се надигна, мина покрай мъртвия азиатец, довърши момичето в тишина, след това затича надолу по алеята към мемориала „Албърт“, като пътьом увиваше ръката си в кърпа.

Най-близкият телефон беше зад Кенсингтън Гардънс и се наложи Сцила да върви с нормална крачка, защото дори в 3:45 часа сутринта има хора, които не спят, а бягащ мъж през нощта означава, че той има

неприятности, така че когато имаш неприятности, трябва да вървиш спокойно.

Той пушна монета, набра номера и още след първото позвъняване чу:

— „Изнасяне“.

— Сцила.

— Да. Сцила?

— Двама. Между мемориала „Албърт“ и Ланкастър Уок.

— Рани?

— Ръката.

— Предупреждавам клиниката.

Щрак.

Сцила излезе от телефонната будка и почака. Не беше нужно, можеше просто да си отиде, но той винаги искаше да огледа за случайна нова изненада.

Между другото трябваше и да помисли малко. Защо Чен искаше да го очисти? Някой го беше наел, но кой? Защо? Може би заради случката в тоалетната на летището? Възможно, но той не беше направил кой знае какво на тези араби, за да искат да го убиват. Те биха се свързали с руснаците много бързо, но руснаците пък биха изпратили някой свой човек, а не този азиатец от страна, която те не обичаха. Ръката започна да го боли и да натежава. Сцила поклати глава, каквото и да ставаше, той все още не знаеше достатъчно, нямаше достатъчно информация.

Седем минути по-късно линейка, която приличаше на истинска, навлезе в Кенсингтън Гардънс и след пет минути потегли обратно. Бързо, ефикасно и естествено.

Сцила намери такси, което го закара близо до клиниката, плати и излезе. Изчака таксито да си отиде: после тръгна за мястото, където трябваше да го чакат. Състоянието на ръката му се влошаваше, прииска му се да тича, но тичането означаваше опасност, така че щом си в опасност, върви, не тичай.

Раната кървеше, Сцила ходеше бавно.

В клиниката всичко беше вече готово. Почистиха, приготвиха местна упойка.

Той им каза, че не иска.

Лекарят го увери, че ще го боли.

Той ги увери, че и преди е шит без упойка.

Лекарят започна да шие ръката му без упойка. Сцила наблюдаваше всичко, следеше всеки бод. И не издаде нито звук.

Той беше Сцила, скалата. Поне през хубавите дни на живота си.

---

[1] *Сцила* и *Харидба* — клопки за преминаващите кораби. Оттам минава Одисей при завръщането си в Итака. Сцила — скала в сицилианския залив. — Бел.пр. ↑

[2] Оръдие на труда в древния Изток, по-късно превърнато в оръжие в бойните изкуства. — Бел.пр. ↑

5.

Леви седеше в библиотеката и работеше над американската история от 1875 година. Разбира се, не точно върху тази година: датите бяха излишни. Баща му беше писал: „За педантичния историк датите са божества, но за истинския са незначителни подробности, те служат само за напомняне и нищо друго. Не казваш например на оцелелия от «Титаник»: «Каж ми точния час, когато се случи това», а питаш: «Как се случи? Ти как се чувстваше тогава?». Ето това е работата на истинския историк — да направи миналото актуално за настоящето и да въздейства емоционално на онези, които не са били още родени...“.

„Америка през 1875 — помисли си Леви — хайде да видим, хайде да видим.“ Преди час той беше прехвърлил нещо за Великобритания, а преди това четеше за Италия и Франция. По немска история беше слаб, но това беше така, защото немците го отегчаваха, нямаха чувство за хумор; сякаш в началото. Той беше се разпоредил: „Така, да накараме да се върти Земята, всички русоляви да вървят в Скандинавия, всички чучела в Полша, да се изчистят всички присмехулници от Германия“, 1875, 1875 година, мислеше си Леви. Гангстерът Туид влезе в затвора в Ню Йорк Сити, което означава, че по това време много като него се навъртаха наоколо. Големите Гангстери, всеки град си имаше своя Дик Дели, тогава се появи и Християнската лечителска църква, нейната представителка Мери Еди^[1], със своето лечение с ядки, а кога беше първото дерби в Кентъки? По същото време се бе провел и първият телефонен разговор, тогава и Кастър бе издухан от лицето на земята при Литъл Биг Хорн^[2]. „Добре — мислеше си Леви, първият телефонен разговор, Кастър беше пометен от света по същото време. Мелвил беше на около петдесет години и все още неизвестен. Марк Твен на около четирийсет, а бе известен. Джо Пулицър беше все още дете, а кравата на госпожа О’Лири за малко не унищожи целия Чикаго. Нека си спомним и за откритията: на изток Ремингтън се блъскаше да открие пишещата машина, а Глидън — бодливата тел, Томас Алва Едисън измисли грамофона, Бисел направи подочистачка. Какви чудесни времена! Страна на новатори и

откриватели, една напориста страна — това беше Америка, само че ние всъщност не знаехме това, а и не искахме да го знаем, защото да бъдеш твърд и напорист означава да поемаш отговорност, да бъдеш водач, а ние бяхме твърде заети с ежедневието, за да поемем тази роля.“

Леви се облегна на стола и си даде малка почивка. Добре се справи с Америка. Наистина, разгледа нещата отгоре-отгоре, но, по дяволите, той не беше специалист по миналия век, само искаше да прегледа някои неща. Живееше в друго време, беше съвременно момче, можеше да пропусне някоя и друга дата. Важното е да познаваш света и да знаеш какво се е случило на всеки 25 години или на всеки сто. След това е лесно, без проблем можеш да запълниш празнините. Така смяташе баща му. Не беше нужно да знаеш всичко подробно, а само най-важното. Това беше логично. Баща му обичаше логиката. Леви също.

На масата вляво настъпи някакво вълнение. Едно момче и едно красиво момиче се побутваха и се кикотеха. Леви ги погледна. Ето защо учеше именно тук — обичаше да наблюдава хората.

Лъжец!

Обичаше да наблюдава момичетата.

„Има няколко готини мацета в колежа и някой ден ще си сваля едно от тях“, помисли си Леви.

Някой го гледаше.

Той се дръпна и видя Бизентал надвесен над него, професорът прегледа купчината книги пред Леви и каза:

— Твоят театър никого не може да измами. Видях те и ти флиртуваше!

— О, не, сър! Просто така ви се струва. Работа извънредно много.

— Ако искаш да работиш пълноценно, трябва да си сложиш тук преграден параван.

— Не успях да се вредя — отвърна Леви.

— Аз също съм учил тук. Много е удобно да наблюдаваш момичетата.

— Вие сте се заглеждали по момичетата?! — възкликна Леви.

— Зная какво си мислиш в момента — рече Бизентал. — Познавам този поглед. Веднъж шофирах по Бродуей и спрях на един

светофар, там беше спрял и един мой студент, изгледа ме тъпо и ми каза: „Нима вие шофирате?“. Не забравяй, че и ние, преподавателите, сме хора, Леви. Опитай се да го проумееш. И върху какво така неуморно работиш?

— Америка през 1875 година.

— И не си забравил да прочетеш Глидън, нали?

— Не, сър.

— А имаш ли представа кой е той?

— Онзи, дето е измислил бодливата тел — каза Леви и си помисли: „Хей, кучи сине, ти му направи впечатление — трябва да си го отбележиш в календара“, а след това попита: — Какво ще кажете за телефоните и Кастър?

— Нямах ли предвид Кастард, Леви? — погледна го Бизентал.

— Не, не, имам предвид Джордж Армстронг Кастър — идиота. Става дума за първия телефонен разговор: когато Кастър го размазали индианците, точно тогава се провел и първият телефонен разговор. Какво съвпадение. Не е ли това добро сравнение за онагледяване на Америка? Мисля, че е фантастично! — отвърна Леви.

— Баща ти ми казваше. „Остави романтиката за поетите“ — Бизентал хвърли поглед към часовника си. — Наближава седем. Трябва да съм у дома за вечеря. Ще си тръгнеш ли с мен? — Той завъртя показалеца си и продължи: — Не се притеснявай, вземи си записките. Ще походим до улица „Ривърсайд Драйв“.

Леви последва Бизентал. „Не бива да ме смята за глупак — си каза той, — но се хващам на бас, че никога не би поканил близнаците Риордан да му правят компания.“

— Бих те поканил на вечеря, Леви, но моята жена е ужасна готвачка, макар че иначе е вярна съпруга и добра майка. Манджите ѝ са не само боклук, но и никога не са в достатъчно количество. Необходимо ли е да добавям, че не се забавляваме кой знае колко много вкъщи?

Излязоха от библиотеката и тръгнаха към Бродуей и 116-а улица. На ъгъла имаше книжарница с разлепени на витрината плакати с образите на Че Гевара, Бет Мидлър и Кенеди.

— Къде беше, когато той умря? — попита Бизентал.

— Кенеди ли? — рече Леви и го последва, пресичайки улицата. — Бях в училищния стол, едно момче влезе и каза: „Кенеди е убит“, а

момчетата отвърнаха: „Това заглавие ли е?“, и всички се засмяха, докато не се вгледахме в глупавото лице на това момче и не разбрахме, че то не се шегува.

— Не те питам за Кенеди. Питам те за баща ти.

— Бях някъде наоколо — каза Леви.

Забавиха крачка и се спуснаха към улица „Ривърсайд“.

— Искам да споделя нещо с теб — заговори Бизентал.

— Да, сър?

— Искам да ти призная една голяма тайна, Леви. Разбира се, това, което ще ти кажа, може би ще помрачи кариерата ми, но няма значение. Сега ще ти съобщя нещо, от което може би ще се учудиш. Забележи, Леви — падам си страшно по бейзбола. Не само по Метс, Доджърс, Арон или Мей, а по всички и всичко за бейзбола. Направо полудявам. Всяка неделя влизам в банята и се заключвам със спортните вестници. Правя се, че се къпя, докато прегледам всичко от край до край и се осведомя за резултатите. Вманиачил съм се, мисля, че съм най-големият бейзболен запаляно на земята. И знаеш ли какво правя, когато се играе важен мач, а аз трябва да преподавам по това време?

— Не, сър.

— Имам една секретарка. Тя работи при мен от трийсет години. Чудесна секретарка! Дал съм ѝ едно малко радио и след всяко отбелязване на точка, когато съм в час, влиза в класа с много тъжно изражение на лицето и казва: „Мога ли да ви кажа нещо отвън, професор Бизентал?“. А аз отговарям: „Точно сега ли? Не виждате ли, че съм зает?“. Тя ме отвежда в някой ъгъл и ми шепне на ухото: „Окланд взима преднина с две точки“. Аз се връщам при моите студенти и те умират от щастие, че се връщам при тях, за да продължа много важната материя, която им преподавам.

Поеха по „Ривърсайд Драйв“.

— Баща ти почина на тринайсети март. Мисля, че беше тогава. Бях в клас. Секретарката ми влезе, това се случи преди петнайсет години. Изглеждаше много разтревожена, помислих си, че не може да е нещо, свързано с бейзбола, защото сезонът още не беше започнал. Отидох при нея, а тя ми каза: „Той почина“, и излезе от стаята. Върнах се на мястото си и казах на студентите: „Трябва да излезете. Отивайте си всички“. Те си тръгнаха. След един час секретарката ми донесе

палтото и шапката. Попитах я от какво е починал. „От мозъчен кръвоизлив“, отговори тя. „Добре — отвърнах аз, — добре, че не се е мъчил дълго.“ Знаех, че напоследък страдаше много и подозирах, че това не беше мозъчен кръвоизлив. На другата сутрин прочетох във вестниците, че се е самоубил. Къде беше ти по това време?

— Бях у дома, долу в хола. Бях десетгодишен. Имах много за учене и той ми помагаше. Понякога, когато бе трезвен, ме обучаваеше, а той, както ви е известно, знаеше всичко от всяка една област. Написах нещо и, смятайки, че добре съм си свършил работата, не му я показах веднага. Оставих листа за след вечеря. Изведнъж чух изстрела. Той беше горе в стаята си. Не го видях, беше паднал на пода до леглото и кръвта се стичаше на вадички. Всичко се беше боядисало в червено. Не зная колко дълго съм стоял, загледан в малките червени рекички. После отидох до телефона и извиках полиция. Когато свършиха, аз ги помолих за пистолета. Искях да ми дадат неговия пистолет, когато свършат с разследването. Те ми заявиха, че не дават пистолети на малки деца. Аз обаче съм много голям инат, винаги съм искал да имам пистолет и сега той е у мен. Брат ми ми го даде. Тогава той беше на двайсет години. И полицаите му го предадоха, а той ми го подари. Аз тренирам с него.

Спряха пред луксозна сграда с портиер пред вратата. Бизентал му махна, за да ги остави сами.

— Защо тренираш? — попита той.

— Не зная. Тогава се надявах, че Маккарти е все още жив и все някъде ще го намеря. Не бях нито много могъщ, нито много як, за да се боря по друг начин с него. А сега вече пазя пистолета просто защото е мой, защото беше на баща ми, всъщност и аз не знам защо. Лека нощ, професоре.

— Том?

„Господи! Той ме нарече Том“ — помисли си Леви.

— Когато попитах за цитата от „Локсли Хол 60 години след това“, защо не се обади? По лицето ти личеше, че го знаеш.

— Уплаших се — призна Леви.

— Аз умея да плаша хората. Доста съм работил върху това. Моята дъщеря ме нарича Ебенезер.

Леви погледна професора. Нещо го притесняваше. „Той е потиснат“, помисли си Леви.

— Искам да знаеш, че плаках много, когато той умря — каза изведнъж Бизентал.

— Този ден беше тежък за всички ни — промърмори Леви.

---

[1] Мери Бейкър Еди (1821–1910) — американска религиозна лидерка, основала Християнска лечителска църква. — Бел.пр. ↑

[2] Литъл Биг Хорн — в тази местност, Седма американска кавалерия под командването на ген. Кастър е унищожена от обединените сили на сиуксите. — Бел.пр. ↑

6.

Сцила беше застанал пред входа на замъка и гледаше надолу по Принсес стрийт. Бързо се свечеряваше, но нямаше нищо по-красиво и впечатляващо от тази улица. Друга толкова красива улица не бе виждал в Единбург, нито в Шотландия, нито в цяла Великобритания, даже в Европа. Нито в този, нито може би в други светове.

Всичко това сякаш беше дар от Всевишния, сякаш някой е взел най-прекрасните магазини от Пето авеню и ги е пръснал из Сентръл парк, но вместо да ги заобиколи само със зеленина, е направил един огромен хълм, а на самия му връх царства замъкът с цялото си великолепие.

Ако можехме да си избираме място, където да умрем, нямаше по-добро от Принсес стрийт.

Но нека да не мислим за смъртта. Сцила обаче не можеше да не мисли. Той стоеше на студа, гледаше светлините на прекрасните луксозни магазини — „Форситс“, „Лилиуайтс“, и продължаваше да мисли за тленността. Дясната му ръка туптеше от болка и пареше. Сам бе виновен за това, защото непрекъснато свиваше и разпускаше дланта си, триеше ръце една в друга.

Нервничеше, защото Робъртсън закъсняваше.

Ако беше някой друг, може би нямаше да се притесни толкова, но Робъртсън беше прочут със своята точност.

Ако се намираш в Бевърли хилс, а той ти се обади от Бейрут и каже: „Хайде да се срещнем във вторник на връх «Еверест», северната страна, на половината път, в 14:30 часа“, тежко ти и горко, ако дойдеш в 14:40.

Но да не мислим за лошите неща. Може уличното движение да е претоварено, може да е спукал гума. Да, всичко това е много, много логично. Сцила обаче наблюдаваше движението по Принсес стрийт. Беше съвсем нормално, нямаше задръствания. Ако беше спукал гума, Робъртсън нямаше да я лепи и подменя, той просто би оставил някъде колата си, би взел такси, за да дойде на срещата в определеното време.

Следователно не можем да не мислим и за най-лошото. Може би той не беше дошъл, защото бе мъртъв. Въпросът беше дали е умрял от естествена смърт, или не? Господ знае, той беше болен от сърце, можеше да е получил удар. Не само че беше с наднормено тегло, но и пушеше твърде много, попийваше доста, обичаше тежки храни и подправки, така че нищо чудно да е получил удар.

Но напоследък се случваха странни неща, ето и тази история с Чен, така че Робъртсън може и да е умрял насилствено. Но Сцила се надяваше да не е така. Въпреки че връзката им се основаваше на бизнес, най-малко в известна степен незаконен, който нямаше нищо общо със службата „Дивижън“ и с пряката работа на Сцила, то все пак Сцила се надяваше, че Робъртсън е потънал във вечен сън малко след двойна порция пушена съомга, стек „алангле“ и всякакъв вид зеленчуци, обилно покрити със сос бешамел и голяма порция еклери за десерт.

Сцила започна да нервничи. Робъртсън му дължеше пари от една съвместна сделка, сумата беше около дваисет хиляди долара. Сцила знаеше, че вече доста дълго се бави в Единбург, а трябваше да пътува и до Париж. Между другото, той напусна скоростно Лондон и отскочи дотук, защото правеше всичко това без знанието на „Дивижън“.

„По дяволите — мислеше Сцила, докато се спускаше надолу по улицата, — трябва да проверя какво се е случило, искам да съм сигурен, че не е страдал.“

Робъртсън държеше един от най-луксозните магазини за антикварни стоки в цяла Шотландия. Продаваше само старинни бижута, може би някой го бе очистил именно затова. Загинал е от алчност — не е успял да се овладее, изпаднал е в паника и крадците са го убили.

Сцила обичаше Робъртсън, общо взето, по нищо не си приличаха, но той изпитваше някаква привързаност към този стар дебеланко. Веднъж, когато тъкмо бе донесъл пратката, неочаквано дойдоха родителите му и всички заедно отидоха на вечеря, Робъртсън изведнъж стана унил, не жестикулираше така оживено, както обикновено. Вечеряха на Фредерик стрийт. Посрещнаха ги царски. Там ходеше все отбрана и снобска клиентела, а Робъртсън беше постоянен клиент и даваше големи бакшиши на келнерите. И знаете ли каква беше основната тема на разговора? Жените.

И всичко мина чудесно. Неговите родители не подозираха, че техният син е един от най-сладките „швестери“ на Западна Европа. Той тъй умело го прикриваше, изглеждаше искрено разочарован от това, че е ерген, като непрекъснато твърдеше, че жените не го харесвали, защото бил дебел.

Сцила помоли шофьора на таксито да спре в една пряка близо до антиквариата на Робъртсън, намиращ се на Грас Маркет. Те бавно подминаха магазина. Вътре беше тъмно, нямаше признаци на живот. Сградата до него беше запустяла и Сцила бе обзет от предчувствие за смърт. Плати на шофьора и слезе, таксито си тръгна, а той се върна към магазина, спря от другата страна на улицата и внимателно се огледа. Нищо не светеше в сградата, нищо не помръдваше.

Сцила прекоси улицата и спря пред вратата. С ключалката на външната врата нямаше проблеми. Отвори я лесно с изкривеното като кука връхче на ножа си. Робъртсън живееше на горните етажи. Сцила безшумно се изкачи на третия, където се намираше спалнята на приятеля му, и през отворената врата съзря слонообразния контур на огромната фигура на мъртвеца, просната на леглото.

Сцила пристъпи в стаята и спря като зашеметен.

Робъртсън *хъркаше*. Гадното тлъсто копеле не беше умряло, а спеше! Сцила щракна бутона на нощната лампа и извика:

— Джек! Джек!

Робъртсън отвори широко очи и го зяпна с диво учудване, просто не можеше да откъсне очи от госта си. И чак сега Сцила прозря — докато е мислел, че Робъртсън е умрял, Робъртсън пък е мислел Сцила за мъртъв. Затова и дебелият не беше дошъл на срещата. Сцила приседна неспокойно на ръба на леглото до нощната лампа.

— Джек, защо не дойде на срещата?

— Срещата беше за утре — отговори троснато Робъртсън.

— Ти мислеше, че съм мъртъв, нали?

— Как да отговоря на такъв глупав въпрос, а?

— Защо помисли, че съм умрял? — повтори Сцила.

— Сцила, за бога! Какви ги дрънкаш? — каза Робъртсън, докато се отвиваше.

— Искаш ли да те накарам да ми разкажеш още много, много неща, Джек? Не ме карай да го правя.

Робъртсън с въздишка отхвърли завивките си.

— Ако искаш да спорим и да се караме, хайде да отидем в кухнята и да похапнем, защото съм гладен. Чакай само да се облека.

И той отиде до гардероба.

Сцила продължаваше да седи мълчаливо с ръце в скута си и крак върху шнура на нощната лампа. Робъртсън облече халата си и се извърна рязко.

— Ти никога вече няма да можеш да се отнасяш така с мен! Ясно ли е?

В ръката си държеше малък пистолет.

Сцила въздъхна.

— Отговори ми! Дявол да те вземе! — кресна Робъртсън.

— Джек, животът ти виси на косъм. Като не разбираш тези опасни игри, не се забърквай в тях. Моля те, и без това ми е доста трудно. *Моля те!*

— Горе ръцете!

— Господи, но това действително е истински пистолет!

— *Ще те убия.*

Сцила си вдигна ръцете.

— А сега слушай! — започна Робъртсън, стоящ в другия край на стаята, една гигантска сянка. — Ти никога повече няма да ме заплашваш, защото всичко, което сме вършили заедно с теб, е записано. Всяка сделка е подробно описана. Оставил съм цялата документация в запечатан плик при моя нотариус. Ако умра, ще го отворят, а там има инструкции на кого да предадат информацията, и мисля, че ще имаш значителни трудности да оцелееш, след като се разпространи информацията.

— Та ти си обирал горницата още преди аз да бъда включен в бизнеса — рече Сцила.

— Какво искаш да кажеш?

— Просто се чудя дали и това си записал и предал при нотариуса.

— Всичко. Да, всичко.

Сцила поклати отрицателно глава.

— Нищо подобно, Джек. Ти си доста потаен, например родителите ти не знаят за някои твои слабости. Ти винаги си предпочитал да живееш някак скрито, да бъдеш в сянка. Не мисля, че някога би казал нещо на някого, камо ли да го напишеш.

— Искаш да те убия ли? — просъска Робъртсън.

— Греша, Джек! Този, който ще умре, си ти.

— Стой с вдигнати ръце!

— Разбира се. Но сега ме чуй, Джек. Преди малко, когато ти казах: „Моля те, не казвай нищо повече!“, аз говорех сериозно. Ако беше спрял тогава, само да беше спрял, и може би сега всичко щеше да е наред. Но сега, както виждаш, аз нямам избор, защото ако не те убия, ти ще знаеш, че Сцила може да бъде заплашван, и то заплашван успешно, а след като знаеш това, ти ще бъдеш по-силен от мен, нали така, ще можеш да правиш с мен каквото си искаш, а аз не мога да позволя на никой да има такава власт над мен.

— Как можеш да ме заплашваш? Аз имам пистолет.

— Е, да, но аз пък съм невидим — каза Сцила и в същия миг ритна с крак шнура. Светлината угасна, в стаята настана непрогледен мрак.

Робъртсън стреля към стола. Кратък пукащ звук. После настъпи тишина.

— Сцила?

Никакъв звук.

— Сцила! Зная, че си жив. Не тупна долу.

— Не може да те излъже теб човек, нали така, Джек? — чу се от другия край на стаята.

Робъртсън стреля отново. Отново кратък пукот.

— Нямаш никакъв шанс! — извика Робъртсън.

Никакъв шум.

— Горко ми! — долетя гласът на Сцила от дъното на стаята.

— Ще им кажа, че съм те застрелял, когато съм те хванал да крадеш в магазина.

— Чувам паника в гласа ти, Джек.

— Не мърдай!

— *Спри!*

— Вече го направих. — Сцила се наведе и мина покрай стената.

— Не виждаш ли, че губиш? Аз имам пистолет.

— А аз имам ръцете си — прошепна Сцила.

— Слушай, Сцила...

Чу се отново шепот.

— Не стреляй повече... пусни пистолета, щом ти казвам... Ако стреляш отново, по-добре да ме улучиш, защото ако пропуснеш, обещавам ти, че ще умираш в продължение на часове...

— Не, не съм писал нищо. Ти беше прав, не съм писал никакво писмо. Ще ти дам парите... твоите пари... — изхленчи Робъртсън. — Позволи ми да ти дам парите.

— Не ти вярвам вече. Ако те оставя да живееш, ти действително ще го напишеш. Няма връщане назад. Сега остава да ми кажеш само каква смърт искаш?

— Не искам да умирам, Сцила!

— Трябва. Но смъртта ти може да е безболезнена.

— О, виж, аз много съжалявах, като чух, че си умрял, наистина, Сцила! Толкова бях привързан към теб. Родителите ми те харесваха и непрекъснато питаха за теб — продължаваше да хленчи дебелият.

— Те са прекрасни хора. Кажи ми какво знаеш, Джек?

— Не зная нищо. Нищо. Обадиха ми се от Парагвай и ми казаха, че ще имам нов куриер. И аз помислих, че ти си мъртъв.

— Разбира се. Сега идвам към теб, Джек. Хвърли пистолета!
Сега!

Пистолетът падна на земята.

— Добро момче си, Джек. Хайде сега, иди и си легни!

— Каза, че няма да ме боли, нали?

— Легни си! Легни.

Чу се скърцане на матрак.

— Искаш ли да прилича на самоубийство? — рече Сцила. — Сега ще напишеш една бележка до родителите си — колко си болен и как не искаш да им бъдеш в тежест... и колко много ги обичаш.

— Добре, Сцила.

Сцила включи лампата, извади носната си кърпа и вдигна пистолета от пода.

— Къде има лист хартия? В бюрото ли?

Робъртсън кимна.

Сцила му донесе лист и писалка.

— Бъди по-мил от всякога. Мисля, че това ще значи много за тях. Робъртсън се зае да пише, а Сцила чакаше търпеливо.

— Ти си прекрасен човек, Робъртсън. Те винаги ще си спомнят с обич за тебе — каза Сцила, като поглеждаше в писмото, а после

добави. — А сега си затвори очите.

Робъртсън затвори очи.

Сцила се учуди, че не може да натисне спусъка. Това нямаше нищо общо с факта, че безразборно изстреляните куршуми в стените щяха да поставят самоубийството под известно съмнение, физическата му работа напоследък беше свързана или със самозащита, или със силни емоции, но това, това беше основната част от работата и ако започваше да става трудно... Прицели се в слепоочието, но все още се колебаеше.

— Разкажи ми какво яде днес, Джек.

Не можеше да натисне спусъка!

— Защо? — попита Робъртсън.

— Защото искам да мислиш за разни вкусни нещица, като десерт или портвайн например, защото... последните няколко години бяха трудни за тебе — Още един удар и няма да може да ядеш нищо друго, освен целина. Искам да знаеш, че аз ти правя услуга, Джек...

— За бога, Сцила! *Ти обеща да ме убиеш безболезнено...*

Сцила стреля. Улучи слепоочието — точно там, където трябваше. Закрепи пистолета в ръката на Джек и я нагласи така, че щом се отпусне, той да падне на пода съвсем естествено.

— Ще дойда скоро при теб, Джек — рече Сцила.

Да. Това беше самата истина. Сцила погледна мъртвото тяло.

— Приличам на теб, Джек. Разликата е само в това, че ти си се прострелял, аз също съм мъртъв, но няма да легна.

7.

Баби седнаше винаги в ъгъла в дъното на библиотеката и смяташе, че това е „неговият“ ъгъл, „неговата“ маса. Ненавиждаше всеки, който е седнал на този стол — най-отдалечения от вратата, в дъното от лявата страна. Беше преуморен и кисел заради тези отвратителни италианци. Те направо го съсипваха. От произношението на имената им просто полудяваше.

Много хора се притесняваха как например да произнасят руските имена. Очевидно имаха основание, защото животът ти нямаше да е много весел, ако трябваше час през час да произнасяш буква по буква името Фьодор Михайлович Достоевски. Но той поне беше един-единствен. Казваш „Достоевски“ и всички знаят, че имаш предвид човека, написал толкова велики книги.

Но когато се каже например Медичи, трябва да се знае за кого става дума. За Лоренцо или Козимо Първи, или за Козимо Втори? И кой Белини — Джентиле, Джовани или Джакомо? Да не говорим пък за братята Полайuolo — Антонио или Пиеро. Всеки път се питаше кои от Медичите са били художници, кои скулптори или архитекти.

Баби се облегна на стола. Беше отчаян. „Никога няма да ги запомня — помисли си той, — от мен няма да излезе първокласен учен. На гроба ми ще пише: «Тук почива Леви, който дори не успя да научи имената на италианците».“ Може би не е бил направен за историк. Дяволска работа е да знаеш всичко, но баща му беше успял. Бизентал също, така че не е невъзможно, просто не му се удаваше.

„Никога няма да победиш Нурми, ако мислиш така. Маратонът има и друга цел — не само да стегнеш тялото си и да се състезаваш, а да напрегнеш мозъка си.“ Леви взе една от книгите, тръшна я върху масата и още с разтварянето ѝ попадна на Полайuolo. „Добре — рече си той, — хайде да видим сега какво ще правим. Антонио е вършил едни неща, а Пиеро други. Били са човеци, имали са своите недостатъци. Както и аз например. Сега нищо друго не остава, освен да мислим, да мислим, и то логично.“

И точно тогава вратата се отвори и в читалнята се появи Тя и, разбира се, цялата му логика напусна обичайното си местонахождение, прекоси стаята, скочи през прозореца и се покри, напълно изчезна, никаква не се мяркаше.

От своето място в читалнята Леви я бе зяпнал с отворена уста. Тя беше с къса руса коса, живи сини очи, всичко това пакетирано в лъскав черен шлифер. Направо те убиваше. Господи, ами ако тези очи бяха полузатворени и го гледаха нежно и влюбено? По-добре: „Ами ако бяха затворени и *мислеха* за теб?“.

„Престани да се самоизмъчваш — върни се на Полайуоло“, заповяда си Леви, затвори очи и се опита да се съсредоточи върху Антонио, а после върху Пиеро, концентрира се върху разликата между двамата, която можеше да му помогне в... неговата...

„Забрави я“, реши Леви и отвори очи, за да може да огледа още малко момичето.

То се озърташе насам-натам, ръцете му бяха пълни с книги, очевидно търсеше място. На Леви му се искаше да извика: „Седни тук, до мен!“. Това беше най-подходящото място за нея. Той беше сам, имаше място за шестима, имаше много свободно място да се разположи удобно, но дори като знаеше преимуществата на своето място в дъното на читалнята, той усещаше със сърцето си, че това няма да се случи.

Красотата имаше навика да го отбягва.

Това си беше самата истина. Момичетата от класа му в Денисън бяха всепризнати за най-безличните в цялата история на колежа. И как да не получиш награда за отличен успех при това положение, а? Неговата съдба беше, той знаеше, да се влюби във Венера, а да се ожени за грозотия с лице като подметка.

Истината беше, че момичетата му създаваха проблеми. Не че не се възхищаваше от тях по принцип. Ето в какво се състоеше работата: никое момиче, което той действително харесваше, не му обръщаше и капчица внимание, и обратното — той изобщо не харесваше тези, които тичаха след него. Всяко момиче, което го харесваше беше умно и интелигентно, нямаше „читанка“ в университета, която да не го е сваляла по време на следването. Беше излизал с много от тях, беше имал интимни отношения с някои, но те го отегчаваха. Защото беше умен и интелигентен, а и те бяха такива, от него се искаше да води

интелектуални разговори, а това винаги му досаждаше. Той го ненавиждаше. Ако му се предложеше на тяхно място някоя сервитьорка с големи цици и добра душа, той щеше да бъде доволен, но това никога не се случваше. Никога не се е случвало и няма да се случи — „О, боже мой, тя идва към мен“, помисли си Леви.

Бързо взе една книга и я отвори, ами ако седне до него, какво ще направи той? Трябва да бъде съдържан, това е единственият начин. Когато са готини, те са свикнали на всякакви свалки, така че чакай, и когато те помоли за гума, просто я плъзни към нея, но не я карай да мисли, че си във възторг, защото чаровните момичета мислят, че всеки им се възхищава, и веднъж усетят ли го, ти подлагат динена кора и те чупят, това правят с теб. „Исусе, Леви, ти нямаш гума!“

Хубаво, трябваше да вземе отнякъде или всичко щеше да отиде по дяволите, той се изправи и се огледа наоколо. Мис Риордан беше седнала в другия край на читалнята, тя беше от тези, които винаги имаха гума за триене. Леви тръгна към нея, сигурен, че тя ще си помисли, че той иска да започне нещо сериозно с нея. Така мислеха всички примерни момичета, особено за него. Ако им кажеше дори „Извинете, бихте ли ми услужили с лист хартия?“, момичетата мислеха, че едва ли не им прави предложение. Въпреки всичко си струваше да го направи, защото сега той щеше да бъде далеч от масата, така че нямаше да се чувства нещастен, ако Видението седнеше някъде другаде.

— Здравсти — каза Леви на госпожица Риордан. — Аз съм момчето, което седи зад вас в час по история, бихте ли ми услужили с една гумичка, моля?

Тя му се усмихна. Сякаш сватбени халки затанцуваха в очите ѝ. Леви просто видя как грейнаха и заблестяха.

— Каква искате? За мастило? За молив или креда?

— Просто най-обикновена гума, ако може.

— Ето — каза тя. — Това е *моята* любима гума. Тя е производство на „Фейбър Стикс“ ... Подарявам ви я — добави тя.

„Какъв ли може да бъде човек, който има предпочитания дори към марките гуми?“ — мислеше си Леви. Направо се потресе. Ами ако това създание станеше директор на някой колеж? Ще дели учениците на такива, които употребяват тази или онази марка гума.

— Много съм ви задължен — отговори той и се обърна.

И ето я там. Седнала. Четеше. Сама. И то на *неговата* маса. Синеоката красавица.

Стискайки гумата, Леви се запъти делово към мястото си. Седна и бързо извади една книга от купчината, отвори я и без дори да погледне към русата си съседка, започна да чете. Беше седнал в единия край на масата, а тя на три стола разстояние от него. За миг очите им се срещнаха, но той веднага продължи да чете усърдно. Поглеждаше я само с крайчеца на окото си и видя, че си водеше бележки. Моливът ѝ беше жълт на цвят и, по дяволите, даже с гума. Той се правеше, че чете, а искаше да види лицето ѝ, без тя да го забележи. Когато се бе вгълбила изцяло в книгата си, той я погледна съвсем открито.

Без съмнение си я биваше. Не можеше да се каже, че е красавица. Гарбо например беше красавица. Тази беше хубавичка като Джийн Крейн или Катрин Роуз, но много повече от тях. Всъщност беше прекрасна. Не можеше да определи точно на кого му приличаше. Може би приличаше на Ингрид Бергман във филма „За кого бие камбаната“. Точно така — с тази руса коса и сини очи.

На такива очи не биваше много да се вярва. Бяха тъмносини и дълбоки и — престани — не бива да я гледаш дълго. Така се беше вторачил в нея, че чак се бе прехласнал. Трябваше да се стегне и да не я зяпа, защото тя щеше да усети, което точно и стана.

Сега тя погледна към него.

— Да? — каза тя.

Само че тя не искаше да каже „да“ в обичайния смисъл на думата, а по-скоро: „Не ме гледайте така, момче, не ми досаждайте“ или „Хайде, по-скоро се махнете оттук, какво сте ме зяпнали?“.

— Моля? — промърмори Леви. — Казахте ли нещо? Не ви чух.

Тя го изгледа и продължи да чете.

„Добре — помисли си Леви, — аз съм си виновен. Трябваше да се пазя, а бях зяпнал. Ще ме среже, разбира се.“

Двайсет минути по-късно тя грабна шлифера си и излезе от читалнята. Леви трескаво се залови да прибира книгите си, за да я последва. Тогава обаче разбра, че тя изобщо не си е тръгнала, а само е мръднала нанякъде, тъй като книгите ѝ бяха на масата. Той остави незабелязано своите и тръгна след нея, като спазваше известна дистанция. Тя излезе от читалнята в студеното фоайе, загърна се в шлифера, отвори чантата си, запали цигара. Обърна се и го видя. Това

беше най-трудният момент. Той не можеше да се закове на място, това щеше да го издаде, а пък не можеше и да се скрие — тя вече го видя, единственото нещо, което би трябвало да направи сега, за да не прилича на кръгъл глупак, беше да прекоси фойето и да я помоли за цигара. Но той не пушеше.

— Може ли кибритчето — каза той, като я гледаше право в очите.

Тя се поколеба, но му го подаде.

Леви го взе и си помисли: „Какъв глупак си, искаш първо кибрита, а къде ти е цигарата?“. Сега трябваше да се прави, че търси цигара из джобовете си. След като го изигра добре, Леви й пусна една усмивка в стил Кари Грант и рече:

— Ще трябва да ми услужите и с цигара.

Тя се поколеба отново, този път по-дълго, и му подаде една.

Леви запали.

— Сега вероятно си мислите, че ще ви помоля и да я изпушите вместо мен — каза той и се усмихна непринудено, доколкото изобщо можеше в момента.

Тя се извърна настрана.

Леви обожаваше профила ѝ. Беше толкова красива. Не беше София Лорен или Грейс Кели, не толкова грациозна, но всичко беше на мястото си.

Мълчаха и пушеха.

— Но вие не гълтате дима?! — каза тя, като го изненада.

— Защото тренирам — едва успя да каже той, доволен, че все пак изобщо успя да измисли нещо. Тя не изглеждаше достатъчно заинтригувана, за да го попита какво, и той трябваше сам да ѝ каже, защото мразеше недовършените мисли, едно наследство от баща му: — Аз съм маратонец.

Тя изглеждаше по-малко заинтригувана от всякога.

„Ще я изгървеш! Докажи ѝ, че не си глупак! Хайде!“, закрещя в себе си Леви.

— Като говорим за цигарите — направи той отчаян опит, — искам да ви кажа, че жените се пристрастяват повече, отколкото мъжете, прочетох това в „Таймс“. — „Просто обиди пола ѝ, глупако — помисли си той, как така без никакво усилие успя да измислиш най-тъпото възможно нещо?“

Видението най-накрая се обърна отново към него, изгледа го с убийствен поглед и попита:

— Извинете, защо ме преследвате навсякъде?

Леви хвърли цигарата на пода и я стъпка с крак, за да не се издаде, че се задави.

— Какво? Какво казахте? Да ви преследвам?! — избухна той. — Аз ви преследвам! Вие трябва да сте луда, това е единственото, което мога да кажа. Да не би да сте Жаклин Онасис? Защо, по дяволите, да ви преследвам? Не че искам да ви обидя или нещо подобно, но вие седнахте на *моята* маса, всичко беше наред дотогава, аз бях изцяло погълнат от моите изследвания, и тогава вие дойдохте, и ако някой някога е преследвал, то вие преследвате мен, и ако вие искате да правите това, то на мен не ми пука, хората понякога ме преследват, момичета и така нататък, но вие никога няма да ме чуete да ги притисна с обвинение, имам предвид това, че когато хората действат тъпо, вие трябва да им дадете възможност да се поправят, да действате дипломатично, това е моят начин на действие, когато хората ме преследват, във всички случаи съм деликатен, тактичен, разбиращ и... — Той би продължил нататък, но нямаше смисъл, защото тя загаси цигарата си и излезе бързо от библиотеката, изчезна някъде в нощта.

„Излъгах — Леви искаше да извика след нея, — наистина те преследвам, преследвам те, защото си хубава, а аз съм нищо, едно нищожество, все още не мога да пробягам цялото разстояние на един маратон, но ти ми дай шанс, дай ми! Обещавам ти, че следващия път ще те разсмея.“

Тя вече си беше отишла.

Каква акция проведе любимият на всички Казанова, легендарният Т. Бабингтън Леви. Той стоеше и оплакваше тоталния провал на последното си начинание. Надали някой някъде е показвал такава непохватност. Той я принуди да изчезне така светкавично, че тя си забрави дори книгите. Книгите!

Леви се втурна обратно в читалнята, взе своите и нейните книги и ги понесе със гишето. След пет минути Видението се появи отново на входа на залата, тръгна към масата, където бе оставила книгите, засуети се вдясно и вляво, но не ги откри.

Пет минути по-късно Леви изговаряше името ѝ във файла на студентското общежитие.

— Кой е? — обади се тя по домофона.

Връзката не беше възможно най-блестящата.

— Мис Опел? — Името ѝ беше Елза Опел, — е добре, никой не е идеален.

— Кой се обажда?

Какъв беше акцентът ѝ? Швейцарка ли беше, или славянка? Хич го нямаше по акцентите, както би трябвало да бъде, ако иска да става голям историк, във всички случаи сега, когато трябваше да говори по-силно по домофони, акцентът ѝ се усещаше много повече, отколкото във фоайето.

— Том Леви — Маратонец.

— И дойдохте, за да ви почерпя още една цигара, така ли?

Леви се засмя.

— Не, просто си забравихте книгите на масата и реших, че те вероятно са ви необходими, така че след като свърших с четенето, реших да ги донеса, на път ми е, не ме ангажира много.

— Много сте мил — отговори тя.

— Книгите са тук, ще се кача в стаята ви да ви ги дам.

Леви се изправи пред вратата ѝ.

— Ето — каза той и ѝ подаде книгите.

— Благодаря ви и довиждане.

— Лека нощ — отвърна Леви. — Името и адресът бяха записани върху бележника ви, ако се чудите как ви открих, госпожице Опел.

— Е, не се чудех, но няма значение. Още веднъж благодаря и лека нощ.

— Лека нощ, госпожице.

— Казахте ми лека нощ. Защо не тръгвате?

— Когато идвах насам, си изкълчих глезена. Трябва да си почина малко.

— Не видях да куцате — отбеляза тя. Когато трябваше да лъже, хич го нямаше. — Ако сте истински маратонец, не трябва да се вживявате в болката. А мога ли да ви попитам къде се бяхте скрили?

— Да се крия? Къде да се крия? — попита Леви, чудейки се дали отново трябва да подготви всичките си възможности за изразяване на възмущение, както беше направил във фоайето, когато тя го попита защо я преследва.

— Щом се сетих, че съм си забравила книгите, веднага се върнах, но от вас и от книгите нямаше и следа.

— Не разбирам за какво говорите. През цялото време седях там и четях. Просто е невъзможно.

— Може би съм се объркала. Хайде, довиждане, господин Леви. Лека нощ. — Тя затвори вратата под носа му.

— Бях се скрил зад гишето — отговори чак сега Леви.

— Защо? — тя отвори вратата и го загледа въпросително.

— Защото това беше най-подходящото място.

— Не питам защо се бяхте скрили там, а защо изобщо се скрихте.

— Ами защото не исках да ме хванете на местопрестъплението. Щяхте много да ме притесните.

— Сега притеснен ли сте?

— О, да. Унижен.

— Затова ли сте потен?

— Отчасти. Бягах дотук. Винаги и навсякъде бягам.

— А защо си навлякохте толкова много притеснения?

— Това за мен не е притеснение. Може да се каже, че сте ми съседка. Искам да кажа, че като минах оттук, не съм се отклонил изцяло от пътя за дома.

— Винаги ли така преследвате съседките си, по маса например? — продължаваше тя.

Леви сви рамене и поклати глава.

— Просто вие сте много хубава.

Той знаеше, че греши отново, но вече беше късно.

— Не съм виновна за това. Просто така се е случило.

— Не мога да кажа дали сте умна, или не — каза Леви. — Може да сте абсолютна глупачка, не зная. Но не мога да ви излъжа.

— Но искате да се запознаете с мен.

— Да, мадам.

— Защото съм хубава?

— Това има много общо с цялата тази история.

— На колко години сте?

— На двайсет и пет.

— И винаги ли сте така непохватен с жените?

— О, да, това е начинът ми за общуване с тях, макар че този път май надминах себе си.

— Добре, аз също съм на двацет и пет, и ти може би си много добър по сърце и след десет години ще станеш на двацет и шест, но аз съм медицинска сестра и нямам време за...

„Но аз ще те направя щастлива“, искаше му се да й каже Леви. После си помисли: „Слушай, момче, не пази мислите за себе си, кажи й го, няма какво да загубиш, тя и без това ще те разкара“.

— Аз ще те направя щастлива.

Тя беше наистина изумена.

— Аз бих, наистина — Леви започна да говори бързо, ще науча всичко относно медицинското обслужване — умът ми сече като бръснач — и тогава можем да си говорим с часове за турникети...

Тя избухна в смях.

— Ще се видим пак, нали, обеща ми.

— Не трябва да умоляваш хората.

— Не умолявам хората, за бога, никой никого не умолява, защото, по дяволите, трябва да умолявам. Аз имам най-високата стипендия като студент, получих и стипендия „Родес“, така че, искам да ти кажа, хора, които имат всичко това, не ходят да просят и умоляват разни медицински сестри, които пушат — кои сестри пушат, знаеш ли нещо за тях, а? Ако не можеш да различиш „моля“ от „умолявам“, нямаш никакъв шанс при мен.

— Ако искаш да се видим отново, моля те да млъкнеш.

„Печеля — мислеше си Леви, — представи си.“ Той кимна с глава в знак на съгласие.

— Много добре — каза тя след малко. — Много добре. Ще се видим. — И тогава тя посегна към него и го погали тъжно по бузата. — Но няма да излезе нищо от това.

— Не можеш да кажеш нищо отсега — каза Баби, гледайки я в очите. Тя изглеждаше ужасно тъжна, наистина тъжна, тъгата ли я правеше още по-красива?

Пръстите й докоснаха лицето му.

— Мога — каза тя нежно. — Разкаяние е най-доброто, за което може да мечтаем.

Останала сама, тя запали цигара, изпуши я, загаси я и запали друга. После взе слушалката и набра телефона на Ерхард.

— Той е ужасно сладък, много наивен, много любезен — каза.
Тя слушаше.

— Съжалявам, ако гласът ми звучи мрачно. Не съм в депресия.

Просто съм уморена.

Последва пауза.

— Да, мисля, че наистина ме харесва.

Пауза.

— Колко време имам?

Дълга пауза.

— Ще направя всичко, което е необходимо. Ако имам късмет,
след седмица той вече ще ме обича — отвърна тя и затвори очи.

8.

Баби извади старата си пишеща машина марка „Ремингтън“ и започна да чука по нея.

Док? Това съм аз, затова по-добре седни. Искам да ти кажа, че това е важно, невероятно, все едно е нарушено равновесието ми.

„О, боже мой! — ще си помислиш ти. — Та той отново се е влюбил, моето малко братче още веднъж се е влюбило безпаметно“.

Точно така.

Док, Док, не зная откъде да започна.

(Ти ще кажеш: започни от предните ѝ зъби и с това, как темето ѝ, покрито с рядка коса, блести на лунните лъчи.)

Грешиш.

(Няма им нищо, нито на косата, нито на зъбите? Странно. Последната имаше малко повече кичури коса от кътниците си. Нямахте цици, но беше голям акъл. Ти какво избираш, три цици или голям акъл?)

Не искам нито едното, нито другото. Върви по дяволите.

(А може би е била шампионка по хокей на трева в училище? Да, има прасци като на Бранко Нагурски или рамене като Лари Кжонска, но и хубаво лице като най-добро постижение.)

Седни на задника си и ме послушай — познавам се с нея повече от седмица и с всеки изминал ден, когато отивам да я взема от жилището ѝ, мисля, че полудявам, никоя не е била така страхотна като нея, и с всеки изминал ден тя става все по-страхотна, по-нежна, по-божествена, съвършена, безпогрешна, неопетнена, утопична, ненадмината, безупречна, възвишена.

Не казвам цялата истина. Бледнея пред нея.

(Може би ще кажеш: „Трябва да те заведе бързо на психиатър в болницата на Менингър“.)

Но нека да започна с недостатъците ѝ: името ѝ, трябва да призная, е Елза Опел.

(Няма нищо лошо в това, веднъж имах кола марка „Опел“.)

Тя е на моите години. Швейцарка е и учи за медицинска сестра.

(Погледни нещата от хубавата им страна, нали не е стюардеса.)
Без грешка е. Направо може да ти се завърти главата.

Навремето ми течаха лигите по момичетата на моите приятели. Ти не знаеш какво е да гледаш как другите негодници се облизват по твоята.

(Искаш да кажеш, че твоята е толкова хубава, че може да ти потекат лигите? Това ли искаш да ми подскажеш? Няма нищо нередно в това да се лигавиш. Слюнката може да се използва само за това. Тя има ограничено действие, просто е слюнка. Някои други пречки за встъпване в брак? По-добре кажи ми ги още сега. А може би има глава като топлийка? Не беше ли се забъркал в любовна афера в колежа в Денисън, когато се оказа, че главата ѝ е като топлийка?)

Всеки прави грешки. Но не и този път. О, господи, Док, ще бъде фантастично, ако си помръднеш задника и дойдеш, за да се срещнеш с нея. Ню Йорк не е далеч оттук. Искам да видя как ще ти се завие свят. Наистина искам. Виж, не съм ти казал още нещо.

(Добре, е хайде, смажи ме, предавам се.)

Не само аз я обичам, но и тя ме обича. Да, наистина е така. Тя е едно хубаво, хубаво, сладко момиче, непретенциозно и чувствително. И тя ме обича. След всички тези самотни години сега душата ми прелива. Всичко това написа:

Баби

9.

Сцила лежеше в леглото си.

Сънуваше, че се движи бавно, това не беше на добро, дори в сънищата никога не му се беше случвало. И от всички, които се бяха опитали, само Менгеле го беше победил.

Менгеле, шефът на експерименталния блок на Освиенцим, лекарят, наричан от хората Ангела на смъртта, един от тези, които полудяват да дресират хора, така както ловджиите дресират кучетата си.

Те се намираха в лабораторията на Менгеле в Освиенцим, но Сцила беше спокоен. Той беше половин глава по-висок от доктора, вратата беше отворена и през нея можеше да се избяга. Сцила никога не беше виждал Освиенцим, никога не беше срещал Менгеле, но какво ли не се случва в сънищата.

— Много съм отчаян — рече Менгеле.

— Защо? — попита Сцила.

— Не мога да постигна син цвят, какъвто бих искал да бъдат очите на детето. Вчера от отчаяние хвърлих детето от високо в огъня. Това беше ужасно за мен, но не мога да контролирам емоциите си.

— Много е важно да умеем да се контролираме — отбеляза Сцила.

— Благодаря на бога, че ти си тук в този момент и ще можеш да ми помогнеш — продължи докторът.

— Как да ти помогна?

— Трябва ми кожа. Искам да трансплантирам кожа, а ти имаш същият цвят на кожата, който ми е необходим.

— Едно парче кожа не е никакъв проблем. Вземи я — сви рамене Сцила.

— Не, не, едно парче няма да бъде достатъчно, искам цялата ти кожа, всяка част от нея, трябва да те одера — обясни Менгеле.

— Не мисля, че това ще ми хареса — отговори Сцила, като се измести с една крачка към отворената врата, една крачка към свободата.

Менгеле не помръдна, за да го последва.

— Чуй ме, предлагам ти голяма благословия.

— Без кожата ми хората ще виждат направо в мен — поклати глава Сцила.

— Точно това е благословията — не ме ли разбираш? Светът ще гледа през теб и ти няма да си принуден повече да лъжеш. Помисли си за тежестта, която ще снема от теб. Никога повече няма да лъжеш. Няма повече за какво да лъжеш, защото няма да имаш вече кожа, която да те скрива, и светът ще знае кога казваш истината и кога не. Ти твърде много лъга през живота си, признай си.

— Да.

— Ти копнееш това да свърши, нали? Признай си. Ти изфабрикува толкова много лъжи, понякога искаш да изкрешиш истината, нали?

— Да.

— Добре, това е шансът, който ти предлагам. Вечната истина. Спокойствие. Мир. Почивка, която само честните познават.

— Не.

— Не разрешавай на емоциите да те контролират — той протегна към него фините си ръце на хирург.

Сцила тръгна към отворената врата.

Но беше много бавен.

Менгеле го отстрани от нея, затвори я и я заключи. Те бяха сами в лабораторията. Менгеле започна да пристъпва към него.

Той, Сцила, скалата, който би убил всеки само с една ръка, започна да отстъпва назад при вида на крехкия лунатик. Той, великият Сцила, отстъпваше от страх пред едно нищо, някакъв слабичък доктор, който дори не беше в състояние да направи желанието си да направи син цвят на очите.

— Защо се страхуваш от мен? — чудеше се Менгеле.

— Не, не се страхувам. Тялото ми не се страхува.

Менгеле протегна ръце.

— Ще използвам сила — обеща Сцила.

— А, не, не така, моля! — отговори Менгеле и с крехките си ръце го заведе и постави на операционната маса.

— Обещах, че няма да те боли. Ще направя един малък разрез от челото ти до основата на врата ти и ще ти свлека кожата. Няма да те боли, все едно сваляш пижама. — И той започна да реже.

— Виждаш ли, не те боли. Дори кръв не тече.

Той остави ножа върху масата и му свали кожата.

— Искаш ли да ти дам огледало, за да се видиш? Вените ти са прекрасни — каза Менгеле.

— Не!

— Ето — отговори Менгеле и подаде огледалото на Сцила.

Сцила се погледна в огледалото и се събуди.

— Ууу!

Лежеше и гледаше с широко отворени очи към тавана в мрака, там беше празно. Не знаеше точно какво означаваше този сън, но знаеше само това, че: какъвто и да беше, тук наоколо ставаше все по-тъмно.

Той се надигна от леглото и седна, като потри изстиналите си ръце. Чувстваше се мек като гъба. Сцила мекия.

Стига!

Той се изправи и взе бутилката с шотландско уиски (дали беше пълна, преди да си легне миналата нощ?), отиде до прозореца на стаята в хотел „Рафаел“. Пийваше, докато гледаше навън през прозореца към Триумфалната арка. Колко ли е часът? Погледна часовника си. Наближаваше пет и трийсет. След полунощ в Щатите Джен може би спи дълбоко. Ако имаше олимпиада по спане, Джен щеше да вземе награда задължително. Имаше чудесен сън.

Сцила се облече, слезе по стълбите, събуди портиера, взе жетони за телефон. Това беше предпазна мярка, защото, ако искаха да го пречукат, можеха да го направят и в хотела. Навик. Той се чувстваше по-добре в движение.

Във всеки случай се нуждаеше от глътка въздух. Когато излезе навън, беше тъмно, започна да търси уличен телефон. Не се страхуваше от тъмнината, беше висок и широкоплещест, можеше да убие всеки с която си ръка поиска, разбира се, крадците по улицата не знаеха това, но той се движеше като атлет, имаше и висок ръст, така че те никога не го закачаха.

Откри един уличен телефон на „Шампс“ и след дълги опити най-после чу съннения глас на Джен:

— Ко-ко-й? Кой? Кой се обажда? Колко е часът? Нищо... нищо... че си ме събудил. Здравей.

— Тук е службата за събуждане. Не бяхте ли поръчали събуждане по телефона?

— Шегуваш ли се? — извика Джен. — На три хиляди мили си отгук, посред нощ е, и ти се шегуваш, а? Хората са лежали в затвора и за по-малко от това.

Сцила заговори с код:

— Напълно ли си буден?

— Не, не напълно. Отчасти, за съжаление.

„Отчасти“ беше кодова дума и означаваше, че има сериозна информация, която Сцила трябва да научи, а „напълно“, че нищо особено не се е случило.

— Позвъних ти, за да ти кажа, че се връщам три дни по-рано. Но щом си „отчасти“ буден, няма да ти пълня главата с повече информация. Не се сърди, задето те събудих, моля те.

— Няма нищо — отговори Джен. — Така или иначе трябваше да ставам.

Така те приключиха с шегата, двамата затвориха и след десет минути Сцила трябваше да се обади отново. Отговорът „отчасти“ означаваше, че той трябваше да набере отново, но на телефона, който се намираще в приземния гараж на техния блок. Трябваше да изчака десет минути, за да може Джен да се облече и да слезе до гаража.

Нямаше още шест часа, бе студено. Сцила потреперваше и се чудеше защо остави бутилката с шотландското уиски на масичката си, там то нямаше да помогне на никой. Докато се разхождаше по тихата улица, си мислеше дали да не зарече тази професия и да не заминат с Джен за Лондон, да си купят една малка хубава къща, да гледат телевизия, да пазаруват и да живеят така, както трябва, да заживеят щастливо и т.н.

Но проклетият „Дивижън“ не пенсионираще хората си, когато пожелаят, а само когато тези от службата намереха за добре. Ако станеше много богат, ако по някакъв начин забогатееше като Крес, той щеше да подкупи някой или просто щеше да опита, или ако не минеше този номер, можеше да купи едно островче в Тихия океан, да го направи като крепост и да прати „Дивижън“ по дяволите.

„Островче в Тихия океан, господи“, Сцила поклати глава. Добре направи, че остави бутилката с уиски на масата в хотела, ето как му се

отразяваше пиенето. Но трябваше да запази мисълта за цар Крес в главата си, макар че той най-вече беше историческа фигура.

Сцила влезе в кабината и се опита отново да набере Щатите и след дълги усилия се свърза с Джен.

— Къде се намираш сега? — попита Джен, очевидно малко разстроен. — За едно загубено момче в Париж това с много опасно място. Или си в Лондон? Искаш ли да идем в Лондон, харесва ми тази идея, на теб харесва ли ти? Питам те къде се намираш? На улицата, в хотела? Защо не спиш, та още няма шест.

— Сънувах лош сън и се събудих. Излязох да се поразходя.

— Сам ли си?

— Напълно.

— Така и трябва, да си сам, копеле такова. Много мразя, когато пътуваш без мен. Много страшен ли беше сънят?

— Сънят ли? — Сцила сви рамене. — Да, много страшен.

Нямаше смисъл да лъже, Джен винаги наддушваше тези работи, без да иска. Може би от тона му.

— Моят доктор при такива случаи препоръчва скок.

— Не ми помогна.

— Тогава върни се тук при мен; това пък е лекарството, което аз винаги съм ти препоръчвал. Най-доброто лекарство съм аз.

— Да го взимам на всеки четири часа.

— Помечтай си — вече си на възраст и не можеш да го правиш.

— Ти ще си платиш за този разговор, кучко такава!

— Наричай ме Джен: всички мои приятели ме наричат така.

Сцила го изслуша и като се увери, че цялото раздражение в гласа му е преминало, продължи със служебните въпроси.

— Сега ми кажи защо „отчасти“?

— Каспар Шел беше убит.

— Ауу!

— Знаех си, че ще реагираш така.

— Кога? — попита Сцила.

— Преди две седмици в Манхатън. В Йорквил. Бил е в една кола и някакъв друг е искал да го задмине, двамата са се блъснали в един камион за петрол. Пълна кремация. Мисля, че затова толкова късно се разбра за случилото се. Разпознаването е било доста трудно. Той е

живял под името Хесе, никой не е чувал за другото му име. Чуваш ли ме? Защо не казваш нищо?

Сцила само изсумтя.

— Тъжно ли ти е? — попита Джен.

— Може би. Не зная. Още не мога да го проумея.

— Това ще наложи ли големи промени?

Вече имаше такива. Той все още не беше сигурен, но вероятно имаше връзка между катастрофата в Ню Йорк и тази история с Чен — въпреки че Чен беше просто убиец на свободна практика, все някой трябваше да го наеме. Освен това, разбира се, бедният Робъртсън спомена за телефонен разговор от Южна Америка, чрез който го информирали за това, че има нов куриер. Сцила помисли за момент, трябваше да отговори на въпроса на Джен, но сега не биваше да го тревожи с подробности; истината като цяло щеше да свърши работа.

— Много промени ли? Само всичко.

— Ууу! — каза Джен.

— Консервативно казано — допълни Сцила.

10.

— Студено ли ти е? — попита Леви.

Елза поклати отрицателно глава.

Те седяха на скалата край езерото в Сентръл парк. Под тях лодката се полюшваше от вечерния вятър. Леви знаеше, че тя не казва истината, защото той беше с пуловер и му беше студено, а тя нямаше, но просто искаше да избегне неудобството му. Започваше да захладнява и проклетият зъб го наболяваше. Винаги когато застудяваше, той му правеше тези номера. Беше преден зъб и Леви го покри с езика си. Време беше да си ходят. Седяха тук вече около час, откакто слънцето започна да залязва, беше толкова хубаво, че той не искаше да бъде този, който пръв ще наруши това изживяване.

— Сега не е толкова студено — каза Елза и го прегърна.

Леви я целуна нежно. В първите дни беше по-груб в любовта си, защото мислеше, че тя ще иска от него да прояви мъжеството си; момиче с такъв чар може би харесваше точно това в мъжете и той искаше тя да го сравни с тях. Но тя се срамуваше и след две-три прегръдки той разбра, че тя го искаше такъв, какъвто е просто казано — нежен. Той обичаше да се прегръща и целува, но най-приятно му бе да се държат за ръце. Може би звучеше твърде романтично и сладникаво за тези, които бяха под трийсетте. Не че сексът не му беше приятен; Леви вече беше правил секс, но с Елза още не. Сексът беше хубаво нещо и оргазмите фантастични, но все още заради малкия му опит сексът при него беше примитивен, получаваше се нещо доста грубо и бързо, затова, когато ставаше дума за правене на любов, той никога не избързваше. Понякога дълбоко в себе си мислеше, че вероятно щеше да стане добър любовник, и ако беше малко по-красив, можеше да прекарва ваканциите си като бик за разплод, но той не беше красавец, но и това не го притесняваше особено.

Елза докосна бузата му:

— Имаш красиво лице — прошепна тя.

— Всички го казват. Дори когато вървя по улиците, ми го заявяват съвсем непознати хора — отвърна Леви.

Тя се усмихна в тъмното и леко прокара език по устните му.

— Много си изобретателна. Моля те, направи го пак, защо не го направиш?

Тя го направи отново.

— Милосърден съм, съжалявам много бездомните и оскърбените. Добро момче съм и ти имаш късмет с мен.

Тя обви ръце около него и той почувства, че цялата трепери.

— Хайде да си тръгваме. Замръзнала си съвсем. Трябва да върнем и лодката.

— Остави ме, нека да замръзна. Много ми е хубаво така. Говори ми — прошепна тя.

Леви я целуна по шията.

— Преди да ме попиташ дали ми е студено, ти ми разказваше за баща си. Той беше ли известен? Омир Вергилий?

— Старият О. В.? Не беше толкова прочут, колкото Ан-Маргарет или Дони Озмънд например, но за историк беше доста известен.

— Омир Вергилий — какво ужасно име! Да кръстиш детето си така.

— Работа на дядо ми. Той е нарекъл всичките си деца с подобни имена. Сменил и много професии, бил е учител, директор на училище, мияч на бутилки, готвач. Навремето в Охайо не е имало много евреи, повярвай ми. Той е обичал гърците и другите древни. Един от моите чичовци, който не е между живите, се казваше Херодот — не искам да кажа, че го погуби името му, но то и не му помогна кой знае колко много в живота.

— Баща ти също ли е починал?

— Да. Съвсем внезапно от кръвоизлив в мозъка.

Тя го гледаше в мрака.

— Какво има — попита той.

— Нищо — отвърна тя.

Той се засуети. Не знаеше какво да прави, не казваше истината за смъртта на баща си. Тя не можеше да знае нищо. По това време не е била в Щатите, пък и баща му не беше чак толкова известен.

Тя го целуна силно, внезапно стана и разпери ръце. Баби я гледаше. Жестът ѝ беше някак си неестествен и тромав, но дори и непохватна, Елза беше красива.

Нещата престанаха обаче да бъдат красиви. В мига, когато Елза извика „Хайде“ и тръгна към лодката, от храстите изневиделица изскочи някакъв мъж. Накуцвайки, той застана зад гърба на Елза, запуши устата ѝ и я събори на земята.

Леви ги гледаше, стори му се, че пред очите му се разиграва улична сцена. Всичко стана толкова бързо, че той не успя да се намеси своевременно, а само гледаше, там беше тя, неговата приятелка, биеше я един куц дивак.

— Хей! — извика той ѝ тръгна след тях, но беше твърде късно, защото от хрусталаците изскочи още един, по-едър, спусна се към него и го удари с юмрук в лицето.

Леви се олюля, от носа му рухна кръв, но все пак не падна на земята. Носът му беше счупен. Куцията бе завлякъл Елза в храстите и се опитваше да я ограби, извади портмонето от чантата ѝ. Леви извика:

— Дай му го!

Но едрият не позволи на Леви да довърши изречението си и тутакси го срита в стомаха. Леви изстена и се свлече на колене върху скалата, помъчи се да се надигне, като се подпираше на ръце. И в този миг другият го ритна в лицето, после го замъкна в храстите и започна да бърка по джобовете му, търсеше портфейла. Леви искаше да се защити и точно в това бе грешката му. Беше твърде глупаво от негова страна, защото веднага получи ритник в гърба... По соления вкус в гърлото си чувстваше как кръвта му продължава да тече.

Не биваше да стоят толкова до късно в парка, само скитниците отиваха там да пренощуват, той лежеше, без да се помръдне, докато нападателят се опитваше да вземе портфейла му, но не беше толкова лесно, намираще се в задния му джоб, който бе закопчан, и крадецът не можеше да го издърпа бързо, затова го принуди да застане на колене, удари го по счупения нос, Леви започна да се дави от потеклата отново кръв, чуваше как тя вика в хрусталаците и ако този кучи син ѝ беше направил нещо, той щеше...

— Щеше какво?

— Нищо — не можеше да направи нищо — ако те искаха да я изнасят.

Той беше безпомощен, дори и ако искаха само да я поизплашат, той бе безпомощен, носът му беше счупен, ребрата пукнати и те можеха да си правят, каквото си искат, той беше безпомощен...

Безпомощен, тази дума премина през кръвта и прониза мозъка му и така му поддейства, че Леви събра сили и ритна широкоплещестия едър мъж, ритникът беше успешен, защото врагът изпищя и това беше победа, не можеше да се отрече, че беше победа, но за съжаление тя не продължи дълго, защото тъкмо когато Леви се мъчеше да се изправи на краката си и да иде при Елза, едрият мъж го нападна отново и го удари по лицето. Леви се олюля и изпадна в безсъзнание.

Когато дойде на себе си, видя куция и едрия надвесени над него, куцията държеше портмонето на Елза, а другият — неговия портфейл.

— Ако кажете на полицията, ще се разправим с вас. Знаем имената и адресите ви от портфейлите — заплаши ги куцията.

Елза плачеше.

— Ако го направите, следващия път ще бъде по-лошо. Разбрахте ли, по-лошо.

Леви още лежеше.

После те си отидоха.

Леви бавно запълзя към Елза.

— Какво ти направиха? Да не би да са те...

Тя поклати отрицателно глава, разбираше за какво я пита. Онова, което ги свързваше най-силно, бе способността да се разбират дори и с поглед.

— Не, взеха само портмонето ми — отвърна тя. — Не се тревожи, добре съм.

Леви я прегърна.

— И двамата сме добре — едва успя да отбележи той.

Той не искаше да я пусне, но когато започна да я цапа с кръвта си, разбра, че не можеше да постъпи иначе.

11.

Док,

Не мисля, че ще ти изпратя това писмо, затова и имам сили да го напиша, но ако го изпратя, помни, че това не съм аз, искам да кажа, че съм на себе си, не съм оглупял или нещо такова.

Док,

Бях нападнат в гръб, пребиха ме, не се тревожа особено — не, глупости, вбесен съм от това, че грешката беше моя, случи се в Сентръл парк след залез-слънце, само един идиот, умопобъркан може да бъде там по това време.

Но, разбери, аз не бях сам. С Елза седяхме на една скала, след като я бях возил на лодка, защото тя никога не беше се возила, а искаше много да се повози, по дяволите, беше хубав ден, мога да кажа супер, и ние се повозихме, беше прекрасно, после седнахме на скалата до езерото и тогава се появи този куц мъж, както си седях, този кучи син сграбчи Елза и започна да я влачи към храстите, мисля, че ще убия това копеле, никой няма право да закача момичето ми...

... и не можах да го спра. Не можах да направя *нищо!* — защото другият беше голям, с огромни рамене, ей такива, кълна се, не си въобразявам, човекът беше професионалист, той ме преби, никога не съм бил бит така преди, той знаеше къде точно да си постави коленете, къде точно да ме удари, зная, че и Елза е бита и може би по-лошо, всичко, което искам, е просто веднъж в живота си да бъда герой, и този човек взе портфейла ми и едва не ми изкара вътрешностите, не ме е грижа за проклетата болка или за кръвта...

... а за това, че бях безсилен...

... идиотски безсилен...

... Док, исках да го убия.

Заклевам се, че ако имах нож, щях да го намушкам или ако имах граната, щях да го вдигна във въздуха, и тогава щях да довърша куция със собствените си ръце.

Аз съм либерал, историк съм и никога преди това не съм имал желание да нараня някого, не съм пожелавал дори да страда Ричард

Никсън, а сега искам да убивам, плаша се от това чувство.

Продължавам, след като отидох за пет минути да си наплискам лицето със студена вода, целият съм подут и в рани, щипе ме, всичко, за което мисля, е отмъщението, искам да отмъстя на тези двамата, задето ме унижиха, накараха ме да се чувствам безпомощен, дано никога никой не се почувства така, и то пред момичето, което обича, знам, че тя си е мислела „защо той не ме спаси“, по дяволите, искам да отида на курсовете на Чарлз Атлас и на всички други, които са измислени, и да стана силен и тогава да усетя гърлата на тези двамата в ръцете си.

Док, тук има една група непълнолетни престъпници, които живеят в къща с веранда през няколко къщи оттук, не искам да кажа, че са много забавни, не са като онези от Уестсайдска история, тези биха те обезобразили за нищо. И когато тази вечер се връщах у дома, поначало те винаги ми се подиграват, не ме е грижа, мислят ме за смотльо, и какво от това, и тази вечер, когато се прибирах целият в кръв, мислех си, че ще им вдъхна респект, а те знаеш ли какво направиха? Едното каза:

— Кой го направи? Някое джудже или момиче?

И те всички се засмяха, разбираш ли, защото могат да се отбраняват, те биха направили моите нападатели на пух и прах и наистина, мисля, че моята диплома стои над всичките техни, взети заедно, но в случая за какво са ми моите знания?

Ще ти изпратя това писмо, защото искам да те попитам какво би казал татко за това? Мисля, че ще ми каже, че всяко нещо е от полза, ако искаш да ти бъде от полза, всички дела са от полза, независимо дали страдаш от тях, или не, истинският историк никога не е доволен от това, което има. Животът му преминава в постоянно търсене.

Каква е ползата от импотентността, а, Док?

Отговори ми.

Баби

12.

Леви изпрати писмото в неделя вечерта. Не беше вече толкова подут, а и белезите по лицето му бяха започнали бързо да заздравяват, но все още се чувстваше неловко, затова грабна шапката с козирката, нахлупи я чак до носа си и тичешком отиде до ъгъла на булевард „Колумб“ и веднага се върна, за да се скрие в стаята си.

В понеделник имаше лекции при Бизентал, но когато се видя сутринта в огледалото, необръснат и неугледен, реши да не ходи в университета. Беше противник на насилието и, оглеждайки се как е подпухнал и белязан, той откри нещо ново за себе си — никога не беше предполагал, че е толкова суетен, но очевидно беше.

Няколко пъти се чуха с Елза по телефона и тя пожела да дойде и да го види, като му обясняваше, че е длъжна да го направи като медицинско лице, но той не искаше да вижда никой, искаше да остане сам. Нападението не му излизаше от главата, опитваше се да чете, но нищо не се получаваше, прекара целия понеделник пред огледалото, гледайки лицето си, като се надяваше, че ще получи отново истинския си образ.

До края на деня той започна да разпознава себе си, белезите по лицето от ударите на широкоплещестия мъж бяха останали, но подутините изчезнаха от няколко студени компреса. Все пак не изглеждаше така, че да кара хората на улицата да се обръщат след него. Гърбът го болеше от ритниците, но с това можеше да се справи.

Хистерията, в която беше изпаднала Елза, го тревожеше, тя непрекъснато питаше:

— *Каза ли на полицията? Аз не съм казала! Не ги издавай!*

— Кой е? Спокойно...

Това се случи във вторник сутринта. Елза така блъскаше вратата, че най-накрая го събуди. По тона ѝ Леви усети, че е в луда паника.

— Те казаха, че ще ни проследят, знаят имената и адресите ни, защо отиде и им каза, когато обеща да не го правиш...

— Елза, какво става, за бога? Не съм направил нищо, по дяволите, заклевам се...

— Беше куцията... — започна тя.

— Какво стана? Разкажи ми.

Гласът ѝ стана по-мек.

— Когато излязох от общежитието... тази сутрин... днес, когато... излизах... сега... той беше там... преследваше ме...

— Сигурна ли си? Видя ли лицето му?

Тя започна да говори по-високо:

— Ти обеща да не казваш на полицията, но може би си отишъл и си ги издал, затова сега куцията ме преследва...

Той се опита да я прегърне за миг, но не помогна.

— Заклевам се, не съм ходил там. Може би е станала някаква грешка. Наистина ли беше той?

— Видях... един мъж... навън... той беше там... тръгнах... той... вървеше след мен... куцайки... аз завих зад ъгъла... и той също... зави след мен... това ми беше достатъчно, побягнах.

— Но, Елза, предполагам, че в света поне девет милиона куцат. Има дори такава асоциация на инвалидите, тя не ограничава своите членове, те могат да се движат навсякъде.

Той продължи да се шегува, направи ѝ нескафе и след малко тя започна да се успокоява. Знаеше как да се държи с нея, това правеше нещата толкова чудесни. Преди обед тя призна, че може би ѝ се е привиждало.

Следобед призна, че се чувства добре.

Отидоха на кино и изгледаха два филма на Бергман — „Седмият печат“ и „Дивите ягоди“. Баби беше почитател на Бергман, докато Елза не знаеше нищо за него. След това ѝ купи евтино ядене в местен ресторант, после я заведе до общежитието, целуна я и потегли към къщи. Не знаеше кое време през нощта беше, когато реши, че може би днешното преследване не е само резултат от въображението на Елза, защото дори полусънен усети, че в стаята му има някой. Преди да го е обхванала напълно паниката, той реши да постъпи така, както бе постъпил Кагни във филма „Бяла топлина“. „Имам пистолет, мога да стрелям, само да си мръднал и ще ти надупча задника така, че ще търчиш до Шанхай.“

От тъмното се разнесе най-любимият глас в света.

— Не ме убивай, Баби.

Леви изхвърча от леглото:

— Док, копеле такова! По дяволите! Как си?

— Нямам думи — отговори Док. — Но ти, юначаго такъв, винаги ще намериш какво да кажеш.

Баби така се зарадва, че започна да издава крясъци, не го правеше обикновено, беше забранено в статиите по етикеция на Емили Пост^[1]. Но, по дяволите, сега, когато големият ти брат е на гости...

---

[1] Емили Пост (1873–1960) — американска журналистка, известна със статиите си върху морала, нормите на поведение и етикета. — Бел.пр. ↑

ЧАСТ II
ДОК

13.

— Е, нека да запаля лампата — каза Баби и я запали.

— Хей? — продължи Док.

— Какво?

— Лицето? — попита Док и посочи белезите му.

— Нищо. Не искам да говоря за това. Нападнаха ме в парка, но всичко вече мина. Случи се в неделя, а сега е вторник, нали? Писах ти. Когато се върнеш, можеш да прочетеш всичко за това, което се случи.

— А сега как си? Добре ли си?

Баби кимна.

Щом Док започнеше да се притеснява за някого, се превръщаше в истинска квачка.

— Между другото, като се върнеш, ми направи една услуга — не чети писмото, хвърли го, ясно ли е?

Док завъртя около пръста си верижката за ключове, на нея с другите беше закачен и този от апартамента на Баби. След като я нави няколко пъти на пръста си, той я подхвърли и я улови във въздуха зад гърба си, без да гледа. Правеше го отведнъж, Баби го помнеше още от детството си, така навремето подхвърляше топките и топчетата за игра. Сега вече правеше този трик само когато бяха заедно и единствено в случаите, когато трябваше да взема важно решение.

— Добре, ще го изгоря — каза Док и разхлаби вратовръзката си. — Връщам се от работа един ден и намирам някакво отвратително бомбастично литературно произведение в проза, все едно че беше написано от Росети. В него ми бе поднесен образът на Нейно величество. И затова реших, колкото се може по-бързо да си вдигна задника и да дойда, че току-виж този ангел отлетял в рая.

— Млъкни! Аз никога не съм се държал така с теб.

Док взе пътната си чанта „Гучи“ и я тресна върху бюрото.

— Така ли, а? Просто си щастливец, защото аз разбирам, че си се побъркал и си безотговорен за постъпките си, защото в противен случай бих могъл да прекарам остатъка от живота си, като те изнудвам. Доколкото си спомням, ти я наричаш „изключителна“, „невинна“,

„утопична“ и разни подобни. По дяволите, дори Анет Фуничело не е била чак толкова чиста и изключителна.

— Млъкни! — кресна Баби, за да прикрие слабостта си. Беше казал на Док, че погледната от различен ъгъл, Анет Фуничело е „голяма сладурана“, и когато ставаше дума за нещо от този род, брат му винаги се шегуваше.

Док поогледа стаята на брат си. Всичко бе потънало в прах и мръсотия. Върху голия под бяха натрупани книги, канапетото беше разръфано, показваха се пружините, банята почерняла от мръсотия.

— Та ти си направил чудеса — каза Док, който беше идвал тук само веднъж — две седмици, след като Леви нае жилището.

— Ами... не е това, което би могло да бъде. Но моят декоратор е отвратително непостоянен. Би трябвало да го уволня, но не са чак толкова много блестящите специалисти, които биха се заели с толкова голяма и отговорна работа — пошегува се Баби.

Док кимна с глава, отвори чантата си и извади три бутилки червено вино, сложи ги на бюрото на Баби срещу светлината на нощната лампа.

— Да се надяваме, че утайката не се е разклатила. Дай тирбушон.

Баби посочи с пръст към кухнята и зачака началото на обичайната лекция възхвалява на бургундските вина.

— Ще отворя „Мулен-а-вен“, то е божоле. Ще усетиш силата му — каза Док, като се концентрира в отварянето на бутилката.

— Ммм! Прекрасно! — каза Баби. — Продължавай, продължавай! — Той се опита да издаде няколко възклицания на възхвала и си затвори очите.

— Това вино е известно под името Царят на Божоле.

— Ах, какво прекрасно вино! — нарочно пъшкаше още по-високо Баби.

— Произведено е през 1971 година и много добре е балансирано между сухо и сладко, на това искам да обърнеш внимание.

Баби наклони глава, започна да хърка и подсвирква, да подсвирква и хърка.

— Ти си бил голям дебелак и още по-голямо лайно! — извика Док, после се засмя. — Добре де. Добре. Предавам се. Повече няма да ти изнасям лекции за виното. — Той спря. — По дяволите, трябваше да донеса чаши.

Баби започна да се смее:

— Знаеш много добре, че имам чаши, негодник такъв — отвърна Баби и се запъти към кабинета си.

— Нямам предвид картонените — рече Док.

Баби грабна една чаша и му я подаде.

— Ето ти, по дяволите.

Док започна да налива, но спря.

— Но тази е мръсна.

— Не съм ти казал, че имам чисти чаши, задник такъв — отговори Баби и тогава те казаха едновременно:

— Не по раменете, а само по главата.

И тогава пак отново го казаха съзаклятнически високо, защото това беше една любима домашна история. Баща им я обичаше, тя беше за един тронав футболист от Бруклин на име Баби Херман, който се ядосал на един спортен коментатор, задето съобщил в печата, че е бил ударен от висока топка по главата извън полето на игрището, защото бил доста тронав; разгневен. Херман пресрещнал спортния коментатор и го наругал, като накрая предложил:

— Басирам се на петдесет долара, че не си прав.

Репортерът казал:

— Добре, хайде на бас, че ти беше ударен от висока топка по главата и по раменете.

Херман помислил малко и отговорил:

— Не по раменете, а само по главата.

Продължавайки да се смее, Док отиде до умивалника и пусна водата.

— Кога най-после ще потече чиста вода? — попита той след малко.

— Докато си разопаковаш багажа, водата ще се източи.

— Ще измия една и за теб — каза Док и взе една мръсна чаша от умивалника.

— Ще пийна съвсем малко. Сега бягам по двайсет мили, а с пияна глава не се върви срещу вятъра.

— От Бургундското вино няма да се напиеш — отговори Док, занимавайки се с чашите. — Извинявай, че се пошегувах за жилището ти — извърна се от умивалника той. — Ти си учен, не ти трябва палат. Живей, както намериш за добре, докато можеш. Ще ме извиниш ли?

— Не съм съвсем сигурен дали съм ти обиден.

— Добре — каза Док, привършвайки работата си. — Да ти кажа, този свят е луд, кой, за бога, знае какво може да му се случи във всяка следваща минута. Тази сутрин четох в „Уолстрийт Джърнъл“ че в Калифорния имало някаква фирма — няма да повярваш, но те всички са леко тралала там в Калифорния, очевидно това е необходимо, за да си гражданин, — няма значение, та този клон на Западния бряг предлага на купувача нещо, което те наричат метла — представлява дълъг прът, на който е завързана суха слама, и в списанието пише, че те се надяват да натрупат пари с тази метла — в рекламата уверяват, че с това нещо могат да се чистят разни неща, подове например, само като пометеш с него.

— Не се учудвам — отговори Баби.

Док се отмести от умивалника с ръждивата вода.

— Боже, Баби, как можеш да живееш в тази дупка.

— Чашите сега са чисти. Наливай огнената вода.

Док разля по чашите, като завъртя бутилката в ръка, за да не покапе.

Баби отпи една глътка, Док също. Баби не помнеше брат си пиан, а същото важеше и за него. Но О. В. изневери на рода си. Особено през последните си дни. През последните години. Последните лоши години.

— Това вино скъпо ли е? — запита Баби.

— Да. Защо?

— Просто питам. Хубаво мирише. Леко. Макар че не разбирам, мисля, че е скъпо. Нефтеният бизнес трябва да върви добре.

Док вдигна чашата си за тост.

— Нефтеният бизнес е бил винаги добре — той направи лек религиозен поклон.

— Но ти не се поклони на изток — отбеляза Баби.

— Поклоних се по посока на Детройт, глупчо — „Дженерал Мотърс“ е по-важен за тази страна, отколкото Исус е бил някога.

— Мръсни крадци и мошеници — отвърна Баби. Той наистина мразеше, че Док работи там и че се занимава с този бизнес. Произвеждаха сонди, разпродаваха ги по света и го замърсяваха.

— Ако ми държиш лекция по екология, заклевам ти се, че щом срещна Ирмгаар, ще ѝ кажа как веднъж те хванах, едва дванайсетгодишен, да си дърпаш пишката.

Баби се засмя:

— Това беше голям ден в живота ми, наистина. Дотогава мислех, че съм единственият в света, който прави това ужасно нещо. Мислех, че ще ме накажеш публично и че момчетата от селото ще хвърлят по мене камъни. Но когато ми каза, че всички го правят, спомням си, че си помислих: „Ах, тези мръсни копелета, защо толкова дълго време са го пазили в тайна“.

Док се усмихна и посочи леглото.

— Хайде, размърдай си задника!

Баби се залови да оправя леглото. Още преди се бяха разбрали, че щом Док дойде на гости, ще спи на леглото, а Баби на канапето.

Док каза тихо:

— Хей, я напусни тази дупка и ела да живееш във Вашингтон, ще те настаня на прилично място, ще бъдем близко един до друг, да опитаме, имам пари, няма проблеми.

— Там няма свестни училища — поклати глава Баби.

— Нищо не може да се сравни с Колумбийския университет, така ли?

— Колумбийският университет не е чак толкова велик, не искам да кажа това, но в този университет има много по-малък процент некадърници, да кажем, от Джорджтаун.

— Боже, господи! За бога, Баби! Да не би да учиш тук заради баща ни.

— Да. Просто ще се поболея! — извика Баби.

Док се стресна, объркан:

— Ще се поболееш? Защо? Никога не съм те питал преди.

— Професор Бизентал... е тук, в Колумбия. Той също ме пита за това.

— Той не беше ли едно от генийчетата на татко?

Баби кимна. После каза:

— Виж какво, обичам си университета и квартирата, благодаря ти за предложението, но оставам тук, и това няма нищо общо с О. В.

— Говедо!

Баби сви рамене, започна да оправя възглавницата, докато Док закачаше дрехите, които си бе донесъл.

— Ще поканя теб и твоята Ета на вечеря. Тя се храни, нали? Да не би на светици като нея да им стига само въздуха?

— Почакай, като я видиш, ще ти потекат лигите. Гарантирам ти — рече Баби.

Док се засмя:

— Синко, говориш подобни неща на човек, който три пъти се е сгодявал и веднъж се е женил, преди да навърши двайсет и пет — та от твоето ли маце ще ми потекат лигите?

— Какви са тези хвалби? Четири ареста и само една присъда?

— Нямам нито една присъда, откакто съм влязъл в петролния бизнес — там има голям надзор.

Той затвори пътническата си чанта, махна я от бюрото и я пхна в ъгъла на дрешника. Между другото попита брат си:

— Ти наистина ли имаш това нещо?

Знаейки за какво става дума, Баби попита:

— Кое нещо?

— Когато влязох, ти каза много убедително, че ще ми направиш задника на решето. Това ми напомни Джордж Рафт.

— Не съм имитирал Джордж Рафт, за бога — трябваше да звучи като Кагни.

— Наистина, имаш ли такова нещо?

— Да. Зареден.

Той отиде до бюрото си и извади пистолета от най-долното чекмедже.

— Ето.

— Изпразни го веднага и ми го дай.

Баби бързо изпразни пистолета. Беше голям специалист по изпразване и зареждане на пистолети, това му костваше доста упражнения, беше тренирал години. Док — напротив — мразеше пистолетите.

— Ето — каза отново Баби.

Док го взе спокойно, все едно че не се страхуваше.

— Как може да държиш такова нещо?

— Какво искаш да кажеш? Ти не го искаш.

— Да го искам? Кой би го искал?

— Аз например.

— Защо?

— Просто така. Искам да го имам. Ти знаеш, по дяволите, защо си го взех обратно.

— Баби, Джо Маккарти умря година преди татко да се самоубие.

— Може да е така, може и да не е. Много лъжи идват от Вашингтон.

— Тази Хелга садистка ли е като тебе? Това ли е едно от нещата, които ви свързват? Как се различавате, ако например няма филми за вампири в този град?

Той подаде пистолета на Баби.

Докато го зареждаше, Баби каза:

— Опитваш се да ме обидиш, негоднико, забелязах го, защото преди я нарече Ирмгаар, не те поправих, после я нарече Ета — не те поправих, и сега я нарече Хелга; е, няма да ме ядосаш, но тя се казва Елза, Елза, разбра ли, не Илзе или Ела или Ева, не Хилда или Лейла или Линда, не Лили, не Лола.

— Съжалявам, може би съм станал досаден от пътуването, но вече няма да бъркам името на Олга, кълна се.

— Олга е по-близо до нейното, но тя не се казва така — каза Баби търпеливо. — Наистина много съм горд, задето се доближи до истинското ѝ име, всеки, който знае да чете колкото теб, разбира се, че ще има проблеми с двусричните думи, но ние сега ще се упражняваме, докато ти изречеш правилно името ѝ, не е Портia, Памела или Паула, не е Рода, нито пък Сара или Стела, София или Шейла.

— Урсула — опитваше се Док.

— За да приключим, давам ти предимство, но с Елза; не с Вида, Вера или Ванеса или Венеция или Уила или Изолда. Тя е Елза!!!

— Елза — каза Док. Той отпи глътка вино, после погледна по-малкия си брат. — Разбрах как се казва. Но кой, по дяволите, си ти?

14.

Към имението водеше само един път. Думата „имение“ може би беше твърде силна; за Палм Спринг тя би била една сносна къща. Но като се има предвид, че джунглата на Парагвай обграждаше имението от трите му страни и къщата се намираше на половин час път от Ла Кордилера, за тези условия тя беше нещо изключително и единствено по рода си.

Селяните от Ла Кордилера бяха чували за синята къща, но малко от тях я бяха виждали. Защото, първо, пътят беше половин час с кола, ако познаваш някой, който има кола, второ — единственият път дотам беше доста опасно набразден от коловози.

И трето, имаше охрана.

Винаги пазеха двама, всеки на поста си, може би на четвърт миля един от друг, при двата края на синята къща. По пътя рядко се движеха коли, във всеки случай всичко минаващо се проверяваше от охраната. Те никога не обясняваха откъде им беше дадено това легално право; просто заставаха по средата на пътя със своите пушки и чакаха до спирането на превозното средство. Не бяха никак приятни. Видът им вселяваше омраза. „Не се връщай по този път, освен в краен случай, сякаш казваха те; не искаме да видим за втори път лицето ти.“

Единствените пропуснати от тях до къщата бяха тези, които караха провизиите. Всяка седмица един отворен раздрънкан камион пристигаше с храна от Ла Кордилера. Пощата идваше всеки втори ден. И всеки следобед друг човек от охраната напускаше синята къща и отиваше с кола до най-близкото село, за да доведе перачката.

Перачката, средна на ръст, с широки рамене, винаги беше загърната в черен шал. Тя влизаше в къщата и след няколко часа я напускаше; после същият човек от охраната я връщаше обратно с колата в селото.

Обикновено не носеше нищо със себе си, но един следобед в края на септември тя се появи, както винаги, загърната в шала си, с черен куфар в ръка, голям около един квадратен фут. Качи се на същата кола, на която обикновено се качваше, и същият човек от охраната я

откара от синята къща. Колата изглеждаше същата и беше същата, с изключение на това, което беше под одеялото на задната седалка — там лежеше платнен куфар. Колата напусна синята къща, тръгна към селото и охраната на пътя вдигна ръка за поздрав и може би шофьорът му направи гневен жест. Защото човекът от охраната свали дясната си ръка и замръзна на място с наведена глава, леко засрамен, надявайки се, че господарят на къщата няма да му отмъсти жестоко за това.

Колата продължи пътя си. Перачката седеше тихо на седалката, широка в раменете както винаги, държеше здраво черната кутия върху скута си. Шалът ѝ беше дръпнат напред, за да закрива лицето ѝ, изглеждаше необичайно, но иначе приличаше на перачката, която се завръща вкъщи.

Всичко изглеждаше така, както винаги е изглеждало, защото господарят на синята къща знаеше, че почти всички случайни хора, които пропълзяваха около имението му, бяха парагвайските селяни, тъпи и безлични, те не бяха много, той не се страхуваше от тях, хората, които го тревожеха, бяха евреите.

Колата тръгна към селото на перачката и премина през него. Шофьорът мълчеше. Перачката седеше бездушно и упорито. Двамата се потяха. Горещината беше непоносима; макар и да си здравеняк, тя можеше да те умори. Шофьорът беше много силен, но доста слаб в сравнение със спътника си.

Пътят до аерогарата в Асунсион беше около два часа. Шофьорът слезе и понечи да вземе платнения куфар.

— Седни! — проговори перачката на испански.

Шофьорът светкавично се върна на мястото си, остана неподвижен, докато перачката вземаше дрехите в едната си ръка, а черния кожен куфар — в другата.

— Мога ли да ви попитам нещо? — каза шофьорът на испански.

Загърнатата в шал фигура кимна.

— Какво да правя, ако перачката ни създава проблеми? Как да се справя с нея?

— Бъди внимателен с нея — отговори загърнатата в шал фигура.

— Обясни ѝ, че ще се върна след три дни, че тя е моя гостенка, че не трябва да върши нищо неприятно за нея. Кажй ѝ, че тя работи доста усърдно напоследък и сега искам да си почине.

— Тя е много проста. Няма да разбере жеста — отвърна шофьорът.

— Тогава ти трябва да бъдеш търпелив с нея. Искам да я видя в добро настроение, когато се върна, в добро настроение и жива: ако липсва едно от тези условия, тогава страданията ще бъдат за теб, разбрахме ли се? Практически твоето положение ще се влоши.

Шофьорът кимна.

— Тя има талант за пране и гладене. Ако напусне това отвратително място, бих я обявил за национална ценност. Ризите ми са колосани и изгладени идеално.

„Перачката“ взе самолета от Асунсион до Буенос Айрес. Парагвайските митничари не забелязаха нищо, те бяха глупаци, при паспортната проверка нямаше усложнения. В Аржентина беше друго и затова „перачката“ се предреша набързо в широкоплещест плешив бизнесмен, който се отправя към гишето на Пан Ам. Един напълно плешив бизнесмен на средна възраст. Плешивостта не беше много приятна, разбира се — той беше побелял още на двайсет и пет и косата му, къдрава, бяла и гъста, бе неговият чар. Беше много горд със своята коса: тя беше онова, което го отличаваше от другите — тогава го наричаха „Белия ангел“.

Така че вчера, когато си избърсна главата преди тръгването, го заболя. Все още не беше оплешивял. Лицето му излъчваше властност. И щом се завърнесе в Парагвай, щеше отново да я пусне, косата щеше да възвърне предишния си буен вид.

Той взе билет от Пан Ам за Ню Йорк. Полетът щеше да продължи повече от десет часа без прекъсване, пристигаха в Ню Йорк в шест и трийсет на следващата сутрин. Ще бъде вторник и той планиваше да вземе нощния полет за Буенос Айрес в сряда. Четвъртък, в най-лошия случай, но сряда беше за предпочитане.

Бързината беше винаги за предпочитане.

По време на полета остана буден, черният куфар беше постоянно на коленете му. Докато другите спяха, той размишляваше за евентуалните опасности. Не трябва да се стига до провал, трябваше да е готов да се справи с всяка евентуална неприятност. Беше останал жив благодарение на своя ум, все още разчиташе на него и вярваше, че и този път няма да го предаде. Разчиташе на ума си и на черния кожен куфар. Откакто го притежаваше, болката беше винаги негова

постоянна спътница. Опасността от болката във всички случаи е най-истинската заплаха, от която се побъркваш, заплахата понякога има по-голям ефект, отколкото самата болка.

Самолетът пристигна точно по разписание и повечето от пътниците сънливо преминаваха през митницата. Той също се преструваше на сънлив, макар че би било естествено да му се спи, но сега трябваше да бъде напълно проникателен, защото, пристигайки на летището, се чувстваше така уязвим, както самолетът преди излитане. Не защото се страхуваше заради паспорта си — наистина той бе подготвен много бързо, но в Асунсион имаше отлични фалшификатори, които бяха опитни в експресната работа. През митницата ще мине лесно без проблеми, освен ако вече не се е появила заплаха или примерно някой информатор, и ако всичко е тръгнало на лошо и той е разкрит, логично е да го арестуват сега, в този момент.

Той си взе чантата от митничарите и се насочи към залата за посрещачи, която се намираше по-нататък, от другата страна на митницата. Огледа се. Никога не беше идвал на това летище и неговите размери го объркаха. Разбира се, никога преди не беше идвал в тази страна, която също щеше да го обърка с огромните си размери, но той нямаше да пътува из нея, а щеше да се разхожда само по Манхатън. Стоеше наред залата, където Ерхард трябваше да го посрещне съгласно дадената му инструкция, но какво щеше да се случи, ако нещо се беше объркало, ако телефонът беше прекъснат тихо или жицата отрязана. Макар че би предпочел да умре, отколкото да признае пред някого това, но го обхвана внезапно желание да побегне. Просто да изчезне през най-близкия изход. Изведнъж ще излезе навън и после накъде? В коя посока, по дяволите?

В това време забеляза ниския Ерхард да накуцва към него през тълпата, следван от едрия Карл, и разбра, че ако някой с неговото минало би могъл да бъде в безопасност, то той сега беше още веднъж може би в пълна безопасност.

15.

Док избра за вечерята ресторант „Лутес“, Баби беше чувал за този ресторант, но никога не беше ходил там. Елза не беше чувала никога за него, но когато Баби отиде да я вземе и ѝ каза, че това е едно от най-скъпите места в града, тя стана още по-нервна. Той взе такси — обикновено използваша метрото, но когато се отива в „Лутес“, освен ако не си там мияч на чинни, трябва да вземеш такси — но каквото и да се опитваше да прави, не можеше да я успокои. Тя изглеждаше ужасно, роклята ѝ не беше подходяща за случая, мразеше такива места, хората щяха да я гледат, щяха да разберат, че не принадлежи към тях.

Баби беше сигурен, че я гледаха, защото я харесваха. Беше облечена в синя рокля, съвсем семпла, сложила бе гердан от перли около великолепия си врат, цветът на роклята подходеше на цвета на очите ѝ.

— Държиш се така, сякаш си в нелегалност — ѝ каза Баби, когато влязоха в ресторанта, което беше истина, но и това не я успокои.

Док чакаше в малката зала на втория етаж. Там имаше само още две маси. Ако човек държеше да го видят, че вечеря в „Лутес“, сядаше винаги долу. Ако имаше разговор, тогава сядаше в задната стаичка на втория етаж, за предпочитане в ъгъла.

Когато влязоха, Док стана. Хвърли бърз поглед към Елза, после поклати глава.

— Мисля, че ми каза, че е хубава. Наистина, Том, трябва да си поговорим с тебе за категориите красота.

— Това е Ханк — представи го Баби. Ханк беше името му за пред обществото. Ханк и Том. Без причина. Така се представяха след смъртта на баща си. Тогава трябваше да имат на какво да се опрат. Тайните бяха нещо и удобно, и евтино. Един мост, който ги свързваше. Те силно се нуждаеха от тайни след смъртта на О. В.; ако нямаш на кого да се опреш, теченията са толкова силни: достатъчно е да попаднеш във водовъртежа на слуховете, за да бъдеш повален, да ти отнемат въздуха, да те повлекат към морето.

— Много сте красива. Не по-красива от Грейс Кели, но поне на нейното ниво — обърна се Док към нея.

Седнаха. Когато се появи келнерът, Док ги попита дали може да поръча и заради тях. Баби и Елза бързо кимнаха. Док заговори на френски и келнерът му отговаряше, после изчезна и Елза му направи комплимент за доброто произношение.

— Благодаря, бих искал да е така — не зная точно какво казах, но се опитах да поръчам „Шабдис“. Познавате ли тази марка вино? То е бургундско.

Той се усмихна на Баби.

— Качествените вина винаги са бутилирани в зелени бутилки и блестят като диаманти.

Когато произнасяше думата „диаманти“, той погледна към Елза и постави върховете на пръстите си върху ръката ѝ, нежно я погали.

„Браво — помисли си Баби, — той я хареса, не е ли прекрасно?“

Но когато привършваха с трюфелите в тесто и агнешкото, той си помисли, че не е никак „прекрасно“. Вечерята, която в началото започна добре, сега нещо се завързваше.

Защото Док не си сваляше ръката от нейната.

„Махни си ръката“, искаше му се да извика на Док.

„Блъсни му я“, искаше му се да извика на Елза.

Но в „Лутес“ не можеш да викаш. Тук се шепти. Трябваше да спазват етикета: да попиваш леко устните си със салфетка, да кимаш с глава, когато келнерът ти пълни чашата с вино, без да го молиш за това, да се усмихваш мило, независимо какво те яде отвътре; дори тогава, когато брат ти е седнал и сваля момичето ти, седиш си просто между закачките им, дори и тогава, когато изглежда, че момичето ти няма нищо против тях.

Баби сложи ръце в скута си и ги стисна здраво.

— Някои дами — каза Док — обичат червено бургундско вино „Бон мар“ 1962 година. — Той отпи от чашата си.

Баби кимна на келнера, който му доля вино.

— Може би тъгувате за дома? За Швейцария? — попита Док и се усмихна.

— Да. Всеки тъгува за дома си, нали? — отвърна Елза.

— Да, така е — продължи Док. — Къде се намира точно вашият дом? Не че аз познавам Швейцария добре. Цюрих, Женева, това е

всичко.

— Не съм оттам.

— Но все пак трябва да сте отнякъде?

— От едно малко градче. Никой не е чувал за него.

„Защо тя се държи така свенливо?“, питаше се Баби. Беше родом от някакво място край езерото Констанс. Бяха говорили за това. Защо не му кажеше откъде е?

— Ловя се на бас, че карате ски — каза Док и смени темата.

— Да. Щом съм швейцарка, трябва да мога.

— Не исках да кажа това — отвърна Док. — Просто има такава приказка.

— Не мога да разказвам анекдоти, но имаше някакъв подобен — призна Елза. — Мисля, че този, дето един актьор от Уелс, но не си спомням името му, играеше в някакъв филм, но не си спомням имената им...

— Да, права сте. Наистина не можете да разказвате анекдоти — прекъсна я Док.

Двамата се засмяха.

Баби седеше и ги наблюдаваше.

— Да, този актьор май беше Ричард Бъртън. Той нали е от Уелс, та го питали нещо за някаква роля във филм или пиеса. Не мога да си спомня...

— Вие наистина *ужасно* разказвате истории — повтори Док с усмивка.

И двамата започнаха шумно да се смеят.

Баби се вгледа в сините ѝ очи. Никога не са били така хубави. Той се страхуваше да не би да направи нещо ужасно, затова държеше ръцете си стиснати в скута.

— Няма значение дали се е снимал във филм или пиеса. Един от режисьорите го накарал да пее. И той отговорил: „Е, щом съм от Уелс, трябва да мога и да пея“.

— Не можах да разбера нищо от вица — каза ядосано Баби.

— Хората от Уелс се гордеят много с певците и музикантите си — поясни Елза.

— А швейцарците се гордеят с уменията си да карат ски — каза Док и изпи виното от чашата си и поръча нова бутилка на келнера. — Къде се научихте да карате ски?

— Езерото Констанс. Аз съм от едно малко градче наблизно. Там живях доскоро.

— О, боже! Зная къде сте се научили да карате ски — каза разпалено Док. — В моята служба има един запаянко, който е много тъп, защото говори само за ски и за това колко е пухкав снегът в Китцбул, колко е дълбок при Скуо Вали и как хвърчи с хеликоптер над канадските върхове, за да се пързая на току-що паднал сняг, и ако смятате, че петролният бизнес е скучен, това е, защото в него работят момчета като това.

— Вие сте по-лош разказвач от мен — каза Елза.

Док се изсмя високо. Хората от другата маса ги погледнаха възмутено.

— О, извинете, извинете! — огледа се Док. — Знаете ли, любимото място за ски на този запаянко е теренът около езерото Констанс. Там наблизно се намира планината Монт Роса. Вярно ли е?

— Направо ме учудвате — отговори Елза.

— А близо до Монт Роса била Монт Шаре, която била още по-красива. Прав ли съм?

— Сто процента!

— Даа... Аз измислих всичко това. Пошегувах се — рече Док.

— Какво? — попита Елза.

— Няма никакъв запаянко, няма планини около езерото Констанс, нито Роса, нито Шаре. Кажете, така ли е, или не?

Елза наведе очи и не каза нищо.

Баби ги наблюдаваше. Не знаеше какво става, но каквото и да беше, струваше му се, че е по-добре, отколкото Док да гали ръката ѝ.

— Пътувал съм много из Швейцария. Познавам акцента на швейцарците. Вие не сте швейцарка.

— Не, не съм — призна Елза.

— Каква сте?

— Открийте по акцента ми.

— Предполагам, че сте германка. И не сте на двацет и пет, а може би на трийсет години.

— На трийсет и две. Какво друго искате да знаете?

— Искам да знам за какъв срок е визата ви за Щатите.

— Защо ме питате?

— Ами защото доста емигранти искат да се женят за американци. Те са много любезни и мили преди брака, но като хванат някого и се омъжат за него, бракът им тръгва зле.

— И какво искате да кажете — че аз се натискам да хвана брат ви ли? Защо не започнахте първо с това?

— Нямаше смисъл — отговори тихо Док. — Досега все лъгахте, защо не и този път?

Тя стана и тръгна към изхода. Баби понечи да я последва, но Док го хвана здраво за китката.

— Остави я да си отиде — каза той. — Това е за твое добро.

— Глупости — изръмжа Баби.

— Да, така е — отвърна брат му.

Баби не можеше да се освободи от ръцете му, държаха го като в клещи.

— Пътувал съм доста и умея да преценявам хората. Пълно е с такива, които искат да живеят в Щатите. Не им разрешават и те какво ли не измислят, за да останат.

— Не съм те молил за това.

— Някога ще ми бъдеш благодарен. Още когато влезе, познах от кой тип е. По дяволите! Това го подозирах още докато четях проклетото ти писмо. Имаше нещо, което не ми хареса в него. Така постъпват само хора, които искат да впримчат някого в нещо.

— Ти не я познаваш.

— Познавам този тип хора, по дяволите. *Повярвай ми!*

— Защо трябва да ти вярвам? Защо я подлъга така? — попита с укор Баби.

— Просто тактика. Първо си много мил с някого, за да може достатъчно да се отпусне, и после... — призна Док.

— Да, но това, че е излъгала, не значи още нищо.

Док го стисна още по-здраво. Болеше го много, но продължаваше да разговаря тихо.

— Когато ти предложих да дойдеш при мен, имах нещо предвид и ти го казах нарочно — продължи Док. — Получих и второто ти писмо, но не исках да ти казвам за него, за да не се притесняваш и да си помислиш, че съм се изплашил. Зная всичко. Говоря ти сериозно. Махни тази жена, тя не те обича. Забрави я...

— Ти не знаеш, че...

— Аз знам, съвземи се! Тя е великолепна, но защо ще те обича?

— Защото я обичам! — извика Баби и рязко се отскубна от брат си. Залитна от тласъка и връхлетя върху келнера, който носеше поднос с кафе. Хукна надолу по стълбите, прескачайки по две-три стъпала, спъна се и, залитайки, профуча покрай бара. Изскочи навън и взе първото такси, за да го откара до общежитието на Елза.

Таксито спря, той влезе и заудря по вратата ѝ, но никой не му отвори. Нямаше я. Може би се е скрила някъде и го наблюдаваше в тъмнината. Може би в момента се разхождаше някъде по улиците. Той и брат му бяха виновни за всичко. Сигурно сега тя размишляваше за това, което се случи. Той беше сигурен.

Баби я обичаше. За него нямаше значение от каква националност е. Обичаше я и щеше да я приеме дори ако беше корейка. Нямаше значение и възрастта ѝ, той се чувстваше добре, когато беше с нея.

Сега трябваше да се върне у дома и да чака тя да му се обади. Да се моли тя да му се обади. Можеше да я изчака пред вратата ѝ, но беше много нахално. От всичко най-много мразеше нахалните евреи. Док сигурно щеше да се върне в апартамента му, но нямаше да остане задълго. Щеше да събере багажа си и да си замине. След всичко станало те просто нямаше какво да си кажат повече. Не и сега... Баби се втурна да бяга. Той бягаше бързо, по-бързо от обикновено, толкова бързо, колкото можеше. Баби се носеше през нощта. Зъбът ужасно го болеше...

16.

Беше малко преди единайсет часа, когато двамата влязоха в парка „Ривърсайд“ и се насочиха към базата за лодки. Широкоплещестият плешив мъж тръгна след другия — с черния шлифер, който явно водеше. Водачът рече предупредително:

— И бъди внимателен.

— Трябва винаги да си говорим на английски. По-безопасно е — отвърна едрият.

— Както искаш. Сега си гледай в краката, защото тук е много тъмно.

— Не обичам да правя срещите си на такива места. Нашите вестници непрекъснато сипят информация за разни обири, изнасилвания и убийства из парковете на Щатите.

— Сцила го избра. Той определя паролата и мястото. Той си пада по парковете.

— Глупаво е — рече едрият.

— Страх ли те е?

— Това би ли те учудило?

— Да.

— Свикнали сме със страха. Даже тогава, когато сме били победители. По-умните винаги се страхуват. Веднъж забравиш ли страха, забравяш и смъртта, а това може бързо да те отведе в гроба.

Те достигнаха базата точно в 23 часа. След това се обърнаха в посока към града и започнаха да броят пейките, за да стигнат до тази, край която трябваше да се състои срещата. След пет минути вече седяха и гледаха реката Хъдзън. Плешивият с широките рамене от време навреме се оглеждаше. Навик. Бяха заобиколени от дървета, храсти и сенки, но не се долавяше никакво движение.

— Колко е часът? — попита плешивият.

— Петнайсет минути вече минаха — отговори другият. — Ти нямаш ли часовник?

— Имам, но те попитах, за да проверя дали е точен.

Появи се някаква старица, която явно ситнеше към вкъщи.

— Не мисля, че тя би трябвало да излиза сама по това време — каза едрият.

— Мисля, че това не е никаква бабичка. Сигурно е полицай. Те обикновено така се маскират — рече по-дребният.

— О, Америка, Америка! — въздъхна плешивият.

Замълчаха, докато бабата не изчезна от погледа им.

— Колко е часът? — попита отново плешивият.

— Единайсет и двайсет и пет.

— Сцила закъснява! Може би се опитва да ме ядоса.

— Сцила никога не закъснява — чу се глас зад тях.

Двамата се обърнаха едновременно.

Гласът на Сцила се чуваше, но самият той бе в сянка.

— Наблюдавам ви откакто сте тук и трябва да призная, че много се забавлявам — продължи той.

— Ела тук! — каза плешивият.

Това беше заповед, но си остана неизпълнена.

— Преди да кажете паролата? — гласът на Сцила звучеше учудено. — Какво пренебрежение към етикета — къде остана респектът към традициите?

— Ако някой се опита да плува тук, може и да умре — ядосано рече плешивият, като посочи към Хъдзън.

— Ако щете вярвайте, но съм забравил продължението на паролата — каза Сцила и щракна с пръсти.

— Има много начини да умреш. Е, сега вече сме готови. Ела при нас — отвърна плешивият.

— Добре, но ако съм мошеник, грешката е ваша.

Широкоплещестият плешив мъж се загледа в сянката и изръмжа:

— Твоето поведение ме дразни. Държа да го знаеш — каза плешивият и вероятно щеше да продължи, но Сцила го прекъсна:

— Не ми давай наставления за *мое* държание след всичките лайна, които забъркахте.

— Ти много добре знаеш защо стана така.

— Ние имахме делови отношения, така беше, но това, което вършите, по дяволите, няма нищо общо с бизнеса.

— Но има общо с *доверието* — плешивият се вторачи сърдито в Сцила. — Въпросът е: *мога ли да ти имам доверие?*

— Не можеш, а трябваше — каза Сцила. — Сега обаче аз не мога да ти имам доверие, защото тъкмо ти си наел Чен да ме убие. Ти вече се опита да ме ликвидираш, така че недей да дърдориш глупости от рода на: мога ли да ти вярвам.

Плешивият омекна:

— И сега какво ще правим? Не мога да се бия с теб, след като Чен не успя. Няма смисъл отново да правя опит. Твърде стар съм вече за такива работи.

Плешивият млъкна, защото ножът блесна в ръката му в мига, в който произнесе думата „смисъл“. Това беше кодовата дума, че трябва да го очистят.

За да се попречи на един блестящ майстор да се изяви по най-добрия начин, не трябва да направите много. Това учудва повечето хора, но въпреки това е вярно. За да попречите на крошето на известен боксьор да ви достигне, не е необходимо да го нокаутирате. Дори не е необходимо да влизате в допир с ръката му. Достатъчно е едно обикновено бутване на лакътя, за да пропусне крошето целта си, така че не беше необходимо мъжът в черния шлифер да направи много — просто да хване ръцете на Сцила за момент, един кратък момент наистина, но това беше достатъчно.

Сцила, разбира се, видя острието, видя *нещо* и веднага разбра, че плешивият ще се опита да го убие, но това не го притесни. Сцила съзнаваше също, че не обърна достатъчно внимание на човека в черния шлифер, но допусна това, защото знаеше, че няма начин врагът да го превъзхожда в случай като този, когато нещата опират до сила и майсторство.

Беше напълно прав, но в същото време грешеше.

Мъжът в черния шлифер нямаше намерение да доказва превъзходство над него, просто искаше да го забави малко, като хвана здраво ръцете на Сцила за време, колкото да си поемеш дъх. Но това беше достатъчно. Сцила се освободи, разбира се, и огромните му ръце се спуснаха бързо, за да защитят корема.

Но твърде късно, твърде късно. Ножът потъна в него *Нож* ли беше това? Сцила беше пробождан и преди, но никога с нещо подобно, никога с оръжие, което да навлезе толкова дълбоко за толкова кратко време. Чувстваше се като статуя, направена от крем, острието, скалпелът или каквото и да беше, го прониза под пъпа с такава скорост

и сила, че Сцила успя само да изпъшка и ръцете му се отпуснаха от изненадата.

И тогава острието започна своето пътешествие нагоре.

Сцила не беше предполагал, че плешивият е толкова силен, защото, без значение колко остро беше острието, голяма мощ беше необходима, за да разрязваш мускулите и плътта, а плешивият прокара острието нагоре през тялото му.

Сцила се обля в кръв.

Плешивият продължаваше да го разрязва мълчаливо.

Сцила започна да пада.

Плешивият отстъпи назад, измъкна острието и изчезна в мрака, последван от мъжа с шлифера, още преди Сцила да падне на земята. Плешивият много често се беше сблъсквал със смъртта и знаеше, че противникът му е мъртъв или ще умре всеки момент.

— Много лошо се получи — каза пътьом плешивият.

— Ти направи това, което трябваше.

— Да, но отсега започва противното.

Човекът в шлифера знаеше за какво става дума.

Сцила лежеше на брега. Беше запознат с анатомията на човека и знаеше, че умира. С него беше свършено, смъртта му беше абсолютно сигурна. Мислеше си къде да умре — до Хъдзън или на някое друго място.

Беше гадно място за умирање. Беше влажно и имаше много плъхове. Мисълта, че може да го наядат плъховете, го вбеси. „Ядосвай се! Ядосвай се още, ядът може да концентрира силите ти, ядът може да те надигне!“ Той наложи на все още функциониращия си мозък да мисли за това, колко тъпо е да се оставиш да те хванат изотзад. Само почакай новината за неговата смърт да достигне „Дивижън“: Големият Сцила, пречукан от един стар глупак и от един аматьор.

— *О, господи!* — изстена Сцила и се повдигна.

Стисна юмруци, после обхвана с две ръце тялото си и се опита да се задържи на крака. Щеше да бъде ужасно трудно да върви. Просто невъзможно. Не, няма нищо невъзможно!

Той беше Сцила — скалата. Не можеше да се предаде току-така.

17.

Баби крачеше из стаята си.

Стаята му беше малка, а крачките — големи, затова едва тръгнал, трябваше да спира, да се завърта обратно и отново да тръгва.

Единственото нещо, което му се искаше, бе да изтича до изкуственото езеро, да вземе разстоянието наведнъж и да провери колко пъти може да го обиколи, преди да се строполи изтощен върху пожълтялата трева.

Той се спря, погледна часовника си — нямаше още полунощ. Елза можеше да му се обади. Ако беше отишла на кино, скоро щяха да затворят кината след последната прожекция. Тя напусна ресторанта около 20:30, а бяха отишли на вечерята в 19:30. Цялото фиаско продължи около час.

Баби беше извадил пътната чанта на брат си и я бе приготвил за път. Смяташе да му каже: „Повече никога не чукай на вратата ми!“. И Док може би ще се почувства като глупак, задето се държа така идиотски в ресторанта. Леви отиде до банята, видя бръснарските принадлежности на брат си и се ядоса, набута ги в тоалетния несесер и бързо го мушна в проклетата пътна чанта.

„Може би трябва да извадя багажа от чантата и пак да я подреда. По-добре да правя това, отколкото да се разхождам из стаята“, помисли си Леви, извади всичко и го занарежда отново. Съзнаваше, че брат му се грижеше много за него. За Док той си беше и си оставаше малкото братче. Защото, когато баща им почина, той беше на двацет, а Леви едва на десет години. И именно Док беше този, който превързваше детските му рани. Той за трети път извади всичко от сака — ризите на Док, тоалетната му чантичка и бутилките вино. Тъкмо се готвеше да ги напъха обратно, когато телефонът иззвъня.

Баби излетя като тапа към него:

— Елза?

— Той дори не ме попита дали те обичам. Чаках да ме попита. Но той пропусна.

— Елза! Чуй ме! *Нищо не се е случило!* — извика Баби.

— Какво ще стане занапред, Том? — гласът ѝ беше сух и безжизнен.

— Забрави за случая. Забрави го.

— Бях на кино. През цялото време седях и мислех. Не можем да забравим току-така нашата връзка. Всичко беше толкова хубаво и истинско... Той не ме попита дали те обичам.

— Искам да дойда и да те видя. Ще взема такси. Ще дойда след секунди — каза Баби.

— Не, недей — възрази Елза. — Ти ще ме прегръщаш, аз ще те прегръщам и няма да се разберем. Аз те излъгах за възрастта си, защото ти изглеждаше като дете, толкова си млад. Излъгах те също и за другото. Аз съм германка. Излъгах те, защото ти си еврейин. А евреите мразят германците. Бях едва на четири години, когато Хитлер умря. Кажи, виновна ли съм за това?

— Добре, добре. Само нека да дойда да си поговорим както сега.

— Има още нещо, което трябва да ти кажа. Ти не знаеш... Аз съм разведена. Искях да му го кажа, преди да си тръгна. Единствената грешка, която брат ти направи, е, че не ме попита дали те обичам. Аз му позволих да ме ухажва и се усмихвах, за да му се харесам. Той прилича точно на богат, модерен бизнесмен, проспериращ и много аристократичен. Държи се така, сякаш всичко е негово, сякаш всичко може да купи с парите си. Направил е доста пари и всичко, до което се допре, е негово. Точно това искаше да ми каже: „Имам пари и всичко е мое — виното, брат ми, и ти си моя“. Как искам да изпепеля тази дата от календара.

— Това никога няма да стане. Казах ти да забравиш за случилото се.

— Не искаш ли да знаеш нещо за бившия ми съпруг? — запита Елза.

— Не, да ти кажа право — излъга Баби. — Какво по-точно трябва да знам? Ако аз ти кажех, че съм бил женен и след това разведен, ти може би щеше да се разочароваш, ако не ти опиша жена си. Но аз не съм бил никога женен. Ако от това ще ти олекне, няма да ти попреча да ми разкажеш. Вероятно ще кажеш, че си се оженила почти дете, той е бил красавец, но прост, и едва след брака си разбрала какъв дървеняк си взела...

Той знаеше, че сега тя се държи студено, типично по немски, и не желае да се разсмее от другата страна на телефона. Предпочита да остане сериозна.

— Сигурно е бил тласкач на гюле — продължаваше Баби. — Всички немци обичат тези спортове. Може би грухти на швабски, когато изхвърля гюлето, и му е кеф. Ей, ти можеш ли също да грухтиш на немски, а? А знаеш ли как грухти един американец — тласкач на гюле? Той казва „Ууф“, а когато ще хвърля гюлето във въздуха — „Аах“.

— Ти наистина си невъзможен — избухна в смях тя.

— Успях да те разсмея...

— Баби?!!

На прага стоеше Док, стиснал корема си с две ръце.

Баби затвори телефона.

— Баби!!! — с този вик Док политна с широко разперени ръце към брат си, а червата му се показаха от корема.

Баби го задържа, за да не падне. Прегърна го като бебе, а кръвта на Док ги обливаше и двамата. Док му прошепна нещо. Баби се опита да го чуе. Това стана петдесет секунди, преди Сцила да умре.

Дълго време.

18.

Полицаяте действияха някак смешно.

В началото — не, обаче по-късно Баби имаше чувството, че са полудели. Вършеха неестествени неща. А може би и в началото е било така, но той не е забелязал.

Баби седеше в ъгъла. Когато брат му издъхна, той повика полицията. Първо дойдоха двама, после още трима. Започнаха да си говорят нещо. След това някой от тях се опита да му зададе въпрос, ала той не разбираше нищо от техния разговор, нито какво точно го питаха. Седеше си ей така — безмълвен и отпуснат на стола. На стола в ъгъла. Ръцете му висяха надолу.

И мислеше.

Остана сам, съвсем сам. Това бе единствената му мисъл. Навремето бяха четирима — мама, татко, Док и Баби. Майка му почина при автомобилна катастрофа, когато беше на шест години, и дори не си я спомняше ясно. Баща му беше сложил нейни снимки върху пианото и библиотеката.

Но това, което я уби, не беше всъщност автомобилната катастрофа. Трябваше да посочат нещо като причина за смъртта, нейната кола в действителност се блъсна в дърво и тя загина тогава, но това, което всъщност я погуби, беше скандалът, унижението, на което беше подложен баща му. Баби обаче си мислеше, че тя не е умряла, а е някъде там, във Флорида. Във Флорида с Кенеди и Маккарти и ФБР. Когато някой умреше от неестествена смърт, се разнасяха разни слухове, че всички тези убити или загинали са ги видели във Флорида. „Но защо именно там?“, се чудеше Баби. Кенеди беше убит във Флорида. Пак там Сталин и неговите комунисти направиха покушение над Рузвелт, но не успяха. Понякога му се искаше да напише статия на тази тема. Ако беше параноик и се занимаваше с изследователска работа, можеше да напише нещо и за Бермудския триъгълник. Голям смях щеше да падне.

Той намери баща си мъртъв точно така, както бе казал на Бизентал. Оттогава бяха изминали вече петнайсет години. Но понякога

му се щеше да извика: „Грешката беше твоя, ако не се беше замотал с онова домашно и беше стоял до него, *той никога нямаше да го направи!*“.

Когато го разказваше на Бизентал, той не допълни или не посмя да каже цялата истина: че докато пишеше, чуваше нервните стъпки и псувните на баща си, но го беше страх да отиде при него. Страх го беше, да не би да влезе и баща му да се държи грубо с него. Ако тогава не го беше толкова страх, сега баща му щеше да е жив. В това време Док беше на училище. Той винаги си идваше направо вкъщи след часовете. Единственият предмет, който Док мразеше, беше химията. Когато се върна вкъщи и видя баща си мъртъв, той се развика:

— Това е заради проклетия час по химия! Ако бях избягал, нямаше да се случи!

Не беше никак лесно. Док постоянно повтаряше, че той е виновен за смъртта на баща си. Баби обаче знаеше, че виновни бяха той и неговата домашна работа. Нямаше нищо по-смешно от това да гледаш как спорят двамата кой е по-виновен.

Ето че сега нямаше с кого да спори. Баби погледна чаршафа, с който покриха брат му. Определено имаше някой отдолу, но това не можеше да бъде Док. Баби рядко мислеше за собствената си смърт, но когато това се случеше, в представите му винаги Док беше този, който го полагаше в земята. Док беше толкова голям и силен и никога не се разболяваше, а при него беше точно обратното: ако имаше грип в Синсинати, а Баби беше в Кливланд, непременно го хващаше. Без съмнение: когато Баби умре, Док ще е този, който ще се грижи за детайлите — всичко да бъде, както трябва, да върви без проблеми и да бъде хубаво.

Полицайте отново се разприказваха. Това, което успя да дочуе от разговора им, беше, че не е било обир, защото са намерили портфейла му в него. След това шефът им се насочи към телефона.

И може би точно тогава нещата започнаха да стават някак особени.

Първо не го питаха нищо. После го разпитаха за някои неща — кой е, откъде е. Баби се напрягаше и едва-едва скалъпваше по някое изречение, не че не искаше да говори, но просто думите не идваха на езика му. Те явно разбираха състоянието му и задаваха съвсем кратки въпроси. Шефът им продължаваше да говори по телефона. Баби не

можеше да разбере какво става около него. Непрекъснато си повтаряше: „Става дума за брат ти, съсредоточи се!“. Но не успяваше да го направи.

Изведнъж откъм коридора се чу гласът на Елза. Полицаяте не я пускаха да влезе. Баби стана и си проправи път към нея.

— Моля, отместете се — обърна се той към един полицай.

— Ти затвори телефона, без да ми кажеш нищо. Не знаех какво се е случило. Чаках да ми се обадиш отново. Не можах да издържа повече и пристигнах — каза задъхано тя.

— Док умря — каза Баби. Ето, след толкова много години той издаде тайната, каза „Док“ дори без да го осъзнае. Та това беше добре. За тайна са необходими двама. — Брат ми умря, убит.

Елза не знаеше как да реагира. Баби го разбра, като я видя как само клатеше глава.

— Да, истина е. Не ми ли вярваш? Много съм разстроен и уморен, Елза.

— Сигурен ли си?

— В какво да съм сигурен? В това, че той е мой брат или че са го убили? — Баби загуби контрол над себе си и се развика.

— Съжалявам. Притесних се за теб. Веднага ще си тръгна.

Баби само кимна.

— Какви ли не неща се случват тук, в този град — убийства, обири — каза Елза. — Как е станало? Да не би да е катастрофирал?

— Катастрофира майка ми — рече Баби.

Думите му я объркаха. Сянка на тревога мина по прекрасното ѝ лице. Внезапно Баби избухна в истеричен смях. Чувал беше за една жена, която загубила детето си, и половин час след неговата смърт реагира по същия начин. Било смях от мъка.

Когато той започна да се смее, Елза се обърка още повече. Той се смя дотогава, докато по израза на лицето ѝ не усети, че тя го смяташе за превъртял.

— Не откачам — каза той.

Елза кимна мълчаливо.

— Обичам те — продължи Баби. — Не, не те обичам. Обичах те допреди малко. Ще те обичам след малко, но точно в този момент съм смазан.

Тя се приближи, залепи устни върху връхчето на показалеца си, после го допря до неговите устни. Обърна се и забърза надолу по стълбите.

Пет минути след това се появи първият инспектор. Старшият полицай отиде при него и заговори нещо със страхопочитание.

Баби се беше свил отново в ъгъла на стаята и ги наблюдаваше оттам.

Инспекторът отви тялото на Док, погледна лицето му и кимна. После отиде на телефона и се обади на някого.

„Слушай внимателно! Слушай!“, заповядваше си Баби и се напругаше да се съсредоточи. Но единствените думи, които успя да дочуе, бяха: „Да, сър, тук съм с няколко полицаи“. Инспекторът затвори телефона. Баби го огледа — беше на около трийсет години, добре сложен, явно спортен тип. Но ако се вгледаше човек по-внимателно в него, щеше да забележи, че не беше нищо особено — просто човек, който се грижи за себе си, но нищо по-специално не се усещаше в погледа му.

Вторият инспектор, който дойде, беше друга работа — по-възрастен, около четирийсетгодишен, по-нисък, нито слаб, нито пълен, но с жив поглед. Очите му бяха пъргави и сини, а косата толкова руса, че когато беше застанал зад лампиона, Баби го сметна за плешив.

Вторият инспектор клекна и направи подробен оглед на трупа. Баби отмести поглед встрани и се зазяпа в найлоновото пликче с малки пластмасови животинки, с които си играеше, когато беше много изморен. Реши, че ако положи достатъчно усилия, може да си вземе някоя от тях, така че през следващите няколко минути не гледаше към полицаите, а само слушаше.

— Трябва да е било засада, шефе — каза първият инспектор.

Баби го позна по гласа, той се беше обадил по телефона преди малко.

— Това, или че ги е познавал — отвърна русият инспектор. Това вероятно беше неговият глас, въпреки че Баби не можеше да се закълне. Но в гласа му имаше властност, която той мразеше, звучеше като човек, който счита, че е винаги прав.

— Какво да правим по-нататък? — попита шефът на полицаите.

— Можете да си вървите — нареди русият инспектор.

— Добре — отговори полицаят.

Баби се зачуди как може да се нарежда на полицаите по такъв начин, но си намери едно хипопотамче в плика и го завъртя в ръце.

— Линейка? — попита русият.

— Да. Поръчах я, преди да дойда — отвърна по-младият. — Трябва да са вече долу. Да ги поканя ли да се качат?

— Да, веднага.

Баби погледна първия инспектор, който тръгна да посрещне линейката. Русият стрелна с очи Баби, но се върна да поогледа трупа още веднъж. Баби се заигра като дете с хипопотама.

Трима повдигнаха Док. Първият инспектор и още двама. По белите им престилки не можеше да се познае от коя болница идват, но това едва ли имаше някакво значение, когато си стигнал дотук.

Док си отиваше.

Положиха го на носилка. После понесоха носилката във въздуха. Белите престилки вършеха своята тежка работа под водачеството на първия инспектор.

Баби не искаше отново да губи контрол. „Не, не, сега не бива да излизаш извън себе си! Не трябва да се размекваш! Ще го направиш по-късно, когато тези копелета си отидат“, заповяда си той.

Док си отиде.

— Искаш ли да те почакам? — попита младият инспектор.

Русият завъртя глава.

Баби гледаше подир младия — как си тръгва, как хлопва вратата. После отвори найлоновото пликче и си взе едно бухалче. Бухалчето беше много красиво, толкова красиво, че чак ти се искаше да ти заговори: „У-ху, у-ху, у-ху!“

— Май трябва да си поговорим. Ужасно ли ще бъде?

Баби вдигна очи към русия инспектор. Той взе стола от бюрото, сложи го срещу Баби и седна.

Баби сви рамене. Той не искаше да говори с Елза, за какъв дявол му трябваше сега да говори с този арогантен кучи син.

— Знам, че моментът не е подходящ.

— Точно — почти го прекъсна Баби. „Страхотно откритие, дайте на гения бонбонче“ — само дето не си струваше усилието, така че Баби просто сви рамене отново.

— Знам колко привързан беше към брат си.

— Ти знаеш, а? Ти знаеш това, така ли? Исусе, как знаеш това?
Как изобщо знаеш нещо за нещо?

— Не, не знам... Съжалявам, аз просто се опитвам да навляза в нещата.

— Какви неща? Какво, по дяволите, става тук? На какво, по дяволите, си командир?

Инспекторът сега наистина беше в отстъпление.

— Откъде знаеш, че съм командир на нещо? — пробва се той.

— Оня подлизурко, дето беше с другия инспектор, те нарече така. Аз го чух.

— О, това ли? Флотски приказки. Бях командир във флота — най-високия ранг, до който съм стигнал. Същото е както със сенатора или вицепрезидента — когато са напуснали поста си, все още ги наричат така. Не зная защо, вероятно от респект. „Сенаторе“ или „Добро утро, господин вицепрезидент“.

— Лайна — каза Баби.

Настъпи продължително мълчание. Тогава другият каза:

— Добре, прав си, това са глупости. Но виж, и ти не ги свърши кой знае какви, бих казал, а е важно да се поправим. Забрави за командирския състав, ще ти обясня всичко. Името ми е Питър Дженуей. — Той протегна ръка с ослепителна усмивка. — Но те ме наричат Джен — всички мои приятели.

ЧАСТ III

КАШАТА

19.

— Но аз не съм ваш приятел — каза Баби и дори не се помръдна да поеме протегнатата ръка на Дженуей, така че ръката му увисна някак си неловко в пространството.

— Зная, повярвайте ми, но сега това не е най-важното. Единственото важно нещо засега е това — аз и вие да си поговорим.

Той притеснено прибра ръката си.

„Може би трябваше да му стисна ръката — си помисли Баби. — С едно ръкостискане нямаше да ме убие. Нямаше да ми стане нищо от едно ръкостискане, по дяволите.“ Но макар че мисълта му работеше в тази насока, думите му бяха други.

— Всичко е важно за вас, нали? Важно е да се спогодим, важно е да си поговорим. Ако сте направили списък на другите неща, които ще станат важни, моля ви, кажете ми още сега.

— Искам просто да се отпуснете — отвърна Дженуей.

— Не съм и започнал да се стягам — възрази Баби.

Той хареса отговора си. Сигурно така би отвърнал Хъмфри Богарт в „Казабланка“ или в „Африканската царица“.

Дженуей въздъхна и махна с ръка към шкафа.

— Имаш ли нещо за пиене? — попита той.

Баби вдигна рамене и само кимна с глава, после му посочи кухнята.

Дженуей стана, отиде в кухнята и в шкафовете около мивката откри бутилка червено бургундско вино, отвори я ловко.

— Искаш ли? — попита той, наля малко вино в най-близката почти чиста чаша.

Баби поклати отрицателно глава. Чудеше се защо постъпва така недружелюбно с инспектора. Той беше готин, разговаряше така възпитано и тактично. Напомняше му Гетсби — ако този Дженуей беше с няколко години по-млад и с по-гъста коса, би могъл спокойно да претендира за ролята на Великия Гетсби... Но той обичаше Гетсби, тогава защо си го изкарваше на Дженуей? Тогава той разбра, че не

беше заради Дженуей. Самото присъствие на Дженуей му създаваше безпокойство.

„Искам да остана сам — мислеше Баби. — Искам да си тъгувам сам.“

Не помнеше майка си. И когато дойде ред на баща им, те двамата с брат му заплакаха и занареждаха:

— Трябваше да се кача при него, Док. Трябваше да отида и да му покажа домашното си...

— Млъкни! Нищо не разбираш, не си виновен ти. Виновникът съм аз и този проклет час по химия.

После и двамата замълчаха, защото препирнята им нямаше да върне мъртвия баща.

Сега, когато и Док си отиде, Баби не знаеше какво да прави. Мислеше си, че не трябва да пролива сълзи. Те с Док винаги много се смееха, когато бяха заедно. А именно това трябваше да се запомни.

Дженуей изпи чашата си на един дъх и си сипа още. После се върна при Баби и седна.

— Смяташ ли, че можеш да ни помогнеш с нещо?

Баби мълчеше.

— Виж какво, не искам да си играя на криеница с един почти гениален историк като теб, така че ако искаш да доказваш, че си по-умен от мен, е, добре, доказа го, играта свърши, аз се предавам, ти печелиш.

— Но кой ти е разказвал за мен? Откъде знаеш с какво се занимавам? — удиви се Баби.

— По-късно ще ти разкажа всичко. Когато му дойде времето. Първо ти ще ми кажеш някои работи, нали така?

— Не, не е така. Защото вие ми казахте, че най-важното нещо сега е да си поговорим. А то излиза, че аз ще говоря, а вие ще ме слушате. Съжалявам, но не съм достатъчно разговорлив, защото преди няколко часа убиха брат ми.

Дженуей измърмори, загледан във виното си:

— Ако искаш, иди и се преоблечи. Изкъпи се и си облечи други дрехи.

— Да се преоблека?! О, да... да — Баби се сконфузи. Огледа се — ризата и панталоните му бяха целите пропити с кръв. Той докосна

кръвта с пръсти. „Трябва да запазя тази риза — помисли си, — ще увия пистолета на татко в тази кървава риза.“

За съжаление не беше запазил нищо за спомен от майка си. Може би имаше някъде парченце кора от дървото, в което тя се беше блъснала. Кора от дърво ли?... Трябваше да запази за спомен окървавените ѝ дрехи.

— Добре ли си? — обади се Дженуей.

— Да, добре съм — отвърна Баби малко по-ясно и по-високо.

— Искам да открия мотива за убийството. Моля те да ме разбереш правилно, повярвай ми! Искам да зная кой го е убил и защо.

— Стига си ми задавал глупави въпроси! Той е мой брат. Беше ми и баща, и майка. Възпита ме и ме отгледа, но до този миг никога не е споменава името ти — така че аз съм по-нетърпелив да узная това, отколкото ти, не е ли така? — избухна Баби.

— Да... Разбира се — рече колебливо Дженуей.

Тонът му беше някак особен и Баби го загледа втренчено.

— Свързваше ни общият бизнес — продължи Дженуей. — Ние се познавахме доста добре от доста време.

— Предполагам, че не си работил в нефтения бизнес, нали? — попита Баби.

— Не ме интересува дали ми вярваш, или не. Искам само да зная кой го е направил.

— Ами сигурно някой луд. Сега, около Нова година, тук е пълно с такива. Луди колят хора при всеки изгрев на луната, някой престъпник му е поискал портфейла, не му го е дал достатъчно бързо, знаеш останалото.

— Изобщо не мисля подобно нещо. Мисля, че е по политически причини. Или поне ще мисля така, докато се докаже нещо друго. И бих желал ти да ми помогнеш.

— По политически причини ли? — възкликна Баби. — Но, господи, защо?

— Ами има някаква логика... Като се има предвид работата на баща ти и на брат ти — Дженуей отпи пак от виното си. — Защо смяташ това за невъзможно?

— Какво общо има това с баща ми?

— Но, за бога, нали се казваше О. В. Леви!?

— Моят баща беше невинен.

— Никой не твърди обратното.

— Ти го каза, по дяволите! Ти го каза! — извика Баби.

— Той май беше осъждан, нали така? Много неприятно нещо. Дяволска работа. Но е факт.

— Не, не е вярно — никога не е бил осъждан — гласът на Баби затрепери. — Цели четири години Маккарти не успя да докаже нито едно от обвиненията си. Той влияеше на общественото мнение, знаете ли, че беше нацист, мръсен нацист. Той накара хората да се страхуват. Баща ми беше историк, голям историк, и Ачесън го покани във Вашингтон и той се отзова на предложението, като Шлизингер и Голбрайт отидоха след него. Той беше във Вашингтон, когато Маккарти го съсипа. Двама пострадаха най-много — Хиз отиде в затвора, но сега е жив и продава канцеларски стоки. А баща ми... Той се опита да се защити, но този мръсник, гаден нацист, направи татко на нищо пред Сената. Когато баща ми излагаше защитата си с факти и аргументи, онзи започваше да го подиграва. Нямаше улики срещу него. Баща ми беше невинен. Но Маккарти успя да го убие. Унищожи, уби духа му. Той беше Леви, големият Леви, а децата по улицата му се присмиваха. Всичко това му дойде прекалено много. Напусна университета и започна да пише книга, за да се реабилитира пред света, но не успя да я завърши. Тогава аз бях на пет години. След една година майка ми почина и останахме тримата. Тогава татко се пропи. Това продължи пет години. Помня това време много добре. Баща ми не приличаше на човек, срамуваше се сам от себе си. Беше стигнал дъното. А за съжаление аз помня най-добре тези години. Какво ли не бих дал да го помня отпреди това. Чел съм всяка написана от него книга и зная, че е велик. Всички речи, които е произнесъл, са знаменити. А аз помня добре само пет години от живота му, когато го бяха съсипали. Така че запази за себе си твоите гадни тъпи забележки за баща ми. Но почакайте само да завърши и да си взема доктората! Ще се изправя един ден пред всички вас в тогата си и ще...

„А сега спри! — трескаво си заповяда Баби. — Спри точно сега.“

— И какво? — попита Дженуей. Той седеше неподвижно и го наблюдаваше.

„Защо всички ме гледат с широко отворени очи? Напоследък всички ме гледат по особен начин — Бизентал, Елза, сега и този тук“,

мислеше си Баби. Сети се за началните симптоми на параноята. „Трябва да спреш“, каза си той настойчиво.

— И какво после? — отново поде разпита си Дженуей.

— Не ме зяпай така втренчено — каза Баби.

— Извинявай. Много ми беше интересно.

— Не ме будалкай.

— Свърши ли?

— Хм...

— Исках да си излееш душата по някакъв начин. Затова споменах баща ти. Докоснах у теб болезнената струна. Исках да избухнеш, за да се разтовариш — иначе няма как да говорим за сериозните неща, които ме интересуват. Така че довърши за баща си.

— Нямам какво да кажа повече — измърмори Баби.

— Добре — отвърна Дженуей. — Ще изоставим неговата вина за известно време и ще продължим с другите неща, ако предпочиташ така.

Баби не можеше да повярва.

— Ти, изглежда, не си чул едно нещо, което казах — гласът на Баби беше раздразнен и остър. — *Нямаше вина.* Това е единствената цел на моята докторска работа и аз ще я публикувам, цялата история. Тя е в главата ми, аз проучвах и проучвах, имам цели кашони с бележки, факти, не вестникарски клюки, не публични изказвания. *Аз ще очистя баща ми с истината,* само с нея, в това е работата, и вие ще видите, вие ще видите — Баби се задъхваше.

Дженуей го гледаше.

— Ти ме накара сега да кажа всичко. Досега никой не е чувал за идеята ми за публикацията. Ти ме подлъга да излея душата си. Това ли е разтоварването, за което спомена? — попита Баби.

— Надявам се — отвърна Дженуей и сви рамене.

— Може би не си толкова тъп, колкото предполагам.

— Откъде да знаеш, може и да съм — ухили се Дженуей с широка дружелюбна усмивка.

„Дори зъбите му са равни — помисли си Баби, сигурно е нямал и младежки пъпки през пубертета.“ И тутакси си спомни как веднъж попита Док за онанизма и за младежките пъпки. Един глупак му беше казал, че като правиш едното, се появявало и другото. Момчето се казваше Уивър. Тогава Док го изгледа сериозно и му каза:

„В «Нюзуик» публикуват материали по този въпрос, но, по дяволите, каква ли беше точната статистика?“ — и той затвори очи, а Баби каза:

„Карай де, не са ми нужни точните цифри, кажи ми само най-важното“, а Док продължи:

„Не са открили абсолютно никаква връзка между младежките пъпки и онанирането, което също не водело и до слабоумие“, а Баби каза:

„Знаех си, че този Уивър е кръгъл глупак“, а Док продължи:

„Странното нещо, което са открили, е, че многото лъжи правят носа по-дълъг“, а Баби беше на път да кимне утвърдително, когато се усети, че Док го менти и му се присмива, възползвайки се от неговата собствена наивност, само че когато Док ти се подиграва, ти не можеш да му се разсърдиш, е, не че не можеш, но просто първо избухваш в буен смях.

Баби си представи брат си в своето сегашно положение: как ли би реагирал той? Леви беше сигурен, че Док никога нямаше да изпусне нервите си, ако водеше този разговор.

Той стана и си наля малко вино.

— Аз още не мога да разбера какъв е бил мотивът за убийството на брат ти — говореше Дженуей от средата на стаята. — Отговори ми. Тук има нещо странно. С какво се различаваше тази вечер от другите, прекарани с него?

Баби седна и се замисли. Този Дженуей не беше никак глупав, току-що използва един еврейски израз в разговора, перифраза на един от въпросите по време на църковната служба.

— Защо просто не ми кажеш какво се случи тази вечер? — попита Дженуей.

— Бях си у дома. Той влезе и умря. Дойде полицията. Дойде ти. — Баби разклати и опита виното и си мислеше как Док би описал неговия цвят и вкус.

— Това ли е всичко? — настоя Дженуей и се наведе към него. — Разкажи ми с най-малките подробности. Не пропусна ли нещо, дори и най-малкия детайл?

— Цар съм на детайлите — иронично рече Баби.

— Искаш да кажеш, че сега е мой ред да обясня някои неща, така ли?

— Ами да, мисля, че е точно така — каза Баби.

Дженуей въздъхна.

Баби се понамести на стола.

— Нямах представа колко се страхувам от това — каза Дженуей.

— Разбира се, ти имаш право да знаеш всичко, но все пак съм затруднен, дори ми е противно да ти разправам всичко това. — Той въздъхна дълбоко и продължи: — Ти наистина ли си вярвал, че брат ти се занимава с петролен бизнес?

— Да, разбира се, работеше това от дълги години. Как, по дяволите, мислиш, че си вадеше парите?

— А знам *точно* как си вадеше парите и, повярвай ми, най-близо до петролния бизнес беше тогава, когато пълнеше резервоара на колата си. — Дженуей поклати глава. — Ти действително си голям наивник. Брат ти ми разправяше за теб, но подобна наивност не съм и сънувал.

— Той никога не ме е лъгал... Никога не сме се лъгали един друг. Е, понякога се будалкахме, но без това не може.

— Добре де, а къде живееше той? — попита Дженуей.

— Във Вашингтон.

— И какво е Вашингтон? Център на какво?

— На всичко. Например на правителството — отвърна Баби.

— Добре казано. А знаеш ли, че сега всяка група от парламента ненавижда другите? Всеки мрази всекиго. Например сухопътните сили мразят флота, флотът мрази въздушните сили. Защо ли? Ами защото едно време сухопътните сили бяха водещите, привилегированите, а след това светът се промени и най-облагодетелстван стана флотът, после нова промяна и сега въздушните сили получават всичко, което си поискат, а другите само подсмърчат. Помисли за това, толкова е просто и очевидно. ФБР мрази ЦРУ, а двете заедно мразят секретните служби. Те са в непрекъснато съперничество, не спират да се боричкат, карат се и вият, а воят става най-висок, когато се допре до поставяне на граници на техните пълномощия и власт. Границите са точни, а между границите има процепи — в ниchie пространство. Е, ние живеем точно в тези процепи — отбеляза Дженуей и отпи глътка вино.

„Какъв изкусен лъжец“ — каза си Леви.

— Ние бяхме сформирани по времето, когато тези процепи малко се разшириха, с други думи, цепнатината между Федералното бюро и тайните служби — продължи Дженуей. — Ако трябва да се

действия в област, където те не могат да се намесват и нямат възможност да довеждат нещата до успешен край, тогава викат нас.

— Но кои сте вие? — попита Леви.

— Това ще те учуди и обърка. Аз съм завършил с отличие колежа в Дартмут. Паролите и кодовите имена ще те накарат да настръхнеш. Ние сме „Дивижън“ — Разделението. Кое то е абсолютно неточно име, защото ние съществуваме само поради разделението между останалите групи.

— И с какво се занимавате?

— Ами доставяме разни неща. Така обикновено го обясняват. Дълго време аз бях „доставчикът“. След това, така да се каже, ме повишиха в административния отдел. Ако живея достатъчно дълго и ако не се държа глупаво, имам шанс, както и много други, да ръководя нещата. Така че, ако намерим убиеца на брат ти, това ще ми бъде от полза. Твоят брат загина като доставчик.

— И какво доставяше? — продължаваше с въпросите си Леви.

— Ами всичко, което е необходимо.

— Това не звучи ли малко мъгляво?

— Има нещо такова.

— Като казвате всичко, нямате предвид *абсолютно* всичко, нали? — каза Баби.

Не получи отговор.

— Искам да кажа, че той не е доставял лоши неща, нали? — допълни Баби.

— Не е ли твърде опростенческо за един историк да разглежда борбата за надмощие в света по този начин? „Добри неща, лоши неща?“ Безсмислици.

— Сигурен съм, че никога в живота си той не е наранил или убил някого. Сигурен съм! Без значение какво казваш ти.

— Ти знаеш ли кой е Сцила?

— Разбира се. Сцила не е „кой“, а „както“. Сцила е огромна скала в морето край италианския бряг.

— Сцила беше прозвището на брат ти. Неговото кодово име.

Баби поклати глава. Задушаваше се. Искаше му се да подиша чист въздух. Не, искаше може би единствено да види отново Док. Брат му да е жив и да се върне при него.

— Да, колкото и да клатиш глава, всичко това е истина — обади се Дженуей.

— Искаш да кажеш, че брат ми е бил шпионин? Сгреших, исках да кажа доставчик? Никога не съм предполагал.

— Брат ти беше един от най-добрите. Той не желаше ти да знаеш за това. Той винаги пиеше уиски, а пред теб пиеше бургундско вино. Пред теб се преструваше, че се бои от пистолети. Единственото нещо, от което се страхуваше, беше да не би ти някога да разкриеш кой е той.

— Защо? — възкликна Баби.

— Страхуваше се от твоето неодобрение.

— Защо?! Аз го копирах. Да, копирах походката му, жестовете, подражавах му. Обичах да износвам дрехите му. И аз... — Леви се умори. Силите го напуснаха. Беше отпаднал, мръсен, изтощен. Всичко, което се случи тази вечер, беше направо ужасно. Речта в защита на баща му го довърши. Да се защитава е толкова трудно. Колко велик щеше да е животът, ако можеше само да се атакува. Нямах ли да е страшно да се събудиш някоя сутрин и да установиш, че си хунският вожд Атила?

— Съжалявам — обади се Дженуей.

— Сега може ли да се каже, че знам всичко? — попита Леви.

— Това, което узна, е минималното, почти нищо. Обещавам ти, че името на Дейв утре няма да се появи в пресата, взели сме мерки за това.

— Дейв?! Дейв?! — промърмори удивено Баби.

— Да, ние го наричахме така. Името му беше Хенри Дейвид Леви. Той искаше да се обръщаме към него с Дейв.

Баби се облегна назад и затвори очи.

— Бяхме непрекъснато заедно, но никога не съм го наричал така. „Хенк“ пред обществото и „Док“ бяха неговите имена. От любимия му филм „Обичам загадката“. Той все разказваше за Джек, Док и Реджи и известно време го наричах и Реджи, но той ми каза, че предпочита да е Док. Бях само на осем години, когато ме заведе да играя бейзбол. Трябваше да хвърлям топката. Веднъж, както си играех, аз я метнах и уцелих един гълъб. Върнах се вкъщи и заявих на брат ми, че няма да се занимавам с бейзбол, а ще се науча да стрелям. Ще стана добър стрелец като Баби Рут. Бях чел някъде досието и биографията му. И

така той започна да ме нарича Баби. — Леви млъкна и затвори отново очи. — Сега се чувствам по-добре.

Дженуей стана и се заразхожда отново из стаята:

— Вечерята — каза той. — Започни от вечерята.

— Бяхме на вечеря — Баби отвори очи. — Вечерята беше чудесна, прекрасна, не, един момент, това не е вярно, вечерята беше ужасна. Струва ми се, че това е било толкова отдавна. Колко е часът?

— Минава един след полунощ. Това ли е всичко? Казваш, че сте прекарали ужасно. Не можеш ли да бъдеш малко по-точен?

— Вечеряхме в „Лутес“ — аз, Док, пардон, ти го наричаш Дейв. Та, бяхме там аз, Дейв и моята приятелка Елза. Да ти кажа ли цялото й име?

Дженуей кимна.

— Тя се казва Елза Опел, живее близо до университета, в общежитията, в западното крило, стая 411/113, телефон 42741. Но защо не си водиш бележки? Нали това е много важно.

— Защото ние сме научени да запамятаваме всичко. Не трябва да оставяме следи. Твоята приятелка се казва Елза Опел, живее в западното крило на общежитието близо до университета, стая 411/113, телефонът ѝ е 42741. Виждаш ли, запомнил съм. Продължавай.

— Да. Брат ми се държеше много мило с нея, галеше ръцете ѝ. Така беше в началото. После се оказа, че само я е предразполагал, искал е да се отпусне.

Дженуей отпи голяма глътка вино.

— Изведнъж той смени тактиката — продължи Баби. — Стана груб и настойчив. Принуди я да си признае, че ме лъже. Лъжела, че е швейцарка, криела възрастта си. Тя беше унижена и избяга. Аз се скарах с Док и също хукнах след нея. Отидох да я търся, но не я намерих в общежитието. Върнах се тук и ѝ позвъних. В момента на разговора пристигна Док и вече знаете какво се случи по-нататък.

— Добре, помисли още малко, премисли всичко отново. Цялото стълбище е обляно в кръв, очевидно е, че той отчаяно е искал да се добере дотук. Само за да те види ли? Няма ли някаква друга причина? Каквато и да е, а?

— Каква например? — попита с недоумение Баби.

— Ами, не знам. Някога не е ли оставял нещо, да е криел нещо тук, да е пращал нещо по пощата дотук — нещо подобно?

— Никога не го е правил. Не, никога. Можете да прегледате вещите му, ако искате, както и всичко останало.

— Ще взема вещите му, когато си тръгна, ако ти нямаш нищо против. Ще прегледаме нещата му. Но мисля, че няма да се натъкнем на нищо важно.

— Той се появи на вратата, извика името ми, след това още веднъж, по-силно „Баби“, залитна навътре, аз го хванах и го прегърнах. След това издъхна.

— Като начало не е лошо — промълви Дженуей, като разтъркваше очи.

— Не разбирам какво имаш предвид, като казваш „начало“? Какво следва сега?

— Не съм сигурен, защото при тази ситуация можем да правим само предположения. Но можем да считаме, че този, който е убил Сцила, не би поел такъв голям риск, ако някъде някаква ситуация не го е налагала. Също така е съвсем резонно да приемем, че те мислят, че той знае нещо. И тъй като той е бил в този град, живял е тук и е умрял тук, напълно логично е да си помислят, че ти знаеш нещо. Или че може да знаеш нещо. Известно е, че хората казват странни неща, когато умират. Заключение: ако аз бях убиецът му, по дяволите, със сигурност щях да искам да ти задам няколко въпроса.

— Но аз нищо не знам. Не съм вътре в нещата. Изобщо.

— Аз знам това, ти го знаеш, но кажи ми те откъде могат да го знаят?

Баби просто не успя да отговори на този въпрос.

— Том?

— Да, сър.

— Ще ти кажа нещо доста гадно сега, поради две причини. Първо, защото го смятам за възможно, и, второ, защото така искам да те изплаша, че да изпълняваш всичко, което ти кажа.

— Почакайте, мистър Дженуей — просто за секунда. Аз не смятам да не ви се подчинявам. Просто съм ужасно нервен, това е.

Дженуей кимна и започна да опакова нещата на Док.

— Добре, сега ще ти кажа какво мисля, че ще ти се случи.

— Не съм съвсем сигурен, че искам да го чуя — каза Баби, а после добави: — Какво *мислите*, че може да ми се случи?

Дженуей го изгледа:

— Мисля, че те ще се опитат да те заловят, след това, мисля, че ще се опитат да те измъчват, а накрая, мисля, че ще се опитат да те убият.

20.

Дженуей приключи мълчаливо с прибирането на багажа.

— Още ли си там? — попита той след малко.

Баби само кимна.

— Това наистина е само едно предположение, но в нашия бизнес с течение на времето развиваш интуицията си за тези неща, чувство за начина, по който разсъждават другите. В нашата работа, когато някой от семейството пострада, автоматично приемаме, че това не е било случайно. Дейв ми разказа как са те нападнали и затова пристигна тук. Искаше да те вземе със себе си за известно време. Оставял ли е нещо?

— Ти се опитваш да ме подведеш. Вече ме попита за това. Казах ти, че не е — сопна се Баби.

— Да, разбира се. Много си умен. Неслучайно си брат на собствения си брат.

Баби стана, за да го изпрати.

— Аз живея в „Карлайл“ — подметна Дженуей. — Ние от нефтеното дружество живеем луксозно. Наблизо е, през парка. Обади ми се, щом имаш нужда от нещо. Стаята ми е номер 744/1601 — той натисна бравата на външната врата и допълни: — Слушай ме внимателно! Ще бъдеш под наблюдение на нашите хора от утре късно сутринта, дотогава ще си под опеката на полицията, но аз не съм от тези, които изпитват безгранично доверие към полицаите. Това, което трябва да направиш, е следното: да се заключиш и да не отваряш на никого тази вечер.

— Ще бъда под наблюдение?! За бога!

— Не ти казвам, че изобщо няма да можеш да излизаш. Казвам ти да стоиш тук тази нощ, докато охраната ти се поеме от мои хора, на които имам пълно доверие.

— А после? Така — ще си ходя по улиците и ще влача опашка след себе си?

— Ще ти го подберем специално за теб. Ще бъде интелектуалец, може и да е с дълга коса. Чуй ме, момче! Много години работих с брат ти. Бяхме много близки. И зная, че когато умра, непременно ще се

срещнем с него в пъкъла и той ще ми издере очите, ако не съм те опазил. Така че, моля те, без много приказки.

— Щом толкова се тревожиш за мен, защо не останеш тук тази нощ? — попита Баби.

— Мисля, че бях достатъчно ясен. Как ще откриеш убиеца на брат ти, ако те не те потърсят? Да не смяташ, че имаме работа с тъпанари? Да не смяташ, че те ще нахлуят тук и ще кажат: „По дяволите, изнесъл се е!“, а ние ще изскочим от кенефа и ще извикаме: „Горе ръцете, гадни копелета!“. Ако излезеш, те ще знаят, че си излязъл, и няма да дойдат. Ако си тук, вероятно пак няма да дойдат. Рисковано е, те знаят как работим и ще предположат, че те наблюдаваме. Но ако са изпаднали в много тежка ситуация, а аз мисля, че са, тогава ще дойдат.

— Значи, с други думи, ти хем искаш да ме пазиш, хем искаш да служиш като стръв. Така ли?

За първи път Дженуей му се видя уморен.

— Искам да открива убиеца. В момента нямам по-добра идея от тази. Ако ти имаш такава, кажи ми я. Ако искаш, ела с мен в „Карлайл“. Ще ти взема стая. Ако искаш, ще те изпратя на сигурно място и ще те крием там, докато цялата история приключи. Ще постъпим така, както ти искаш, само че, за бога, кажи ми какво точно искаш.

Баби изобщо не се поколеба. Хъмфри Богард също не би се поколебал.

— Не се страхувам, сър — отговори той решително. — Не се страхувам, просто проявих любопитство. Това е. Аз съм учен, а историците нямат много възможности да изживеят някакво истинско приключение. Професията ни е малко уседнала, ако се сещате какво имам предвид. Седиш си по цял ден на задника и четеш ли, четеш. И без друго не смятах да излизам утре до обяд, така че това, което искате от мен, съвпада с плановете ми, като изключим надзора от полицията.

Баби беше сигурен, че Дженуей го наблюдава внимателно, опитвайки се да познае дали той казва истината, или не. Но това не го притесняваше, тъй като той действително беше искрен. Баби се чудеше дали би бил толкова самоуверен, ако нямаше зареден пистолет в долното шкафче на бюрото, но това звучеше твърде академично. Той имаше пистолет и можеше да стреля не по-лошо от което и да е копеле.

А би било чудесно, ако предположенията на Дженуей се окажат истина и той има възможност да отмъсти толкова скоро. Само да дойдат убийците на Док, щеше да ги направи на решето и ще ги гледа как умират. Той прокара ръце по ризата си, напоена с кръвта на брат му.

— Е, добре — каза най-сетне Дженуей, — аз ще си ходя. Повтори къде живея!

— „Карлайл“, стая 744/1601, телефон 2101.

Дженуей вдигна учудено вежди.

— Да, не съм брат на брат ми току-така — рече Баби.

— Добре тогава. Заклучи вратата след мен — нареди Дженуей, взе чантата на Док и излезе.

Баби заклучи.

Всичко свърши.

Всички си отидоха.

Док най-много от всички.

Зазоряваше се.

Баби отиде до стола в ъгъла на стаята и седна. Сега беше вече съвсем сам. Единственият оцелял от брака между О. В. и Ребека Леви.

Той действително беше сам в пълния смисъл на тази ужасна дума. Нямаше старо семейно огнище, в което да се завърне. Този отвратителен студентски апартамент беше, както и всеки друг подобен, неговото семейно огнище сега, а това само по себе си беше достатъчно, за да те потопи в печал. Жилището беше много старо, с изпотрошени гардероби и мивка, от която течеше ръждива вода. Банята беше тясна, с малко прозорче в дъното, което не се затваряше добре, и оттам често духаше.

— *Господи!* Прозорчето! Проклетият прозорец, дали е затворен? — възкликна гласно Баби.

Защото ако не беше го затворил, до него минаваше аварийната стълба и те лесно можеха да се доберат до него: ще се изкачат по стълбата, ще се притаят в тъмнината, ще извадят големите си пистолети със заглушители, ще нахлуят вътре, ще го измъчват, ще го убият и ще изчезнат. Баби изтича до прозорчето и го провери. Разбира се, то беше затворено.

„Глупости — помисли си той. — Да се впрягаш за толкова нищожно нещо. Единственото, което трябва да направиш, е да

поплачеш за брат си, и няма никой друг, който да стори това.“

Баби се върна на стола в ъгъла и седна. Изкашля се, искаше да заплаче. Но изобщо не се получи.

— Док! — каза той високо. — Това ще бъде моята проверка.

Защото истината, ужасната и странна истина беше, че през целия си съзнателен живот той не беше преживявал истинско приключение, а вълнението му сега го лишаваше от способността да разсъждава нормално. Боги и Кагни, те бяха имали приключения всеки ден от живота си. Също и Едуард Г.

Сега беше дошло неговото време. Томас Бабингтън Леви беше вероятно, а и да се надяваме, в опасност.

Фантастично.

Нека сега децата от терасата се опитат да го нарекат левак или тромав. Само да посмеят, те или някой друг. Може би това, което трябваше да направи сега, реши Баби, е да си вземе пистолета и да го пъкне в джоба, но така, че да се забелязва, и след това да излезе, уж за да се поразходи, и да даде възможност на гадните хлапета да зърнат пистолета и тогава, истински уплашени, те ще надзърнат иззад перилата, а водачът на бандата може би ще събере смелост да прошепне:

— Хей, господине, това не е ли... е, нали се досещате?

И тогава той, Леви, ще се обърне, ще му хвърли един поглед, най-доброто в стил Алън Лед, което може да постигне, и може би ще му каже:

— Не знам! Защо не слезеш тук, при мен, да провериш?

„Не, отговорът трябва да е по-добър — каза си Баби, — нещо наистина смразяващо. Я да помисля...“ След това се сети: „Не бързай, не се притеснявай, Дженуей каза да не си показваш носа до обяд“.

Дженуей беше побъркан. Да не би Баби да е дете.

„Не съм дете“, повтори си Леви. Той беше учен, историк, а историците имаха право на избор, с изключение на марксистите. Той беше свободен човек и можеше да излиза и да се прибира, когато си поиска, както беше правил през цялото време, откакто нае тази дупка. Не издържа ли цялото лято в апартамента на 95-а улица в Ню Йорк без нито едно произшествие, с изключение на обира, но той пък беше в парка? А ако можеш да преживееш цяло лято на 95-а улица в Ню Йорк,

пък и да изкараш целия август без климатична инсталация, следва ли тогава някакъв си инспектор да те учи кое е безопасно и кое не?

Седеше в ъгъла и размишляваше до момента, в който чу как някой се опитва да отвори прозореца. Малко по-късно, когато всичко беше преминало, той реши, че бе реагирал доста добре за такъв случай. Не изпадна в паника, не извика, не побягна. Напротив, втурна се през стаята към бюрото, отвори бързо долното чекмедже, pistolетът вече беше в ръката му и, докато се изправяше, той свали предпазителя и веднага след като свали предпазителя, го насочи и се прицели точно в прозореца.

Оттатък нямаше никой.

Беше дочул само някакво проскърцване, в старите сгради това се случва често, само този път бе по-силно от обичайното, а останалото беше просто въображение. Той продължаваше да стои с насочено оръжие и лице към прозореца. Не се чувстваше глупак, но и не беше горд от постъпката си.

Усети, че е подплашен.

Сега започна да си припомня с точност мига, в който страхът го облада. Моментата, в който хвана pistolета. Защото всичко това беше реалност, а реалността беше следната: бяха убили брат му и може би възнамеряваха да сторят същото и с него.

Баби започна да се изпотява.

Задушаваше се. Господи, задушаваше се. Искаше му се да поеме глътка въздух. Тръгна към прозореца, но спря. Това откън не беше въздух. Беше просто хвърчаща мръсотия. Пък и беше много тъмно край аварийната стълба, чудесно място за спотайване на убиец.

Обливаше го пот. Езикът му пресъхна. Можеше да го разкваси само със сладолед, студен и успокояващ, пък и беше добре за стомаха. Сигурно човекът, който го продаваше долу на ъгъла, е все още там. В топлите нощи магазинчето му беше отворено до късно. Ами ако не беше отворено? Но дори и да беше затворено, пак е по-добре да отиде, отколкото да стои тук самичък, в тази стара сграда, и да насочва pistolета си към всеки случаен шум. Така че Леви скри внимателно pistolета си в най-дълбокия джоб на якето си, извади портфейла и ключа си, отвори външната врата и излезе.

Сърцето му, по дяволите, щеше да се пръсне.

Кагни никога не би се подвоумил. А Боги щеше да излезе дори невъоръжен. Но ето го него — Баби, паникьосан, пълзи надолу по добре осветените стълби, обладан от желанието да отиде да си купи сладолед.

Баби се затътри към партера. На всеки няколко крачки се заковаваше на място, внезапно се обръщаше, гледаше и слушаше внимателно, искаше да бъде напълно сигурен, че никой не е по петите му. Продължи да върви все така, без да престава със своите ексцентрични спирания и завъртания, дясната му ръка мушната дълбоко в джоба, сякаш залепнала за пистолета.

„Господи, какво ли не прави страхът“, помисли си Баби.

А само преди няколко минути — желание за приключения.

Никога повече.

Най-после стигна до изхода, поколеба се, загледа се внимателно през откренатата врата към улицата, като се опитваше да открие полицаите.

Не видя никого.

Внимателно, с тръпнещо сърце, готов да стреля, пристъпи навън.

Беше топло циганско лято, нямаше вятър, никъде нищо не потрепваше.

— Хей, Мелендес, това е този, дето пълзи! — провикна се едно от момчетата на терасата. — Ало, инвалидчето, отдавна е време за лягане.

Баби чу, обърна се, едва удържа на изкушението да извади пистолета си и да им го демонстрира. Четиримата от групата пиеха бира, насядали на стъпалата пред къщата си. Имаше и няколко момичета. Само едното си го биваше. Май пушеха марихуана.

Един от групата, очевидно водачът Мелендес, обут в джинси и с разкопчана до кръста риза, му подхвърли:

— Хей, недъгавия, да не вземеш да гепиш някоя настинка само с това якенце, а? Да ти заемем нещо, а?

Другите се закискаха.

„Този Мелендес е май по-умен от мен“, рече си Баби и се замисли върху тъпата ситуация, в която беше изпаднал: „Къде съм тръгнал по нощите да търся сладолед с пистолет в ръка? Но все пак този шестнайсетгодишен хлапак не трябва да ме надхитри“.

— Къде се намира най-близкият магазин за сладолед? — попита Баби, като се мъчеше гласът му да звучи съвсем естествено.

— Искаш да кажеш най-близкият отворен, нали? Що не 'земеш да разбиеш този долу на ъгъла, щом си толкова отчаян — така постъпват пристрастените към яйчен сладолед — каза Мелендес и всички отново избухнаха в кикот.

Унизен, Баби тръгна обратно към дома. Беше унищожен от група испанци. Изкачи се по стълбите и закрочи бързо към апартамента си. Отключи, влезе предпазливо вътре и заключи след себе си. Извади пистолета от джоба си и най-напред огледа банята. После отвори вратата на гардероба, коленичи пред леглото и провери да не би някой да се е сврял отдолу. След това прекоси стаята, отиде до телефона и набра номера на хотел „Карлайл“, вътрешен 2101. Почти веднага чу гласа на Дженуей, висок и разтревожен:

— Ало? Какво има?

— Аз съм — смутено се обади Баби.

— Да, Том. Какво има? Говори.

— Нищо. Нищо не се е случило.

— Том, моля те, ако има нещо подозрително, обади ми се! Да не би нещо да те плаши?

— Аз исках само... Ами... Каня се да взема един душ и просто искам да ти кажа, че всичко е наред.

— Лъжеш.

Баби сякаш съзря насреща си големите сини очи с проницателния поглед на Дженуей.

— След като ти си отиде, аз се почувствах нервен, възбуден и притеснен. Просто исках да разговарям с някого. Може би съм уплашен. Ти квалифицира... — Баби млъкна и зачака отговор от другата страна на телефона, но не последва никаква реакция. — Е, мислех, че това ще прозвучи като шега — допълни той.

След кратко мълчание Дженуей попита:

— Сега уплашен ли си?

— Не. Нямах да ти се обадя, ако не бях в състояние да говоря.

— Лъжеш.

— По-добре съм. Наистина. Не искам да си мислиш, че треперя. Скоро съвсем ще се оправя. Казвам самата истина.

— Искаш ли да дойда при теб?

— Не, сър.

— Искаш ли да те взема и да те докарам тук?

— Не, наистина не желая това.

— Не ти предлагам нищо изключително, за да се срамуваш да ми кажеш.

— Да, но ако дойдеш, те ще знаят, че не съм сам. Ако пък отида в хотела, ще знаят, че апартаментът е празен. Затова нека оставим нещата така, както са — каза Баби.

— Вероятно тази нощ няма да се опитат да дойдат, тъй като все още не знаят, че Сцила е успял да се добере до теб. Ако се върнат на местопроизшествието и като не намерят тялото, тогава ще тръгнат да го търсят, а това ще отнеме доста време. Така че, ако дойдеш тук, нищо няма да се промени. Гласът ти действително не ми харесва.

— Може би защото съм малко притеснен. Не видях откъде никакъв полицай.

Настъпи мълчание.

— Да, проверих навсякъде. Няма никой — допълни Баби.

— Ти си излизал навън!? Казах ли ти да не го правиш!

Баби усети, че Дженуей се ядоса.

— Излязох просто за секунда — оправда се той.

— Леви?

— Да, сър?

— Никой не ти е казал, че ще *можеш* да забележиш охраната. Казал съм на четирима души от „Дивижън“ да дойдат и да поемат охраната рано сутринта. Мислиш, че като те видят, ще ти кажат: „Здрасти, ние сме от охраната“.

— Вие подигравате ли ми се? Обаждам се, за да ви информирам за обстановката.

— Не ти се подигравам, но ако ти беше тук при мен сега, щях да ти тегля един шут по задника. Когато напуснах апартамента ти, там вече имаше един тип от полицията, беше с дълга коса и се правеше на пиян. Не харесвам начина, по който действаш. Остави всичко на мен. И ми дай няколко часа. Ще бъда у вас в шест сутринта. Навий си часовника за шест без петнайсет, защото ако дойда и кафето не е готово, животът ти действително ще бъде в опасност.

— Благодаря, г-н Дженуей.

— Не трябва — отвърна той. — Аз бях приятел на брат ти.

С това разговорът им приключи. Баби затвори телефона и започна да се разсъблича. Искаше да махне окървавените дрехи от слабото си тяло. Отиде в банята, отвори и двата крана, за топла и студена вода над ваната и зачака да се оттече ръждата. После източи ръждиво-мътната вода, запуши отново ваната и пак отвъртя крановете. Докато шуртеше водата, той се зае да се съблича, чудейки се къде да скрие пистолета си, за да се окъпе на спокойствие. Беше толкова неловък, че нищо чудно да се гръмне в оная работа, докато се протяга за сапуна. Помисли си какво ли ще бъде заглавието на първа страница на „Дейли нюз“ — „Учен, лауреат на стипендията Родос, самокастриран в банята“.

Той постави оръжието на старото му място — в чекмеджето на бюрото, върна се в банята, спря водата и отново отиде на пръсти в стаята, за да си вземе нещо за четене. Баби четеше във ваната. Доливаше си топла вода и прекарваше цели часове там, забил нос в учебниците по история. А сега какво да избере?

Той се огледа из стаята, ярко осветена с четири лампи с насочваща светлина — една до леглото си, две над бюрото и последната в ъгъла, над стола.

Обикновено там сядаше да чете.

Реши да вземе Коулъс, „1913 година“. Авторката не беше много известна историчка, но беше събрала в алманаха си купища сведения за света от онова време. А това бяха толкова интересни неща. Той ги четеше с удоволствие.

Намери чиста пижама и влезе в банята.

Дали да заключи вратата?

Баби метна пижамата на закачалката в банята и се замисли. Сърцето му заби лудо. Защо да я заключва? Никога не го беше правил. И защо му се беше втълпила в главата тая мисъл? Добре де, заключи я, така е о'кей, нищо че досега не си имал този навик. Все пак направи го, това не означава, че си страхливец.

Понечи да влезе във ваната, но реши първо да опита водата с палеца си. Беше прекалено топла. Пусна студената вода, но изведнъж му се стори, че кранчето издаде странно висок звук, сякаш беше раздрънкано. Може би защото водата гърмеше. Гърмеше?!

Защо му се струваше, че водата, която шуртеше от крана, гърми?

Баби чакаше температурата на водата във ваната да стане по-приятна. После влезе във ваната, затвори крана, излегна се удобно, взе книгата и затвори очи.

Често това беше неговият начин да подреди фактите, а и така почти командваше книгата да му се подчинява. След като веднъж я беше прочел внимателно и я прегледа отново, сега той ще я стисне здраво и ще заповяда на фактите да се подредят в съзнанието му.

Лятото в Лондон е горещо. Има смъртни случаи. Карпентис нокаутира Уелс. Французин отстранява англичанин. Суфражетките^[1] вече се надигат и една от тях се хвърля под копитата на кралския кон на дербито и е премазана. Танцът сензация е тангото.

Баби спря за миг и се замисли, защото, макар че не можеше да танцува, той беше сигурен, че има нещо съществено в тази дейност, че има някакъв смисъл, малък, но ценен. Възможно е да сравниш танца от една епоха с нейния морал, може би не с политиката ѝ, но положително с нейната жажда за секс, кръв и...

... и щрак.

Исусе Христе, какво е това? Баби се смръзна, само очите му шареха насам-натам. Той ясно чу звука. Какво беше това, за бога? Щракането идеше отвън, от неговата празна стая, *така че какво ли можеше да е това?*

Нищо, успокои се той. Може би беше някой от познатите му обичайни шумове, един от онези странни звуци, които издават старите къщи, *и толкова.*

Макар че този шум беше съвсем различен: като че ли някой изгася лампа. Не като че ли! Точно както, когато някой изгася лампа.

Баби се наведе над ръба на ваната и се помъчи да зърне през процепа на вратата дали светлината в стаята му е намаляла. Не можеше да разбере нищо. Така че какво толкова, той беше достатъчно голям да се грижи за себе си, особено когато нямаше за какво да се грижи.

Нищо.

Така, имаше четири лампи в стаята, така че ако имаше четири звука като този, може би тогава щеше да има повод за тревога. Но такова нещо нямаше, затова да го забравим.

Обратно към 1913 година.

Германия имаше кучешко време в опитите си да накара нейните чепелини да заработят правилно. „Бенц“ вече беше процъфтяваща автомобилна компания, а Круп бяха най-богатите сред хората, и всичко това преди нещата да започнат да се нажежават, преди мунициите да станат приоритет номер едно, или...

... или щрак.

Баби излезе от ваната и заключи вратата на банята. По този начин разплиска водата и предизвика малки вълни, така че за известно време беше трудно да чуе каквото и да било, но когато водата се успокои, той затвори очи, опитвайки се отчаяно да чуе нещо.

Никакъв звук.

Може би бяха изгасени две от лампите му, но това може да бъдат и две искърцвания. Остана абсолютно неподвижен и въпреки че беше притеснен, той беше доста доволен от факта, че паниката му не нарастваше. Мозъкът му работеше светкавично и логично. Помисли си, че ако отвън има хора, те няма да загасят само двете лампи, а и четирите, защото им трябва пълна тъмнина, което означава да не се изпотяваш, докато не чуеш четвъртото изщракване, и ако това се случи, е, тогава...

... тогава щрак.

1913 година, изкомандва Баби. Всичко, което имаше в ръцете си, беше книгата. Русия. Той плътно затвори очите си. Русия. Спящият гигант. Цар Николай все още е на власт, но отвън управлява Распутин. Той води за носа Александра. Лекува хемофилията на един от синовете й... Ленин и нарастващите вълнения. А какво да кажем за Америка? Пари, пари! Семейство Вандербилт дават банкет, на който присъстват не само Франц Лехар, Крайслер и Елман, но и прочутият тенор Карузо. Какво ще кажете за това? Той ще си дере гърлото, за да развлича теб и няколко твои приятелчета. Не е ли вълнуващо? Как е възможно да сте толкова назад от времето? Чудно ли е, че всичко това експлодира, че най-накрая...

... най-накрая щрак.

Баби го очакваше. Той спокойно остави книгата на плочките и си каза: „Ще има и пето щракване и това ще означава, че щракването не е щракване, а скърцане. А това значи, че и четирите лампи все още светят“.

— Ще има още едно щракване — повтори гласно той.

Беше сигурен, че ще има и пето скръцване или щракване. Защото беше логично да има и ако си поставил твоя живот в ръцете на логиката, ти няма да ѝ кажеш „чао“ при първия признак на съмнение в нейното присъствие.

Неговата позиция беше проста: ще седи тук и ще чака, докато чуе петото щракване, и когато то дойде, ще продължи заниманието си с книгата.

Ами ако не дойде? Много просто — ще си стои заключен тук, вътре, здрав и читав. Защото те строят сградите солидно. Така че нека се опитат да разбият вратата. Освен ако не са великани. Великани лесно могат да разбият вратата. Може би са наели специалист — разбивач на врати, и ако е така, те ще бъдат вътре за няколко секунди.

— Помощ — прошепна Баби.

Направи го, за да провери как ще звучи тази дума от неговата уста. Защото не беше я изричал никога преди. Като дете всеки от нас е викал за помощ, но това е означавало „спаси ме от оса или пчела, която ме преследва“, а не СПАСИ МОЯ ЖИВОТ!...

... *Щрак.*

Баби се излегна във ваната и благодари на бога, че стените на сградата са доста дебели и той няма защо да излиза, унижен и мокър, да обяснява на някой непознат съсед, че вероятно има някаква грешка, че не той е викал за помощ, за какво му е дотрябвало да вика подобно нещо. Не, реши Баби, това ще ядоса съседа, така че по-добре е да му каже: „О, ти също си чул тези викове за помощ, както и аз. Те дойдоха отвън, от улицата, може би тези глупави хлапета обират някого. Почакай една секунда, докато се облека, и ще излезем да видим какво става“. Вероятно това беше нещо разумно, което би могъл да кажеш на съседа си посред нощ, като се изключи, разбира се, фактът, че след петото щракване това нямаше никакво значение сега...

... *сега скръц.*

Баби задържа дъха си. Това беше петият звук, не щрак, но нещо, което звучеше подобно, като скръц, и ето той го чу отново...

... *отново скръц.*

Скръц.

Някой сваляше пантите от вратата на банята.

— Помощ! — извика Баби, но не достатъчно силно, затова извика отново: — Помощ!

И сега той действително викаше, напълни дробовете си с въздух, но точно преди да изкрещи с всичка сила, чу нещо, което наистина го уплаши. По-лошо от всичко друго.

Рок музика просто гърмеше от неговата стая. Радиото надуте до дупка, заглушаващо дори най-високия вик.

Скръц.

Скръц.

Скръц.

Скръц.

Баби изскочи като попарен от ваната и се заоглежда за нещо, с което да се отбранява. Те бяха дошли да го вземат и защото той, кучият син, използваше електрическа самобръсначка! Баща му се бръснеше с бръснач. Баби обичаше да го наблюдава как бръсне лицето си, внимавайки да не закачи мустаците. И ако беше копирал баща си и в това, сега щеше да има остър бръснач, така че, щом влезеха, щеше да ги разпори и след това, като ги направеше безпомощни, щеше да извика полицията и това щеше да е нещо.

„Не, нямаше да е нищо, остави това сега, все едно, нямаш бръснач“ — трескаво помисли Баби.

Но той имаше пистолет.

Проблемът му беше да стигне до него.

Баби се сви в ъгъла на банята, треперещ и гол, отчаяно мислейки какво да направи, но единственото, което му дойде наум, беше да се облече. Щеше да бъде ужасно унижително, ако нахлуеха вътре и той беше гол.

Бързо навлече долницето и горницето на пижамата си, закопча копчетата и пристегна шнура на панталоните.

„Сега съм по-добре“, реши Баби.

„Какво, по-добре ли?! По-добре ли се чувстваш, задник такъв! Сложи си пижамата и се чувстваш по-добре?! Измисли нещо!“

И той измисли.

— Спасете ме! — крещеше Баби. — Спасете ме, помощ, помощ!

И те усилиха музиката дори още повече, както той си и мислеше, че ще направят, и което беше добре за него, защото те трябваше да помислят, че е безпомощен и не може да направи нищо друго, освен да вика: „Господи, няма ли кой да ми помогне!“, и това беше, което искаше да ги накара да мислят, защото, докато те мислеха така,

последното нещо, което щяха да очакват, беше, че *той* щеше да атакува *тях*, да отключи вратата, да я отвори широко и да скочи в тъмнината към своето бюро и, щом веднъж се добереше до пистолета, щеше да стреля, без да се цели, просто щеше да стреля, защото, когато разберяха, че е въоръжен, щяха да знаят, че са в една стая с въоръжен мъж, въоръжен и опасен и готов да убива. — Спасете ме — изкрещя Баби, като се промъкна към вратата. — Господи, помогни ми — извика, докато пръстите му се насочваха към бравата. — Господи, няма ли кой да направи *нещо*? — извика той отново и когато двете му ръце бяха готови, едната на дръжката на вратата, другата на ключалката, той извика за последен път, отключи вратата и широко я отвори и се втурна към бюрото.

Беше целият нащрек, изопнат като струна.

Куцията му прегради пътя, след него и огромният широкоплещест мъжага. Той го награби и го повлече обратно към банята. Баби помисли, че ще го бият и накрая ще му светят маслото. Едрият го повали на пода и загаси лампата в банята. Музиката огласяше стаята. Тикнаха Баби във ваната. Мъчеха се да го удавят. Не му достигаше въздух. Музиката все още гърмеше в стаята. Лапите на широкоплещестия го притискаха към водата. Баби се напъваше да се отскубне от тези гигантски ръце, ала не успяваше. Постепенно движенията му ставаха по-бавни. Задушаваше се. Вече нямаше глътка въздух. Сигурно тези двамата бяха убили Док.

Споменът за Док му вдъхна малко сила. Не много, но достатъчно да си покаже главата от водата и да чуе за момент гърменето на рока. Но само за момент. Гигантските ръце отново го набутаха надолу, нямаше начин да се откопчи, нищо не можеше да направи. „Значи това е да умираш“, помисли си Баби. Под водата той държеше очите си затворени. „Всъщност не е чак толкова лошо — реши той, не чак толкова лошо колкото би си помислил.“ Но след това той се задави и устата му се отвори и водата нахлу вътре, а големите ръце го бутяха надолу. Не, чак тогава Баби осъзна, че сбърка, като си помисли, че смъртта не е лоша. Изцяло сбърка. Беше по-лошо.

---

[1] Защитнички на гласоподавателното право на жените. — Бел.пр. ↑

21.

Баби се събуди. Мокър до кости, по пижама, здраво завързан за един стол, сам — и, какво ще кажете за това — жив.

Той премигна и се огледа. Искаше да разбере къде е. Стаята не беше нещо особено, малка стая с голи стени, но ярко осветена. Това беше неестествено. Нямаше нищо особено, което да привлече вниманието му, освен може би стола, за който беше вързан. Той можеше, да се вдига и сваля назад, подобно на шезлонгите. Баби откри това, когато понечи да се облегне. Ръцете и краката му бяха завързани здраво. Пижамата му беше мокра.

Стаята нямаше прозорци, но беше ясно, че нощта още не е преминала. Малко време беше изтекло от момента, когато те го похитиха. Безспорно той беше жертва, безпомощна жертва в ръцете на садисти.

Но, по дяволите, той дишаше.

„Господи, трябва да се въведе международна седмица на дишането веднъж в годината. Да кажем, в края на есента. Тогава всички ще вървят по улиците и ще дишат дълбоко“, мислеше той.

Баби беше замаян, зашеметен, но все пак съществуваше. Земята се въртеше и той заедно с нея, нямаше причини да се оплаква.

Зад гърба му се чува гласове.

— Събудил се е — рече куцията и се наведе над него.

Отекнаха бързи стъпки — огромният широкоплещест мъж се приближи от другата страна и също го огледа. Носеше цял куп сгънати бели хавлиени кърпи.

— Подай ми ги — каза куцията.

Онзи се протегна през стола над Баби.

— Дръж му главата, не трябва да мърда. Това е най-важното — продължи куцията и гласът му изведнъж стана тих, премина почти в шепот.

Вероятно защото зад тях се чува енергични крачки.

Баби погледна натам, без да се помръдва. Тези типове нахълтваха точно така, както действаша полицията и Дженуей, когато дойдоха след

смъртта на брат му.

Но този път не се появи Дженуей, а един напълно плешив мъж с широки яки рамене. Той прекоси стаята и се приближи. Очите му бяха много сини, напомниха на Баби за Бизентал. Мъжът носеше в едната си ръка навита на руло хавлиена кърпа, а в другата — голяма черна кожена чанта. Той направи жест, от който стана ясно, че иска да му донесат една от ярко светещите лампи.

Когато куцията му я подаде, плешивият рече:

— Безопасно ли е?

Баби не беше подготвен за такъв въпрос.

— Кое да е безопасно? — промълви той.

— Ти знаеш.

— Кое?

— Безопасно ли е?

— Не зная за какво говорите.

Тонът на плешивия не се промени:

— Безопасно ли е?

— Не мога да отговоря дали нещо е безопасно, или не, ако не зная за какво питате, така че питайте нещо конкретно и аз ще ви отговоря, ако мога.

— Безопасно ли е?

— Не зная. Не ме ли разбирате, като ви говоря? Кажете ми какво имате предвид.

— Безопасно ли е? — повтаряше плешивият като навита машина.

Това приличаше на прословутото китайско мъчение с капките, чукащи по главата.

— Да — каза Баби. — Безопасно е, абсолютно безопасно. Повярвайте ми. Отговорих ви. Сега вече знаете.

— Безопасно ли е? — продължаваше оня.

— Но какво наистина искате? След като не ви харесва отговорът с „да“, ще ви отговоря с „не“ — не е безопасно. Бъдете много внимателни.

— Безопасно ли е? — поде отново плешивият.

— Не зная за какво питате.

След този отговор плешивият започна да прави някакви жестове на едрия и Баби почувства как гигантските ръце притиснаха главата

му. Куцият доближи лампата.

Тогава плешивият остави черната кожена чанта на пода, разтвори навитата на руло бяла хавлиена кърпа и Баби видя как в нея заблестяха комплект зъболекарски инструменти. Едрият разтвори със сила устата на Баби, а плешивият вкара вътре зъболекарско огледалце, после взе друг инструмент и като се концентрира, без да примигва, започна да работи.

„О, господи! Той се кани да ми почиства зъбите“, помисли си Баби.

Това беше лудост. След малко сложиха в устата му и сонда. Плешивият направи щателен оглед на зъбите, като почукваше тук и там и проверяваше пломбите.

„Какво ли ще стане, ако го попитам дали зъбите ми са в ред?“, каза си Баби и го досмеша. После се почуди колко ли е таксата. Естествено, че му се прииска да се разсмее.

Но, разбира се, не беше много комично.

Да се ходи на зъболекар беше доста страшно, макар че в последно време в чакалните на кабинетите пускаха приятна музика. Предлагаха различни упойки. Независимо от това зъболекарите всеяваха страх. Всичко беше толкова примитивно. С нищо не можеха да спрат болката.

Зъболекарят означаваше страх точно както във филма „Психо“, например сцената под душа. Има винаги нещо безумно страшно да се къпеш с дръпната пред теб завеса, същото чувство изпитва човек, когато отиде на зъболекар. Никога не знае какво може да му се случи.

„Господи, страх ме е — мислеше си Баби, — трябва да се опитам да скрия това от него.“ Той отново се вгледа в сините очи, мислейки, че не трябва да показва, че го е страх. „Той все още не ме е наранил, но има време да го направи, първо да прегледа устната ми кухина. Сега отново ще започне прегледа, използвайки сонда, но борави с такова внимание, че не се усеща болка.“ А Баби беше прекрасен пациент — той например предпочиташе да издържи всичко без упойка, защото мразеше инжекциите и часовете на излизане от упойката. По-добре няколко неприятни минути, отколкото всичко това. А то действително беше много неприятно. Плешивият мъж човъркаше много внимателно, отделяйки развалената част от зъба. Зъбът беше четвърти преден, горен. Както си седеше така при този лунатик зъболекар, Баби не

знаеше много неща, но в едно беше сигурен, че плешивият е страхотно сръчен.

Пръстите му бяха силни, работеха уверено и много бързо, движеха се спокойно и в същото време бързо, докато чистеше зъба. Завързан здраво за стола, Баби можеше да наблюдава сините му очи, концентрирането му беше невероятно. Не мигаше; нищо не отвличаше вниманието му. Човъркането продължаваше и продължаваше. След няколко минути плешивият широкоплещест мъж спря, извади друг инструмент, прегледа устната кухина щателно и за по-продължително време:

— Безопасно ли е? — попита той.

Гласът му както и преди беше спокоен, търпелив, готов на всякакъв отговор, но Баби повтори отново:

— Казах ви вече, не зная, кълна ви се!

Отговорът му при всички положения щеше да бъде един и същ; но още не беше се доизказал, когато широкоплещестият плешив мъж взе една сонда с тънък като игла връх и я напъха направо в нерва на зъба.

Главата на Баби отскочи от болка.

Никога досега не беше изпитвал такава внезапна пронизваща болка и неговият писък беше толкова спонтанен, че накара плешивия мъж да махне сондата от устата му, а другият запуши с длан устата му, така че писъкът стана приглушен, сякаш плачеше дете.

— Безопасно ли е? — каза отново плешивият. Гласът му звучеше търпеливо и внимателно.

От очите на Баби бликнаха сълзи, той не можеше да ги спре, бяха дошли просто ненадейно.

— Не зная — започна той.

Отново настъпи пауза, този път широкоплещестият разчекна устата му, а другият заби сондата още по-дълбоко в нерва.

Баби започна да губи съзнание, но преди да стане това, онзи извади сондата от зъба, така че Леви не припадна. Плешивият го погледна мило и загрижено със сините си очи. Той разбираше тази болка; знаеше колко ще издържиш и колко няма. Отново се пресегна към хавлиената кърпа и взе някакво малко шишенце.

— Това е карамфилово масло — каза той и сложи малко върху пръста си, едрият отвори насила устата на Баби, така че плешивият

допря пръста си с карамфиловото масло до зъба на Леви.

„О, господи, това копеле ще ме убие“, помисли си Баби.

Нищо такова не се случи.

Щом плешивият постави пръста си върху дупката, болката започна да изчезва.

— Не е ли чудесно? Това е просто карамфилово масло, а какъв невероятен резултат има.

Баби облиза пръста и сложи езика си върху болния зъб. Зъболекарят се засмя, взе още от маслото и го втри по вътрешността на устата, направи го с вещина, успокояващо и болката изчезна.

Баби започна да диша нормално.

— Животът ти може да стане по-лек, стига само да пожелаеш — каза зъболекарят, изчаквайки куцият да избърше потта от челото на Баби. Той вдигна шишенцето с карамфиловото масло, за да го вижда по-добре Леви:

— Успокоение на болката.

После взе сондата:

— Силна болка и мъчение.

Той взе кърпата от куция и попи потта на Баби.

— Ти си умен младеж, можеш да различиш светлината от тъмнината, топлината от студа. Със сигурност би предпочел нещо друго пред моите мъчения, така че — помисли, преди да ми отговориш: безопасно ли е?

— Господи, но...

— Ти не помисли достатъчно дълго, избърза. Няма да повтарям въпроса: разбира се, досега си се сетил за какво става дума. Когато си готов, просто отговори.

Сините очи зачакаха.

Баби поклати глава:

— Не... не... мога... да... задоволя... любопитството ви... защото... не зная... Господи... недейте...

Едрият разтвори устата му и пъкна отново тънката сонда в зъба.

„Господи — помисли си Баби, — та той ще я тикне чак в мозъка ми!“ И тогава вече не можа да издържи, отпусна се и почти изгуби съзнание. Отвързаха го и той дочу инструкциите на зъболекаря:

— Карл, пренеси го в другата стая и му дай амонияк, вземи със себе си и карамфиловото масло — свести го, побързай.

— Мислите, че той знае нещо? — попита куцията.

— Разбира се, че знае — отвърна зъболекарят. — Но е много голям инат.

Настъпи голяма пауза. След малко Баби дочу едни от най-лошите думи в живота си:

— *Следващия път ще трябва наистина да го заболи много.*

Тогава големият широкоплещест Карл го вдигна. Баби отвори очи и гледаше, докато го пренасяше от стаята без прозорци долу към един обширен хол. Апартаментът беше доста голям. Карл отвори вратата и го тръшна на едно легло в най-далечния ъгъл на хола и тикна под носа му амонячните кристали, Баби отвори очи, закашля се така, че дълго време не можа да спре, искаше му се да се измести встрани, но Карл не му разрешаваше, не можеше да се отърве от тази миризма на амоняк и когато най-после отвори широко очи, Карл каза:

— Вземи това — подаде му шишенцето с карамфиловото масло, капна няколко капки върху пръста му и Баби уморено го постави върху зъба си, опитвайки се отново да успокои болката. Той облиза зъбите си с език, топлина заля езика му и малко поуспокои болката, после подаде пръста си на Карл, за да му капне още; докато Карл вършеше това, Баби имаше възможност да се съсредоточи и да напрегне мисълта си, главата го болеше, тази мисъл се отнасяше за живота му, колко непостоянен беше той, какво несигурно и неравно съществуване, качвания и слизания, преди няколко минути беше чул най-ужасните думи през своето съществуване, новината, че плешивият щеше скоро да го убие от болка, мъченията щяха да продължат, това, което е било досега, е детска игра или просто загривка, но не след дълго той успя да види с очите си едно от най-великите видения, които някога някой е виждал в такъв трагичен момент, защото в този миг зад Карл, влизайки тихо през вратата, пристъпяше Дженуей с най-хубавия нож в ръката.

22.

Баби се досети, че не трябва да поглежда нито към Дженуей, нито към Карл, защото ако едрият се вгледа в очите му, ще усети, че има някой на десет фута зад него и ако той се обърнеше навреме, с Дженуей беше свършено, защото, макар че той имаше нож в себе си, Карл щеше да реши двубоя с помощта на голямата си сила.

— Моля те, дай ми още — промърмори Баби, като се опитваше да гледа към матрака, върху който се беше проснал по корем. — Дай ми още — повтори Баби и протегна трепереща ръка.

Вместо да му подаде шишенцето, Карл хвърли в лицето му амонячните кристали. От миризмата им Баби започна да се задушава и отново се задави. Вонята беше толкова силна, че той направо излетя от матрака. Беше му адски зле, но успя да види как Дженуей тихо пристъпва напред. Оставаха му още осем фута, а може би и седем. Напредваше тихо и ловко като котка.

„Не гледай нататък!“, заповяда си Баби. Обърна се на хълбок и се подпря на лакътя си.

— Не, не, дай ми шишенцето. Много ме боли — примоли се той.

Този път Карл се подчини, взе шишенцето с карамфиловото масло и капна на пръста му. Баби постави пръст в устата си и започна да разтрива наранения зъб. Болката в устата му беше стихнала, но той трябваше да задържи вниманието на Карл. Нямаше понятие какво правеше в този момент Дженуей. *Защо се бави?*

Баби не можа да се сдържи и хвърли бърз поглед назад, Дженуей беше близо, но не достатъчно, за да нанесе удар. Изминал бе доста голямо разстояние, без да предизвика и най-малък шум. „Ходи като индианец“, помисли си Баби, докато продължаваше да трие с пръст болния си зъб, което създаваше необичайни звуци.

Оставаха му още три фута.

Той приближаваше все повече.

— Дай ми още малко, моля те — примоли се още веднъж Баби. Но този път, може би превъзбуден от очакването, го каза по-високо и стрелна с очи Дженуей.

Тогава се случи това, което не трябваше.

Карл се обърна, видя Дженуей и като нададе предупредителен вик, се извъртя с учудваща бързина, а огромните му ръце бяха готови за нападение.

Карл обаче се оказа безпомощен.

Баби никога не беше виждал човек да действа с бързината на Дженуей, защото само с едно светкавично движение той достигна Карл, с лявата ръка обви гърлото му, завъртя го и като използва бедрото си за опора, го повдигна леко от земята.

И тогава Дженуей замахна с дясната си ръка.

Баби видя всичко. Видя безпомощното изражение на Карл, когато дясната ръка нанесе удара. Карл изкрещя като пеленаче и се свлече надолу, а дръжката на ножа стърчеше от тялото му точно там, където беше разположено сърцето.

Дженуей сграбчи Баби, повдигна го и го повлече през стаята през тесен дълъг коридор, отвори някаква врата и го избута по стълбите към улицата.

— Бягай! — извика Дженуей, като видя, че в коридора се появи куцият с пистолет в ръка. Но Дженуей го изпревари, защото вече и в неговата ръка имаше пистолет, и той стреля, после стреля отново, а Баби вече се спускаше по стълбата, като се придържаше за парапета. Той чу зад себе си виковете на куция, които престанаха след третия изстрел на Дженуей, който бързо го настигна и го изведе на улицата. Беше все още тъмно, нямаше жива душа. Баби нямаше представа къде се намира. Къщата, от която излязоха, беше в съседство с някаква работилница, но това бе всичко, което успя да види, защото Дженуей го влачеше след себе си по улицата, без да се интересува от неговите препъвания и залитания, докато стигнаха до някаква кола. Дженуей отвори вратата с трясък и му извика:

— Влизай бързо вътре. На задната седалка. Легни!

Баби се подчини, но не можеше да се движи бързо и Дженуей буквално го натика в колата, като му извика:

— Легни направо на пода! Стой мирно, не мърдай!

Баби послушно легна на пода. Дженуей затвори вратата, запали и потегли с такава скорост, че колата сякаш полетя в нощта.

— Всичко е наред. Сега слушай, без да ме прекъсваш — каза Дженуей на Баби, който беше започнал да задава въпроси и просто не

можеше да спре:

— Мога ли да се изправя? Всичко наред ли е? Колко е часът? Къде се намираме? Какво се случи? Как така знаеше къде да дойдеш и да ме спасиш? Беше много мило от твоя страна, благодаря ти.

— Единственото нещо, за което те помолих, е да не ме прекъсваш, а ти правиш точно това.

— Никой досега не ми е спасявал живота. Просто искам да съм сигурен, че ти знаеш колко съм ти благодарен.

— Ето, отново — каза Дженуей. — Сега, ако отговоря на всичките ти въпроси, ще можеш ли, по дяволите, да ме изслушаш, докато свърша?

— Ще направя всичко възможно. Да.

— Добре. Що се отнася до изправянето, отговорът е не, не знам всичко за операцията, която те провеждат, и колкото по-малко ти се вижда главата, толкова по-голяма е вероятността тя да остане на раменете ти. Намираме се на 50-о западно авеню, Западното шосе, близо до Хъдзън, тук има гаражи, складове за месо и прочее и е напълно пусто през нощта. Часът е около четири сутринта и аз те спасих, защото бях там, когато това се случи, и това, което искам в замяна, не са твоите благодарности, а твоето мълчание, Леви, мълчание — разбираш ли ме, искам да си затвориш устата, можеш ли да се справиш с това?

— Да, сър — каза кратко Баби, свит на пода.

„Не бил толкова лош този Дженуей. Веднъж да го опознаеш... — мислеше си Леви. — Е, вярно, че е разглежено да претендираш, че винаги ти си правият, но когато някой те спаси от мъчения и смърт, подобни дреболии бързо се забравят.“

Дженуей взе поредния завой почти на две колела, колата направо летеше и гумите свиреха в мрака.

— Добре, сега да започнем. Първият от двамата се казва Франц Карл. Той е като цирей. Това е единственото хубаво нещо, което може да се каже за него. Смяташе, че е голям мъжага, и обичаше да кара хората да страдат, изтезаваше ги, най-вече жените. Би трябвало да стане пазач в затвор в южните щати — мразеше негрите. Може би така си е представял рая — да седи, да пие бира и да измъчва по някой друг негър, когато му доскучае. Бог ми е свидетел, че не беше цвете за мирисане. Вторият, когото застрелях, беше Петер Ерхард, братовчед на

Карл и негов шеф. Просто друга разновидност цирей. Къщата, откъдето избягахме, беше тяхна, не лична собственост, но те живееха там. Казали са им да живеят там и те това и правеха. Заповядай им да направят нещо не много сложно и считай, че е свършено. Това беше тяхното най-голямо постижение — да изпълняват прости инструкции и поръчки за разни цели.

— Какви цели?

— Млъкни! Чувал ли си някога за Йозеф Менгеле или за Кристиан Шел?

Не получи отговор.

— По дяволите. Леви! Отговори ми!

— Съжалявам, Дженуей. Мисля, че ме беше предупредил да си мълча.

— Предупредих те, но сега задавам директен въпрос — каза ядосано Дженуей и направи остър завой. Колелата изсвириха.

— Менгеле или Шел? Не.

— Господи! — извика Дженуей. — Смятах те за по-печен, що за историк си тогава, за бога? Не си ли чувал за други немци освен за Хитлер?... Чувал ли си за Хитлер тогава?

— Чувал съм за Мартин Борман — рече Баби.

— Борман е отдавна мъртъв. Някои вестникари мислят, че е още жив, но не са прави. Шел и Менгеле са все още живи. Навремето те са завеждали експерименталния блок в Освиенцим. И те са единствените останали живи.

На Баби му се искаше да се намести удобно на задната седалка, но не биваше. Той лежеше долу и когато колата се удряше в някои камък, подът ѝ се забиваше като юмрук в лицето му.

— Причината да останат живи е много проста — били са по-умни от останалите — продължи Дженуей. — Викаха им „Ангели близнаци“. Менгеле го наричаха Ангела на смъртта, а Шел — Белия ангел, защото имаше хубава побеляла коса. Менгеле е професор и е най-умният от всички.

Дженуей профуча през някаква дупка и колата отхвъркна.

Баби извика.

— Какво? — попита Дженуей.

— Нищо, нищо. Продължавай. Казваш, че тези типове, които ти току-що уби, работят за двамата близнаци.

— Не. Те работят за Шел. Просто са част от неговата ведомост. Не знаеш ли колко богати са нацистите?

— Не. Да не би да са милионери?

— Можеш направо да го кажеш — милионери са. Защото през август 1944-а те трябваше да заплатят петстотин милиона, за да ги допуснат в Аржентина. *Тези хора плякосаха цял континент.* Когато през 1945-а Гьоринг се самоуби, намериха у него колекция от картини, откраднати от евреите, на стойност двеста милиона долара. Така че, като си помислиш и за другите колекции и милиони, те си играят с милиарди.

Колата се удари в някаква бабуна.

— Исусе! — извика Баби.

— Наистина невероятно, нали? Менгеле беше богат по рождение, докато Шел трябваше сам да спечели богатството си. Той беше протеже на Менгеле отчасти заради ума си, отчасти заради външността си. Менгеле не харесваше външността си, защото мислеше, че прилича на еврейин или циганин. То така си беше. Половината от своите експерименти направи, защото отчаяно му се искаше да промени външността си, но така и никой не разбра защо се опитваше да присади цици на мъжете или ръце на гърбовете на хората.

— Не успя — каза Баби.

— Прав си, опитите бяха неуспешни, но мога да те уверя, че дяволски се е потрудил. Да оставим сега Менгеле, защото нас ни интересува Шел. Казах ти вече, че Шел беше по-беден, но в Освиенцим той направи големите пари. Започнал, естествено, със злато, а след това се разпространил слухът, че може да бъде подкупен, че може да се спасиш, ако му платиш достатъчно, и от време на време той действително пускал по някой, колкото да поддържа жив слуха. А тези нещастни евреи събирали всичко, което имали, опитвали се да се срещнат с него, с най-богатите. Той действително се срещал, договаряли се, прибирал им всичко — диаманти, злато и прочее, а след това ги убивал. И двамата, и той, и Менгеле, имаха абсолютна власт в експерименталния блок и не можеш да обвиниш никого, че се е доверявал на Шел, като имаш предвид какво е правил проклетият Менгеле, убеден, че ако положи достатъчно усилия, може да създаде хора от идеално чиста раса със сини очи. Това е същността на моя разказ, Том.

— Добре, но тогава какво иска той от мен и как ме е открил?

— Бащата на Шел почина внезапно преди около две седмици каза Дженуей.

— Така ли?

— Помниш ли, като ти казах, че Шел забогатя със злато и диаманти. Той търгуваше и превръщаше всичко в диаманти. Никакви пари, никакви картини, само диаманти — всички, до които можеше да се добере. Никой не знае колко диаманти е имал. През 1945-а Шел успя да изведе баща си от Германия и да го доведе тук.

— Довел го е в Америка?

— Да, в Ню Йорк. Сестра му живееше в Йорквил и той се засели при нея под чуждо име. Тя почина, но той остана... Той остана и ТЕ останаха.

— Те?

— Ами... диамантите на Шел. Той беше оставил всичките си проклети диаманти на баща си, а при него имаше само толкова, колкото да живее в Южна Америка. Диамантите стояха тук, защото така искаше Шел — ако един ден го заловят, богатството му да е в безопасност и той да може да го използва, за да откупи свободата си. Живееше в Аржентина, а след като Перон отиде в затвора, Шел замина за Парагвай и остана там. Баща му имаше сейф в банката. Когато на Шел му трябваха пари, той просто изпращаше послание до баща си. Имаха изградена цяла куриерска система. Диамантите се изпращаха там, където пазарната им цена беше най-висока. Примерно в Швейцария и Западна Германия. Когато се продадяха, парите се обръщаха в парагвайска валута и се изпращаха на Шел и така животът си продължаваше, операцията се повтаряше отново, когато му притрябваха пари. Всичко вървеше добре, докато един ден стареца не го блъсна кола. Разбираш ли, никой няма достъп до сейфа в банката, освен собственика и неговия пълномощник, а пълномощникът е точно за такива случаи — неочаквана смърт. А Шел беше пълномощник на баща си. Сега неговите хора се опитват да установят, дали е безопасно Шел да се вмъкне с фалшива самоличност в Щатите за ден-два, за да си вземе диамантите. Безопасно ли е това, или — ако не е, каква е степента на риска? Това им е проблемът. Лично аз мисля, че той трябва да дойде — друг избор няма, не може да изостави съкровището си.

„Безопасност“ — повтаряше си наум Баби. „Безопасност“, а след това попита:

— Преди малко ти каза, че Шел започнал „естествено“ със злато, защо „естествено“?

— Ами много ясно защо — когато е избивал евреите, е вадил коронките от зъбите им. Шел е зъболекар.

— Той е тук, в Щатите, Дженуей. Вече е пристигнал — каза Баби и измъкна глава изпод седалката.

Дженуей се обърна и за миг погледна Баби, а после отново се загледа напред и продължи да шофира.

— Не, не вярвам — каза той след малко. — Щяхме да чуем за това.

След малко добави:

— А ти си скрий главата долу.

След още малко:

— Какво те кара да мислиш така?

— Защото този тип, който почти не ме уби, беше зъболекар, не беше нито Карл, нито Ерхард. Той непрекъснато ми повтаряше едно и също нещо: „Безопасно ли е? Безопасно ли е?“.

— А как изглежда? Със сини очи и посребрена коса?

— О, господи, да, очите му са сини, невероятно сини, но е напълно плешив.

— Това, по дяволите, нищо не означава, може да си е обръснал главата. Продължавай — в гласа на Дженуей се долови вълнение и Баби почувства как то се увеличава.

— Той е абсолютен професионалист. Има огромен опит в мъченията — знаеше точно кога съм на път да припадна, знаеше точно какво ще направя още преди да съм го направил.

— И този въпрос „Безопасно ли е?“, той означава „Безопасно ли е за мен да взема диамантите, безопасно ли е за мен, Кристиан Шел, да отида в банката?“ — защото, след като вземе диамантите, всеки, който го ограби, ще се сдобие с ужасно много пари, петдесет милиона, може би пет пъти по петдесет милиона, и то без да плаща данъци. — И Дженуей продължи с голямо вълнение: — Кучият син, копелето е тук и е безкрайно уплашено да предприеме следващия си ход — Дженуей вече почти крещеше. — И аз на негово място щях да съм безкрайно уплашен, защото, след като напусне банката с проклетото си

съкровище, той е безпомощен — не може да отиде при ченгетата и да се оплаче, че е бил ограбен.

— Все още не мога да разбера какво искат от мен — каза Баби.

— Съвсем ясно е. Този мръсник мисли, че брат ти е казал нещо, преди да издъхне.

— Та какво общо има Док с Шел? — възкликна Баби.

— Нашата работа е по-особена. Например понякога продаваме наши тайни на други страни, защото знаем, че те са им известни. Шел остана жив, защото продаваше свои бивши приятели нацисти. Така че когато щеше да има хайка за залавяне, му го съобщавахме предварително и той се измъкваше. Около хиляда нацисти бяха изправени пред съд, а той предаде вероятно от трийсет до петдесет от тях. Брат ти беше връзката с Шел. Ерхард получаваше диамантите от бащата на Шел, предаваше ги на брат ти, а той ги отнасяше в Европа по време на някое от многобройните си пътувания. В Единбург. Там имаше един човек, собственик на антикварен магазин, който винаги извършваше продажбите. От години се носеха слухове, че той мами Шел, сещаш се как — продаде диаманти за половин милион, а даде четиристотин и петдесет хиляди, но беше толкова добър в познаването на пазара и за това къде може да се вземе най-високата цена, че запази тази работа и винаги той извършваше продажбите. Пък и, както ти казах, приказките за присвояването на част от сумата бяха само слухове, без доказателства. След това той предаваше парите на куриера, който ги отнасяше на Шел в Парагвай. В общи линии това беше операцията.

Дженуей взе поредния завой и увеличи скоростта.

— Том, ще те попитам нещо и, моля те, кажи ми истината, без значение колко трудно ще е това за теб.

— Ще ти кажа всичко.

— *Престани да защитаваш брат си*, очевидно е, че точно това правиш. Брат ти трябваше да умре веднага от подобна рана, спомни си, че аз разбирам от рани и че разгледах трупа. Очевидно е искал ужасно много да те види и с невероятни усилия е успял да стори това само поради една причина — искал е да ти каже нещо, нещо изключително важно. Няма смисъл да извърши този подвиг, само за да ти каже „Баби“ няколко пъти и да умре. Добре. Сега е моментът. Кажи ми, това е най-важното: какво ти каза?

Баби лежеше неподвижно на пода на колата:

— Казах ви всичко. Кълна се.

— Може би ще се сетиш нещо, дори да не ти изглежда важно, кажи го, брат ти е мъртъв, не е необходимо да го прикриваш вече, а и, повярвай ми, каквото и да ми кажеш, няма да ме шокира. Хората в нашия бизнес говорят ужасни неща: чувал съм, че е много опасен, че е двоен агент, че е крадец, че е хомосексуалист. Каквото и да си помислиш, чувал съм го и съм убеден, че той е чувал още по-лоши неща за мен. Довери ми се. Сега имаме работа с един ужасен нацист и можем да се опитаме да преплуваме всичката кръв, която той е пролял, и никога да не стигнем до другия бряг. За бога, *какво ти каза?*

— Нищо...

— По дяволите! — извика Дженуей, почти скочи върху спирачките и колата спря.

Баби политна и си удари главата.

Бяха се върнали там, откъдето тръгнаха. И пред същата къща ги очакваха и двамата — и Карл, и Ерхард.

— Не успях да го накарам да проговори — каза Дженуей, като излизаше от колата. — Той вече принадлежи на Шел!

— Неее! — изкрещя Баби. — Нали ги уби!

— Много си доверчив, малкия — каза Дженуей. — Това ще те погуби някой ден.

И след това се усмихна:

— Този ден дойде.

Карл се протегна и докопа Баби. Той не можеше изобщо да се съпротивлява. Три минути по-късно Баби беше завързан отново за стола.

ЧАСТ IV
СМЪРТТА НА МАРАТОНЕЦА

23.

— Побързай! — нареди Дженуей на Карл, докато двамата с Ерхард стягаха въжетата около Баби. — Един от вас да повика веднага Шел.

— Я не ми заповядвай — каза Карл, като го стрелна с очи.

— Хайде, стига — обади се Ерхард и тръгна, накуцвайки. — Нямаме никакво време.

Карл го последва.

Баби гледаше Дженуей.

— Значи всичко това е било измама, така ли? И това, че си бил най-добрият приятел на брат ми?

Дженуей не отговори.

Сега, като го наблюдаваше, Баби вече не го оприличаваше на Великия Гетсби. Приличаше на Дийн — адвоката на Ричард Никсън, наричан още Лоцмана. Въртеше се около силните на деня, за да се сдобие с власт.

— Сцила беше един романтичен глупак и това го погуби. Той се опитваше чрез своята страст да подчинява хората, които обичаше. Всеки негов пореден любовник го мамеше и впоследствие му изневеряваше. С мен също не се отнасяше добре, а за себе си смяташе, че се държи великолепно. Девизът му беше „Работата преди всичко“. Кой, мислиш, го забърка в този бизнес? — каза Дженуей. Усмивката на Гетсби отново се появи на лицето му.

В преддверието се чуха стъпки. Ерхард и Карл се вдървиха от тези звуци, а и Дженуей също. Сега изразът на Гетсби изчезна и отново се появи физиономията на онзи Лоцман.

— Аз ще ви оставя — рече Дженуей.

Всички излязоха. Баби и Шел останаха сами в стаята. Иначе всичко друго си беше същото — лампите, чистите хавлиени кърпи, черното кожено куфарче. Шел стоеше до умивалника. Изми старателно ръцете си и ги подсуши с кърпата. После ги протегна под една лампа и ги заоглежда. Нещо го притесни, защото се върна към мивката и

започна да търка ноктите си с четка. След това подсуши ръцете си и отново ги погледна на ярка светлина.

— Трябва да ме извиниш, но чистотата е моята слабост. Нещо като мания. Там, където живея, перачката идва всеки ден. Много е добра. Та значи ти си братът на Сцила.

Шел взе друга кърпа и изтри ръцете си в нея. Баби мълчеше.

— Но, моля те, хайде да си поговорим. Ако започна веднага с мъченията, те ще бъдат още по-тежки от предишните. Затова нека първо да си поговорим. Искаш да знаеш как те изиграха? Патроните бяха халосни, ножът имаше фалшиво острие. Всичко това бяха просто ефекти.

Баби мълчеше.

— Томас Бабингтън. Кръстен си на един велик английски историк, разбира се. Как те наричат? Том, предполагам.

Баби мълчаливо затвори очи.

— Ще ти кажа нещо: зная, че ме ненавиждаш, но разбери, че сега ми се говори и че аз командвам сега, но ако ти не желаяш, няма да ти натрапвам присъствието си. Щом не искаш да си поприказваме — добре, щом така ти харесва. Но в такъв случай аз ще проникна още по-дълбоко в зъба ти и това също ще е добре, след като така ми харесва.

Баби бързо отвори очи и най-после проговори:

— Защо говориш почти без акцент? Разбирам от езици, много е трудно да прикриеш немското произношение.

— Дженуей ме предупреди, че си много умен. Но чак толкова не съм очаквал. Очаквах нещо от рода на „Какво ще правиш с мен?“. Може би въпроси за брат ти. Но ти първо реши да унижиш достойнството ми и затова те поздравявам.

— Просто се интересувам от езици, това е всичко. Те са част от социалната история — каза Баби. А след това попита: — *Какво ще правиш с мен?*

— Ами, лоши неща — обеща Шел и продължи без пауза. — Навремето като дете страдах от алексия, това е болест, която...

— Знам, това е заболяване на умствените връзки. Детето не може да разбере смисъла на написаната дума.

— Браво! Много вълнуващо — каза Шел.

— Не е чак толкова вълнуващо. Просто обичам да уча и чета много. Занимавам се усилено с английски език и психология, те са

свързани с историята. Би ли ми казал какво разбираш под лоши неща, не обичам много изненадите.

Шел започна да човърка из зъбите му.

— Говорим за алексията и проблемите ми от детството и аз не бих искал да променяме темата, тъй като, първо, ти зададе въпроса и, второ, което е и по-важно, страхът ти нараства, докато говорим, ти вече очакваш болката и аз съм сигурен, че дупката в зъба ти те боли повече, отколкото преди две минути. Не е необходимо да ми отговаряш.

— Да, боли — каза Баби.

— Трудно ми е да говоря, не очаквам голяма симпатия от един евреин, но ти прекрасно можеш да разбереш, че детството не беше за мен особено приятно време. Бях изключително способен, брилянтен и аз го знаех, но всички около мене ме смятаха едва ли не за бавноразвиващ се. Във всеки случай винаги съм мразел писменото слово, умението ми да пиша, ако изобщо може да се говори за такова, и до днес е на етапа на драскулките, ненавиждам етимологията, филологията, но морфологията намирам за очарователна. Предполагам, че знаеш какво е това?

Баби кимна.

— Обичам например спреженията и цинизмите в даден език — продължи Шел — плюс още нещо.

— И какво е то?

— Живея вече четвърт век в Южна Америка. Там е много тъпо. Ако не се занимаваш с бунтове и революции, е голяма скука. Така че аз уча езици. Знам, естествено, немски, английски, френски, испански. Сега уча италиански, но съм доста възрастен да започна и с китайски. Нямам вече време за този език.

— А говорите ли руски?

— О, ти чуваш ли се какво приказваш! А уж си историк. Изглежда, имаш пропуски в познанията. След всичко, което направихме на руснаците, по-добре да науча иврит, отколкото руски. — Шел поклати глава. — Бях заобиколен от луди — той погледна Баби и започна да се смее. — Това вероятно ще ти се стори смешно, тъй като съм убеден, че ти смяташ *мен* за луд.

— Не, наистина не смятам така — отговори Баби. — Виж, всеки си има своите малки слабости. След като казваш, че си невинен, аз съм

съгласен с това. — Баби кимна в знак на убеденост, доколкото тя можеше да съществува в ситуацията, в която се намираше.

— Не съм невинен от дванайсетгодишна възраст, когато го направих с една камериерка. Никога не съм казвал, че съм невинен. Просто казах, че никога не съм имал никакви налудничави фантазии. Лабораторията за тестове беше под мое ръководство, защото бях много добър, а не защото бях луд.

— Какво значи лаборатория за тестове? — попита Баби.

— Ами там, където правехме експерименти с хора. Как е зъбът ти, боли ли?

Баби кимна.

— Мислиш ли, че някой ще дойде да те спаси?

Баби отново кимна.

— Възможно, но малко вероятно. Никога не губи надежда. Тази къща е на баща ми. Карл и Ерхард са единствените наематели. Ти видя, че до нас има някакъв цех, който не работи и е необитаем. Но, моля те, запази надеждата. Тя прави болката по-силна. Когато човек загуби надежда, става муден, вял, безчувствен. Трудно е да се изтръгне истината от такъв човек.

— Вече ви казах истината. Казах я и на Дженуей. Сто пъти ви повторих: не зная нищо повече.

— Плащах на брат ти много добре. Дори му давах премии за пренасянето на диамантите и пласирането им в Шотландия. Имах му голямо доверие. Когато става дума за пари, можеш да разчиташ само на евреин. Но трябва да им се довериш само до известна степен. Сцила работи за мен години наред. Но след смъртта на баща ми нещата се промениха. Мисля, че твоят брат имаше намерение да ме убие, след като изляза от банката, и да вземе диамантите. Ти как мислиш?

— Не зная. Нищо не зная по този въпрос — отговори Баби.

— Не ти вярвам, разбираш ли. Брат ти беше сериозен и стриктен, понеже зависеше от парите ми и ги обичаше. Той беше американец по дух, а за американците парите са нещо като национален култ, едно преувеличение, разбира се, но то си има своите основания. Сцила беше моят куриер, най-добрият. Силен, винаги въоръжен, пъргав. Беше невъзможно да бъде обран. Той получаваше от мен луди пари, но винаги на части през годините. Една част сега, след време още и т.н. Но времената, когато сумите бяха в рамките на стотици хиляди,

свършиха, сега вече става въпрос за огромни суми. Става дума за толкова много милиони, колкото не си и сънувал. Нещата се промениха и имахме работа с един друг Сцила, ние променихме отношението си към него. Аз знам, че той се грижеше за теб, знам, че умря в твоите ръце, и не мога да подмина тези факти. Ти вероятно знаеш нещо, може би малко, може би много, може би всичко — например подготвяше ли той нещо и, ако е така, сам ли смяташе да го извърши и, ако не е бил сам, кой друг е включен в играта, и тъй като той вече не е между нас, това проваля ли техните планове, или *те все още са в сила*, ще бъде ли ограбен, след като изляза от банката с диамантите — вероятно ти можеш да отговориш на някои от тези въпроси.

Устата на Баби вече тръпнеше от болка, той беше сигурен, че разговорът ще приключи скоро.

— Не зная — промълви той.

— За последен път те питам: *безопасно ли е да взема диамантите?*

Баби не можеше да му каже нищо.

Шел отвори черното кожено куфарче и извади ръчна бормашина.

— Вероятно ти смяташ — говореше Шел, докато приготвяше машината, — че си имал лош късмет с този твой развален зъб, който бе готов за обработка и мъчения. Има известни основания да си помислил подобно нещо. Ако това действително е така, позволи ми да ти кажа нещо — всъщност това беше добър късмет, а не лош.

Сърцето на Баби замря. В паметта му нахлу картина от детството. Спомни си как веднъж едно птиче пърхаше ужасено, защото в клетката му беше влязла котка, и без дори тя да се доближи до него, то тупна и умря. Сърцето му се беше пръснало от страх.

Баби се питаше дали ще издържи неговото сърце, защото вероятността за това намаляваше с всяка минута.

Шел включи бормашината, за да провери дали работи, после я изключи и затърси нещо из кожения куфар. Извади оттам нещо остро и извито, приличащо на хищен животински нокът, постави острия му край в бормашината и повика Карл.

— Главата му — каза той, когато Карл се появи на вратата. — Дръж я много здраво. Този път *изобищо* не трябва да мърда. Ясно ли е?

Карл взе главата на Баби между огромните си лапи и я стисна юнашки. Баби беше безсилен и неспособен да му се съпротивлява. Не,

той и досега беше безсилен, но сега още повече. Беше ли възможно това? Той се опита да концентрира мислите си върху тази тема, но мозъкът му не се подчиняваше.

Това не беше никак добре. Оставаше му единствено да гледа безмълвно бормашината и стърчащото от нея острие.

— Това връхче е направено от диамант. Тази преносима сглобяема бормашина е много полезна. Може да се намери във всеки железарски магазин. Както ти казах, накрайникът ѝ е от истински диамант, който отговаря напълно на стоматологичния стандарт. В това е най-голямата прелест, че всичко това може да се купи без проблеми. В лагера исках да постигна много с това и повдигнах въпроса, но Менгеле беше страшно зает с налудничавата си идея за производство на чиста раса и не ми обърна внимание. Но, както вече ти казах, той беше луд човек. Безбройните войни, които хората са водили през дългата си история, са доказали, че един пленен шпионин е полезен, ако можеш да го накараш да проговори. Ти вероятно си чувал за „желязната девица“ — машина на средновековната инквизиция, и токовите удари на тестисите от по-ново време, но мога да те уверя, че те не вършат достатъчно добра работа. Чувстваш се добре, след това си в агония, ако продължават да те измъчват, умираш, ако спрат, болката намалява. А всички тези проблеми можеха да бъдат решени толкова лесно, ако Менгеле ме беше послушал. Виждаш ли, всеки може да направи с теб това, което ще направя аз — няколко дни упражнения са повече от достатъчни и ако Менгеле ме беше послушал, нямаше да има нито един пленник, който да не проговори, защото един здрав нерв е много по-чувствителен от този, който обработвах досега в разваления ти зъб — това беше нерв, който беше започнал да умира, преди аз да започна. Сега ще ти отрежа един нерв.

— Какво ще ми отрежете?! Нерв?

— Да, ще ти отрежа жив нерв. Съвсем, съвсем здрав нерв. Сега обаче ще ти отворя съвсем здрав зъб, за нула време ще стигна до пулпата и...

— Пулпата?

— Пулпата — това е вътрешността на зъба ти. Когато си млад, пулпата е лесно достижима. Няма да ми отнеме много време. Не повече от минута. Да ти пробият здрав зъб не е чак толкова ужасно, е, отделя се доста топлина, вярно е, че не е много приятно, но докато

стигнем до пулпата, ще е повече или по-малко поносимо. В пулпата се намират нервните фибри. Това всъщност е един комплекс от нервни фибри и кръвоносни съдове, вени, артерии и лимфатична тъкан. Но ти не се притеснявай, няма да кърви много. Не казвам, че ще е съвсем без кръв, но само няколко капки, не повече.

Шел включи бормашината и се насочи към предния зъб на Баби — горния ляв преден зъб — и започна да дълбае.

Баби замря.

Шел продължаваше да дълбае.

Баби почувства топлина.

Повече топлина.

Шел се наведе още повече над него.

Баби искаше да извика, но се въздържа да достави това удоволствие на Шел.

Шел продължаваше да дълбае.

Баби изкрещя.

— Казах ти, че топлината ще е неприятна — обясни Шел, като спря за момент. — След няколко секунди ще стигна до пулпата.

— *Господи не зная нищо. Ако знаех, щях да ви го кажа!*

— Брат ти беше много здрав психически. Силата на духа е наследствена. Сега обаче, като стигна до пулпата, всичко ще си кажеш.

— Казах ви всичко — изкрещя Баби.

— Всичко ли каза? — попита Шел, като започна отново.

Баби искаше да крещи, но издържа. Болката и топлината бяха все още поносими. Изведнъж Шел изключи машината.

— След малко ще вляза в пулпата. Кажи ми всичко, преди да са започнали изненадите. Защото след секунда ще разбереш, че съм ти казал истината. Повтарям ти, че първия път, когато чоплих зъбите ти, преди да се появи Дженуей, достигнах до нерв на лекуван вече зъб. А сега ще отворя зъб с нерв, който е съвсем, съвсем здрав, а нищо не може да се сравни с болката от един здрав нерв, особено при млад човек като тебе. Кажи ми, ако смяташ, че съм прав.

Той включи бормашината й я заби в пулпата. Баби закрещя. Не беше в състояние да се владее. От очите му рукнаха сълзи. Шел беше абсолютно спокоен, навлизаше все по-дълбоко навътре в зъба.

Баби беше в полусъзнание, когато Шел спря и рече на Карл:

— Искаш ли да видиш нерва? Сега вече сме към края, пусни главата му.

Карл си махна ръцете. Главата на Баби падна настрани. Леко и нежно Шел я взе, повдигна я и отвори устата му.

— Ето го, това там, червеното, е нервът. Виждаш ли го?

— Ц-ц-ц — изцъка с уста Карл.

Болката беше по-търпима, когато бормашината бе изключена, макар че нервът беше оголен.

В този миг Шел каза:

— Да започваме.

И Карл отново стисна главата на Баби. И Баби отново започна да пици от болка. Когато Шел свърши, настъпи гробна тишина. И в тази тишина Баби едва успя да промълви:

— Как... как... как можахте... да... го направите!

— *Как ли?* Искаш ли да ти цитирам един еврейски мъдрец, който е казал: „Ние сме по-различни от тях“? Това е. За мен вие не сте човеци.

След поредното, трето включване на машината Баби успя да простене:

— Моля... ви... убийте ме.

— Един евреин не може да умре, *когато пожелае*. Ще умре само тогава, *когато пожелаем ние* — отвърна Шел.

След седмия си експеримент Шел извика Ерхард и Дженуей и им съобщи:

— Той не знае нищо. Ако знаеше, щеше да ми каже. Просто си загубихме времето с него. Отведете го. Отървете се от него.

Баби седеше полумъртъв на стола.

— Имате предвид да го убием, нали? — запита Карл, за да е абсолютно сигурен.

— По какъв начин да го направим? — се чу от Ерхард.

— *Поне веднъж си свършете работата, без да ви давам акъл*, — избухна Шел, загубил търпение.

24.

Още преди Шел да затръшне вратата, те започнаха да се препират.

— Развържете го! — каза Дженуей.

Ерхард закуцука към стола и се подчини, докато Карл не се помръдна, изгледа злобно Дженуей и се сопна:

— Казах ти няколко пъти и няма да повтарям повече — не ми заповядай!

Без да реагира, Дженуей го стрелна с очи и нареди:

— Вдигни го и не ми давай повече акъл.

— Е, хайде, хайде — каза Ерхард, като развързваше последното въже. — Карл, ти си най-силен, хвани момчето. Нищо няма да ти стане.

Карл обичаше да го хвалят за силата му и Ерхард го правеше толкова често, колкото беше необходимо.

Карл хвана Баби за едната ръка и я преметна около врата си. После го издърпа от стола. Момчето се беше отпуснало и тежеше доста.

— Ходи — заповяда му Карл.

Баби се опита с последни сили да направи крачка. Дженуей отвори вратата и Ерхард закуцука по коридора към изхода. Когато стигна там. Баби вече се беше поокопитил и правеше по някоя и друга крачка, макар че най-вече Карл го влачеше.

— Хвани се за парапета — каза Карл.

Баби се протегна и се залови здраво за перилата. Все пак беше твърде слаб, за да слиза по стъпалата, залитна и щеше да падне, ако Карл не го придържаше. Когато стигнаха изхода, почти беше в състояние да пази равновесие.

Ерхард излезе пръв на улицата, следван от Дженуей, Карл и Баби.

— Ще се качим в моята кола — рече Ерхард и посочи към ъгъла.

— Хайде, по-бързо — нареди след малко той и закуцука напред.

Ерхард обичаше да командва и да води. Когато отиваха някъде и той знаеше посоката, винаги предвождаше. „Хайде, по-бързо“ беше любимият му израз. Дженуей знаеше за този негов навик и не се дразнеше, нека всеки има своите дребни удоволствия, това не му пречеше. С Карл обаче беше по-различно. Преди няколко минути, докато бяха горе в къщата, Ерхард спомена, че Карл е най-силният, и това подразни Дженуей. Ако трябваше да вдигне тежести, Карл щеше да е победител, но нека ги оставят в една полутъмна алея, и Дженуей знаеше, че Карл няма да оцелее повече от половин минута. Е, може би беше малко пресилено, той не беше действащ доставчик вече няколко години, пък и канцеларската работа ти разваля малко формата. Това означаваше, че в евентуален двубой би убил Карл за повече от трийсет, но във всички случаи по-малко от петдесет секунди. Защо ли толкова мразеше Карл? Вероятно естественото презрение към индивид от понижш род, съчетано с големи различия във вкусове, желания, забавления.

Те завиха край ъгъла и навлязоха в тъмна странична улица.

— Хайде, по-бързо — мърмореше Ерхард.

— Да не би да си паркирал в щата Джърси, за бога? — подвижна Дженуей ядосано и отегчено.

Със сигурност тези двама нещастници можеха да ликвидират момчето и сами. Шел вероятно беше бесен, задето методите му не дадоха резултат. Иначе никога нямаше да накара Дженуей да върши нещо толкова елементарно.

— Хайде, още малко. Не е далеч.

— Сега го поemi ти, твой ред е — каза Карл.

Дженуей се направи, че не го чува.

Карл изпсува на немски.

Дженуей реши да не обръща внимание и на това. Карл се ядоса още повече и блъсна Баби:

— Върви, ти казвам! Можеш да ходиш.

Баби се препъна, свлече се на земята, после стана и започна да прави ситни крачки, сякаш току-що прохождаше.

— Ето стигнахме — рече Ерхард. — Още една-две секунди и сме там.

Колата беше стар форд. Ерхард извади от джоба си връзка ключове и затърси в тъмното този от колата.

— Ти да не би да заключваш тази таратайка? — попита Дженуей с насмешка.

— Ами, да. Знаеш кой живее в покрайнините. Тук всички крадат. Обичам колата си. Имам я от дванайсет години, никога не съм имал проблеми с нея.

— След като е толкова дяволски готина, защо не можеш да я отключиш? — Не беше необходимо. Нямахме смисъл да обиждаш кретен като Ерхард. Ако трябва да обиждаш глупак, го направи с такъв като Карл, който седеше до колата и гледаше с тъпо изражение.

Баби се беше проснал върху капака на двигателя.

— Ето, готово, готово. Не се тревожете — каза Ерхард и пъхна ключа в ключалката.

— Не я насилвай — извика Карл. — Миналия път я развали, защото беше пъхнал вътре ключа от багажника. Да не направиш пак това?

— Нищо не насилвам — отговори Ерхард, но само след секунда добави: — По дяволите!

Дженуей гневно пристъпи към него и каза:

— Дай ми ключа! Аз ще отворя тази проклета бричка.

— Ти не можеш. Аз знам как. Шофирал съм колата, нека отворя аз — намеси се Карл и грабна ключовете от Ерхард.

Докато ставаше всичко това, Баби се смъкна от капака на колата и, залитайки, се опита да се отдалечи, но Дженуей веднага забеляза това и каза на Карл:

— Ти се грижеше за момчето, така че доведи го тук.

— Аз ще се оправя с ключовете, а от тебе — никакви заповеди — изръмжа Карл.

— Добре де, аз ще свърша тази работа, само отключете колата — рече Ерхард и закуцука към Баби, за да го върне обратно.

„Да бъдеш надбяган от сакат“, мислеше си Баби, докато залиташе като пиян старец по тъмната уличка. Какъв финал за един маратонец. Може би на гроба му ще се чете епитафията: „Тук лежи Томас Леви, надбяган от един инвалид. 1948-1973“. Да, разбира се, трябва да се има предвид, че това се е случило при известни обстоятелства.

Ако беше във форма, очевидно Ерхард нямаше да има никакви шансове, но всичко това, което Шел беше направил с него, ни най-

малко не подпомагаше формата му и сега, когато се опита да започне това нелепо и абсурдно бягане, болката беше с него, защото всеки път, когато се опитваше да вдиша, нощният въздух нахлуваше в дупките на зъбите и атакуваше оголените нерви и, разбира се, улицата не беше осветена, настилката беше разбита и пълна с остри предмети, а той нямаше обувки, които да предпазват краката му, все още беше облечен в пижамата си, едно безпомощно влечуго, както го наричаха гамените от квартала, препъвайки се в това безумно надбягване с един инвалид, който стопяваше разстоянието между тях — нещо го прободеше в стъпалото, нещо, от което го заболя по-силно дори от вездесъщата болка от оголените нерви, която пронизваше мозъка му, и Баби се надяваше, че това не е счупено стъкло, а само камък, от който ще го боли ужасно, но няма да остави отворена рана в стъпалото му, от която да го боли още повече. Той знаеше, че би трябвало да спре, че наистина трябваше да спре, за да може след това да каже за свое оправдание: „По дяволите, той никога нямаше да ме хване, аз сам спрях, никога един сакат не може да хване един маратонец“. Пък и какъв маратонец беше той сега, кой е виждал или чувал за бос маратонец?

Бикила!!!

Абебе Бикила, великият етиопец, който бяга на олимпиадата в Токио, и както го гледаше по телевизията, Баби, се беше разплакал, защото руснаците бяха фаворити, зад гърба им беше тяхната власт, техните доктори и техните специални диети, а и с германците беше същото, и всички пренебрегваха черния етиопец, а ако не го пренебрегваха, те му се присмиваха, защото не само че беше сам, той дори нямаше обувки, той искаше да пробяга това проклето огромно разстояние от 26 мили 385 ярда бос. Боже господи, бос в дваисетия век, и руснаците бяха много издръжливи, както и германците, които след десетата миля се опитаха да атакуват, но руснаците не бяха издръжливи, те бяха *страшно* издръжливи, и руснаците владееха изцяло положението, и беше въпрос само на време и дисциплина, така че този, който трябва да бъде пръв, да финишира пръв, а този, който трябва да финишира втори, да финишира втори, защото така беше при руснаците — побеждаваше този, който бяха определили за победител техните ръководители, дори да имаше и по-добри руски бегачи от него, но и тяхното време щеше да дойде, и тогава сред публиката около тях

се чу слаб шум, нещо като мърморене, не по-високо от това, защото по време на маратона няма големи тълпи зрители, при старта има, има и на финала, защото те са на стадиона, но по време на бягането покрай трасето винаги има само отделни зрители, които наблюдават как побърканите състезатели се потят, защото трябва действително да си побъркан, за да подложиш тялото си на такова изпитание, та около петнайсетата миля руснакът, който беше трети, усети, че става нещо странно, и се огледа и тогава видя това кльоцаво черно момче, което без обувки бягаше бързо, и тогава третият руснак увеличи скоростта и настигна първите двама и им предаде новината, че има *нещо* странно там отзад, че това наистина неестествено нещо ги *настига*, така че руснаците ускориха крачката, започнаха да бягат толкова бързо, че никой да не може да ги настигне, те можеха да правят това, те бяха тренирали да го правят, бяха бягали както трябва, бяха яли както трябва, докторите ги напътстваха да правят всичко както трябва, така че, когато трябваше да те смажат, те те смазваха, но след двайсетата миля този бос чернокож младеж изпревари третия руснак и сега пред него имаше само двама руснаци и те трябваше да направят нещо, така че побягнаха с максимална бързина, оставаха им шест мили, те даваха всичко от себе си, всичко, и тези, които бяха след тях, нямаха никакъв шанс, ако искаха да поддържат това темпо, щяха да припаднат или да умрат от изтощение, и действително всички останаха безнадеждно назад, с изключение на черното момче, което дори нямаше обувки, защото когато руснаците побягнаха с максимална бързина, той направи нещо, което никой никога не беше правил, той побягна още по-бързо и руснаците сякаш стояха на едно място, приличаха просто на охлюви, когато това босоного момче, на което се бяха подигравали преди два часа, ги подмина, сякаш прелетя покрай тях, и когато триумфиращо навлезе в големия стадион, тълпата избухна в неистови крясъци, никога не бяха крещели така за маратонец от времето на Нурми, вече имаше двама в Пантеона на героите, две легенди, Нурми и босоногият гений от Етиопия, великият Бикила и... и „Давай! — каза си Баби. — Няма да бъда хванат от сакат“. Какво от това, че кракът го болеше, а зъбите му причиняваха непрестанна болка? Когато си истински маратонец, правиш това, което трябва да бъде направено.

С огромни усилия Баби ускори малко крачката си.

— Не мога да го настигна — извика Ерхард.

Дженуей погледна нататък и видя как момчето се отдалечаваше по посока на реката и на Западното шосе.

— Хей, ти, дай ми тези проклети ключове и *иди да го хванеш!* — кресна той на Карл.

Думите на Дженуей се понесоха по тъмната улица и Баби знаеше, че Карл ще тръгне да го преследва. Карл беше здрав и силен, но и руснаците на олимпиадата в Япония бяха здрави и силни, а Бикила съумя да победи тези здрави и добре тренирани мъже, и то бос. Баби знаеше, че ако болката в зъбите не го притесняваше, той щеше да надвие лесно Карл.

Карл беше силен в раменете и ръцете, но не и в краката. Нямахше издръжливостта на Баби. Леви сложи дясната си ръка върху устата си, за да запази наранените си зъби с открити нерви от студения полъх на вятъра. Трябваше да победи болката.

Но това беше лоша идея.

Ръцете бяха много важни при бягането. С тях се поддържаше балансът на тялото. Когато постави дясната ръка на устата си, лявата увисна и той не можеше вече да поддържа ритъма и темпото на бягане. Дочу тежките стъпки на Карл зад гърба си. Опитваше са да потуши болката, но намаляваше и скоростта, защото дясната ръка беше пред устата му.

Карл го настигаше.

„Забрави болката!“, повтаряше си Баби. Той сложи езика върху предните си зъби и, усетил топлинка, пусна дясната си ръка. Крачката му тутакси се засили, сега бягаше толкова бързо, колкото и Карл, Баби усили още малко темпото и стъпките на Карл започнаха да заглъхват зад него.

— Елате ми на помощ! — извика запъхтяно Карл.

— По дяволите — изруга Дженуей, остави колата и побягна след него.

Дженуей бягаше бързо. Баби го разбра по ритъма на стъпките.

Пред него беше река Хъдзън. Баби зави зад един ъгъл и се поколеба накъде да поеме сега — към центъра или към жилищните квартали, защото след няколко пресечки започваше Западното шосе. Преди това имаше едно възвишение, а Баби беше страшно добър по нанаторнищата. Ако Дженуей не успееше да го настигне преди началото на възвишението, точно там можеше да се отърве от него.

Още когато тренираше бягане в колежа, беше добър в преодоляване на височините. Щом видеха пред себе си хълм или склон, неговите съученици и състуденти се плашеха. Не и той. На него точно в това му беше силата. Баби се обърна и погледна надолу по улицата. Дженуей беше дръпнал доста напред. Карл беше изпреварил Ерхард, а Дженуей беше надбягал вече и Карл. Там, зад него, бягаха те — неговата зла съдба. Баби наведе глава, размаха ръце и ускори крачки, защото Дженуей го настигаше. Дженуей беше по-бърз, нямаше съмнение, но едно нещо никой не знаеше — ще може ли той да издържи на по-дълго разстояние, когато въздухът започва да не достига? Вероятно не, помисли Баби. Дженуей не му приличаше на маратонец, по-скоро на спринтьор, би го надминал на кратка дистанция, но ако успее да му избяга в началото, Дженуей не би могъл да го настигне при едно по-дълго бягане. Баби беше на една пресечка от наклона, но Дженуей беше само на половин пресечка зад него и го настигаше. Точно тогава в рехавия мрак Баби сякаш съзря сянката на Нурми, който поклащаше разочаровано глава, но не беше честно. Той не можеше да го прецени от това бягане, когато беше във форма, можеше да се надбягва с всеки, а точно край него сякаш бягаше босоногият Бикила, той също поклащаше разочаровано глава и дори започна да се смее, а това *наистина* не беше честно. Бикила не трябваше да унижава един колега маратонец, след като му се бяха присмивали на самия него в Токио, но той им го върна тъпкано, и добре, проклетник такъв, продължавай, присмивай ми се, аз ще ти покажа какво мога, и той ускори бягането дотолкова, доколкото изобщо можеше, ако не и малко повече от това.

Но Дженуей го настигаше.

„На какво ли разстояние е Дженуей зад мен? На осемдесет фута? Вече на шейсет? Височината е все още далече. Твърде бърз е за мен, не мога да го победя!“ — мислеше си Баби и тогава чу гласа на Бикила:

„Разбира се, че можеш да го победиш“ — пошепна етиопецът в главата на Баби.

„Не трябваше да ми се присмиваш!“ — помисли си Баби.

„Никога не бих се присмял на един маратонец. Присмивах се на тях, те си мислят, че могат да догонят един маратонец!“

Баби се чувстваше по-уверен, но не достатъчно, защото Дженуей все повече го доближаваше.

Оттук нататък настъпваше най-страшното. В следващите метри трябваше да докаже издръжливостта на сърцето си.

Нурми също затича редом с него и му прошепна от другата страна:

„Веднъж във Финландия си счупих крак. Никога не признах, че ме боли, и никога не съм куцал. Никой не знае какво е в сърцето ти, в ума ти, единствено ти. Ние, маратонците, трябва да победим Времето.“

„Не зная какво да правя. Зъбите ме болят от студения вятър. Болката е направо смъртоносна. Кажете ми какво да направя?“

„Забави крачка. Наруши за малко ритъма.“

Баби намали темпото.

„А сега излитай!“

Баби рязко се засили.

Сега се намеси Бикила.

„Той в момента не мисли какво правиш, дори не подозира какво му готвиш. Той не мисли. Бог дава на някого бързина, но за сметка на това не го дарява с мисъл.“

Баби долови, че стъпките на Дженуей заглъхнаха.

„Ще го надвия! Вече го направих“, помисли Баби.

Нурми обаче се обади:

„Още не си го победил. Той ще направи още един последен опит, ще вложи в него всичките си сили. Ако сега не те достигне, ще го победиш. Но ти трябва сам да направиш това, ние не можем да го направим вместо теб!“

„Поне ще останете ли с мен?“

„Да, ние сме маратонци, само ние разбираме болката ти“, обади се Бикила.

„Той те настига“, прошепна му Нурми.

Дженуей действително го настигаше.

Приближаваше все повече и повече.

„Съжалявам, не мога повече. Нямам сили. Моля ви, не ме изоставяйте!“

„Не се предавай! Продължавай — закрепя Бикила. — Не чуваш ли? Той губи ритъма си! Няма да издържи дълго. Давай! Давай!“

„Боли ме! Много ме боли! Нямам вече сили. Сърцето ми ще се пръсне. Нещо вътре в мен гори!“

Тези думи ядосаха Нурми:

„Разбира се, че гори, трябва да те гори отвътре, а ти трябва да продължаваш да бягаш! Трябва да преодолееш болката. Аз успях и затова бях най-големият бегач.“

А Баби отговори:

„Може би щях да ви победея, да, така е, ако бях имал шанса да живея достатъчно дълго, може би щях да ви поваля.“

Точно тогава Дженуей го повали. С един последен отчаян плонж той се хвърли напред точно в началото на наклона, едва успя да докосне глезена на Баби, но това беше достатъчно и двамата се затъркаляха по земята.

„Хайде, стани, човече! Стани! — викаше Бикила. — Стани веднага! Бързо! Той никога вече не ще те достигне, ако скочиш сега. Ще го надвиеш. Той беше дотук. Уморен е. Затова стани и тръгни! Ти си добър на височини. Ето ти височина. Не виждаш ли, че той дори няма сила да си поеме въздух!“

Това беше вярно — Дженуей буквално хъркаше, мъчейки се да напълни дробовете си с въздух, и се опитваше да се добере до Баби.

Баби скочи на крака. Той много добре знаеше какво е да си смъртно уморен, а точно в такова състояние бе Дженуей сега — не можеше да направи и крачка. Пред него беше стръмнината, а той беше добър именно на такива отсечки. Баби тръгна. Зад себе си чу гласа на Дженуей:

— Колата! Качете се на колата!

Баби вече беше на половината на стръмнината и се затича още по-бързо, което бе посрещнато с одобрение и от Бикила, и от Нурми, а това безспорно го окрили: „Аз съм маратонец — мислеше си Баби, — истински маратонец, а с такива като нас по-добре да не се забърква човек, защото само ще си навлече големи неприятности“.

Но тогава. „*Господи* — сети се Баби, — *те ще те настигнат с колата.*“ Те ще профучат по височината с деветдесет мили в час и какво, по дяволите, може да направи той?

„Измисли нещо, иначе си свършен. *Измисли нещо* — но какво?“

В крайна сметка това, което Баби се сети, беше блестящо.

Е, не че беше гениален като Айнщайн, Нютон, Орвил или Уилбър, но като се вземе предвид, че той не разполагаше с година, за да мъдрува, нямаше никакво основание да се чувства по-долу от когото и да било.

Това, което той направи, след като изкачи възвишението и се скри от погледа им, беше да прескочи еднометровата разделителна ограда и да се прехвърли на другото платно на магистралата — за движение в обратна посока, озова се непосредствено до едно отклонение от магистралата и хукна по него. Нямаше как да го последват с колата — от платното, на което се намираха преследвачите му, нямаше връзка за автомобил с неговата пресечка.

След около три минути, скрит в дълбока сянка, Баби видя как Дженуей и другите профучаха с колата нагоре по магистралата. Баби се намираше на 56-а улица, а, доколкото си спомняше, първото разклонение на магистралата, на което неговите преследвачи имаха възможност да направят обратен завой, беше чак на 72-ра или 79-а улица.

Разклонението всъщност беше на 72-ра улица. Още преди да достигне 66-а улица, Дженуей осъзна какво е направил Баби. Но единственото, което му оставаше, беше да повтаря непрекъснато „по дяволите“ и, обладан от гняв и чувство за безпомощност, да продължи да кара направо, докато стигне разклонението на магистралата при 72-ра улица, там да направи завой, да измине отново целия този път, вече в обратна посока, и чак тогава да се озове на пътя, по който беше поел Баби.

Но Баби вече беше твърде далеч, за да бъде открит. Той беше потен, зъбите го боляха, глезенът също, но поне засега беше в безопасност, и то в тяхната игра в този момент победител беше той!

Неслучайно беше брат на брат си.

25.

Тя вдигна слушалката на седмото позвъняване.

— Елза...

— Кой е?

— Слушай...

— Том?

— Да, аз съм, но ме изслушай, нямаме време...

— Добре ли си? Поне това ми кажи.

— Да, добре съм. Зная, че звъня много рано, сега е пет. Събудих те, но трябва да направиш нещо за мен, Елза. Ти си единственият ми приятел.

— Да, разбира се...

— Вземи някаква кола.

— Искаш да кажеш лека кола? Искаш да отидем някъде?

— Моля те, Елза, събуди се! Да, да, лека кола. Искам да отида някъде, не знам точно къде, искам да остана сам, за да мога да обмисля нещата. В опасност съм. Искам да отида някъде на тихо място.

— Добре, ще намеря кола по някакъв начин. Къде да те открия?

Баби се огледа. Холът беше просторен, и Бизентал, облечен в халат, тъкмо влизаше с голям поднос кафе.

— Тук наблизо има денонощна аптека, казва се „Кауфман“ — на 49-а улица и булевард „Лекс“. Тъмно е. Заклучи добре колата. Не искам никой да ти стори нещо. Ще те чакам там в шест часа. Това е след един час. Ще успееш ли?

— Добре, значи „Кауфман“, 49-а улица и „Лекс“. В шест часа. Обичаш ли ме още?

— Какво?

Бизентал го наблюдаваше с интерес.

— Когато снощи разговаряхме, ти ми каза, че ще продължим. Кажи ми, че ме обичаш. Ако ми го кажеш, ще наема кола.

— Да, обичам те, обичам те, довиждане — той затвори и се обърна към Бизентал: — Извинете, че ви забърквам в разни истории.

Бизентал седна на канапето и взе от подноса чаша с кафе.

— Не се притеснявай. Човек като мен не се забърква в каши. Но не ги намирам за неприятни в малки дози, така че бъди спокоен...

— Татко?

Баби се обърна. На прага стоеше красавица, приличаща на древна еврейска принцеса — мургава, с тъмна, гъста дълга коса и огромни, черни като маслини очи.

— Всичко наред ли е?

— Да не си помисли, че съм в смъртна опасност? Не се притеснявай. Том не е от тези, дето ще ми направят нещо лошо — каза й Бизентал. — Това е дъщеря ми Мелиса, а това е Том Леви.

— Татко ми е говорил много за вас. Извинете ме — рече кротко тя и веднага излезе.

— Тя е много умно дете. Иска да стане археолог, но може би ще я разубедя. Не искам да изравя кокалите на хората, няма ли да е по-добре, ако наглежда мен и моите кокали, като остарее?

Леви изобщо не го слушаше. Всичко се променяше с невероятна бързина. Само преди ден щеше да поздрави любезно момичето, а сега не й отвърна дори с кимване. Още повече че Бизентал вече беше говорил пред него за семейството си. Баби се пресегна и взе чаша кафе, отпи една глътка, но горещата течност навлезе в разбитите му зъби и оголените нерви реагираха веднага. Той извика от болка, но успя да постави чашата обратно върху подноса, без да разлее много, и покри с език дупките на зъбите си, за да умъртви болката.

— Съжалявам — успя да продума накрая.

— Няма ли да ми позволиш да ти помогна? Защо не искаш да ми разкажеш за проблемите си?

— Няма никакви проблеми. Изобщо не съм казал, че имам такива.

— Е, хайде, хайде, господине. Все още не съм изкуфял като конски задник, за да не позная проблемите, още повече че ми се навират под носа в пет часа сутринта. Я да си припомним ситуацията: Още преди да се е зазорило, аз съм събуден от жена си, тя пък е събудена от нощния пазач, който, сигурен съм, е бил събуден от твоите удари по заключената врата. Съобщението? Младо същество, облечено само по пижама, няма пари да си плати таксито, бих ли се погрижил за това? Полюбопитствам за името на облекения в пижама лунатик и установявам, че той е мой студент, а също така син на един скъп, скъп

приятел. Решавам да се откажа от няколко часа сън в повече, пък и от няколко долара, слизам долу, плащам таксито, качваме се горе, аз питам: „Какво означава всичко това? Какво се е случило?“, а ти отговаряш: „Нищо, нищо, може ли да използвам телефона, моля?“. Отбележи, Леви, че аз винаги отдавам дължимото на хората и в случая не мога да не отбележа твоето добро възпитание — ти каза „моля“.

— Съжалявам, сър. Действително имаше причина да дойда тук, но това не е желанието да ви разкажа в каква ситуация попаднах. Проблемът не е и в парите, но все пак трябваше да платя на шофьора — той караше полузаспал по Дванайсето авеню покрай доковете и ако не бях изтичал пред колата му, никога нямаше да спре. Надали е виждал призрак, но май ме взе за такъв, защото, след като му дадох адреса, каза само: „Да, сър, да, сър!“, а аз хич не приличах на сър. Дойдох тук поради други обстоятелства, а вие сте толкова любезен, че аз съм ви безкрайно признателен.

— Мога ли сега да направя нещо друго за теб?

— Да, можете ли да ми услужите с двайсет долара?

— Портфейлът ми е все още в джоба на халата. Ето, вземи.

Той му подаде двайсет долара.

— Това всичко ли е?

— Не, сър. Ако можете да ми услужите с никаква връхна дреха. Ако имате шлифер, защото ходя като смахнат по улиците с тази пижама.

— Иди в коридора и бръкни в дрешника. Там има шлифер. Това ли е всичко?

— Да, сър.

— Добре тогава, сега кажи защо си тук?

— Защо дойдох тук ли? — каза тихо Баби, поклати глава и потъна в мълчание.

— Не искаш ли да говориш?

— Да, сър. — Леви стана и отиде до прозореца. — Имате прекрасна гледка.

— Да, така е, особено когато слънцето изгрее.

Леви се обърна към него:

— Аз наистина съм умен, професор Бизентал. Може би никога няма да имате шанса да проверите дали това е така, но бъдете уверен, че щом се отнася за учение, нямате по-прилежен студент от мен. Това,

което ще ви кажа сега, може би няма да звучи смислено, но все пак ще се опитам: преди татко да умре, аз бях глупакът на семейството, бях само на десет години, но усещах едно нещо — всички мои учители смятаха, че не мога да се сравнявам с Док.

— Док?

— Хенри Дейвид — моя брат. През първите три години следване в Йейл той беше най-добрият, никой от десетилетие не бе имал подобни оценки, толкова интелигентен беше, очевидно щеше да стане гениален адвокат, защитник на угнетените, унищожител на тираните. Той беше на двайсет години, когато татко умря. Съвсем естествено нещата му се изплъзнаха. Много е гадно, когато баща ти се самоубие, и по някакъв начин, без да го съзнаваме или желаем, аз се превърнах в защитник на каузата, а *той* започна да трупа пари — мисля си, по дяволите, *зная*, че ние двамата реагирахме на неговото самоубийство по два различни начина, и този човек, познат на брат ми, ме попита тази вечер: „Баща ти беше виновен, нали?“. Дадох му добър отговор, казах му истината, но си мисля, че той е чул това от Док. Вероятно и Док е мислел така и затова е поел по един път, а аз поех по друг, защото мислех по друг начин. Аз трябва да знам нещо, което е известно на вас: моля ви, сър, кажете, баща ми беше ли невинен?

Бизентал затвори очите си:

— Чувството за вина витае някъде във въздуха дори след толкова години. Ти знаеш, еколозите предупреждават, че пластмасите се разграждат и изчезват чак след сто години. Аз мисля, че това е нищо в сравнение с чувството за вина. То се предава от поколение на поколение сякаш с гените.

Той отвори очи и погледна към Леви:

— Но с това не отговарям на въпроса ти, нали? Искаш да ти кажа, дали твоят баща, прочутият О. В. Леви, е бил комунист, червен радикал, болшевик, терорист? — Бизентал почти се усмихна, но много тъжно. — Не, не беше. Той беше изключителен учен, това е всичко — умен, талантлив, интелигентен повече от всички останали. Някои смятаха, че е арогантен, защото понякога беше нетърпелив и слагаше глупаците на мястото им, понякога изглеждаше високомерен, но това беше само начин да прикрие неувереността си. Той беше декан на историческия факултет в университета. Поканиха го във Вашингтон от името на опозицията, и той имаше смешно име и беше евреин. Боже

господи, Маккарти си търсеше жертви, смазваше такива като баща ти с надеждата да стане президент. — Очите на Бизентал заблестяха. — Той беше абсолютно невинен. Това достатъчно ли е?

Баби кимна и тръгна към коридора, за да си вземе шлифера. Беше му малък, но не толкова, че да кара хората да се обръщат след него.

Бизентал го последва.

— Моля те, позволи ми да ти помогна.

— Вече ми помогнахте, знаете това.

— Поне викни полицията. Ако ти не искаш, ще я викна аз.

— Полицията ли? За какво ми е? — Той закопча шлифера. — Дори и да ги извикам, каква полза от това? Не искам правосъдие... Не ми трябва шибаното правосъдие, това, което искам сега, е кръв...

* * *

Баби излезе, взе такси до 96-о авеню и ъгъла с булевард „Амстердам“. Слезе, плати, побърза да се скрие в сянката и внимателно тръгна надолу към 95-о авеню. Стигна до пресечката на булевардите „Амстердам“ и „Колумб“ и се заоглежда крадешком. Цялата улица беше тъмна, гаменчетата от квартала не оставяха здрава лампа. Въпреки това той се придържаше близо до сградите и внимателно започна да се промъква към апартамента си. Доста често, когато забравяше да покрие дупките в зъбите си, нощният въздух атакуваше оголените нерви. Искаше му се да вика от болка, но успяваше да се контролира, като прикриваше ранените си зъби с езика и продължаваше безшумно да се движи напред. Трябваше да се върне в апартамента си дори и само за минута, всичко зависеше от това, но имаше вероятност идването му тука да бъде най-монументалната глупост, която можеше да направи. Ню Йорк беше като джунгла, в която лесно можеш да се скриеш, а собственият му апартамент беше единственото място, което Дженуей знаеше. Ако се опитваше да го хване, щеше да е тук някъде, около апартамента му, в случай че той самият е достатъчно тъп да се прибере в жилището си. Но има рискове, които трябва да поемеш, глупави или не, и... по дяволите.

Една кола беше спряла на двайсетина метра от къщата му. Той беше все още далеч и не беше убеден, че вътре има човек. Може пък да е някой пиян испанец? „Дано да е така“, пожела си Баби, след като пристъпи тихо няколко крачки напред. Никога не беше предполагал, че може да пристъпя толкова тихо. Това го изпълни със самочувствие, нещо от което силно се нуждаеше, но скоро осъзна, че стъпва безшумно просто защото е бос, приличаше на босоного извънземно, промъкващо се в нощта към... към какво? Колата е все още далеч и е тъмно, но едно беше ясно — вътре има човек. Човекът не спеше, а седеше и чакаше. Едър мъж, вероятно. Може би дори толкова едър, колкото е Карл. Ако беше Карл, не можеше да е сам. Дженуей никога не би възложил на Карл сам да предприеме нещо важно. Карл сигурно е с Ерхард. Баби все още чуваше в ушите си думите на Шел: „Веднъж и вие направете нещо без мен“, така че и Дженуей със сигурност беше някъде наоколо, прикрити в тъмнината, дебнещи.

Баби се промъкна напред. Още малко. Още малко.

Той се спря и се опита да различи силуета. В Ню Йорк имаше милиони едри мъже като Карл.

Може би това не беше Карл.

Баби направи крачка, но замръзна на мястото си — беше Карл. Нямаше грешка. Той чакаше.

Без да се бави повече, Баби се върна назад и се пъкна в преддверието на къщата, където живееха испанците — момчетата от терасата. Натисна няколко пъти звънеца на Мелендес. Отначало не се чу нищо, после отекнаха стъпки и женски глас извика нещо на испански по домофона.

— Чуйте ме — прошепна Баби, — не мога да говоря високо, но ако вие сте госпожа Мелендес, моля, извикайте сина си.

Тя продължи да вика по слушалката.

— Трябва ми момчето, синът ви — познанията му по испански бяха близо до нула, всичко друго, освен „синьора“ го затрудняваше, но никога досега не бе имал основание да съжалява за това. — Дете... млад мъж... ъъъ. — Вече нямаше значение, тя затвори. Баби позвъни отново, просто натисна звънеца с палеца си и дълго не го махна оттам. Женският глас отново закрепця по домофона, но вече напълно истерично.

— Много ви моля, извикайте сина си! Съжалявам, но е ужасно важно.

Преди тя да успее да затвори, Баби натисна звънеца отново. Сега в отговор се чу младежки глас.

— Ако искаш да останеш без пръсти, натисни още по-силно.

— Аз съм — прошепна Баби, като спря да звъни. — Ти ме познаваш...

— Само звънни още веднъж и пръстчето ти отива на кино...

— Мелендес — каза Баби по-високо отколкото би искал, — не ме ли позна, това съм аз, слушай, за бога — и като ненавиждаше самия себе си, Баби добави: — Това съм аз, смотаняка.

След кратка пауза по домофона прозвуча:

— Смотаняка? Ти ли си?

— Да.

— Какво искаш?

— Да си поговорим.

— Добре.

— Искам да си поговорим нещо на четири очи.

След секунда те се срещнаха в коридора.

— Какво искаш? — попита Мелендес.

— Искам да ограбиш апартамента ми.

Мелендес го изгледа с насмешка.

— Още сега. Трябва да го направиш. Ако не го направиш веднага, няма смисъл изобщо да го правиш. Не можеш да го направиш сам, ще ти трябва помощта на всички от бандата, които можеш да намериш. Ако някои от тях имат оръжие, кажи им, че е по-добре да го вземат.

— Ти майтапиш ли се, бе? Как може човек да няма оръжие! — а след кратка пауза Мелендес добави: — Защо?

— Нямам време сега да ти разpravям надълго и нашироко защо трябва да обереш апартамента. Има хора, които са по петите ми, и ако отида аз, ще ме хванат, а това хич не ми се иска. Но не смятам, че те ще имат желание да се занимават с вас.

— Я, колко си смешен с този шлифер. Май ти е големичък, а? Смотаняк, ама ти си по пижама! Господи! — смееше се Мелендес.

— Кажи ми, да или не? Не са ми необходими бъзикните ти — каза Баби. Това спря смеха за известно време.

— Добре, а какво ще има за мене?

— Имам радио, черно-бял телевизор и около един тон книги, не е съвсем лошо. Вземи всичко и го разпродай. Разбира се, можеш да вземеш и дрехите, по дяволите, хич не ми пука, вземете всичко, което можете да изнесете. В случай че ви хванат, обещавам да кажа на ченгетата, че лично аз съм ви позволил да вземете всичко, така че ченгетата не могат да бъдат проблем...

— Ауу, какво успокоение — захили се Мелендес, — ченгетата никога не са били проблем — а после добави: — Добре, а какво искаш за себе си?

— Ами донеси ми маратонките. Те са някъде на пода...

Мелендес отново се разсмя.

Баби го притегли към себе си и му прошепна какво още трябва да донесе. Изведнъж Мелендес стана сериозен.

— Вратата ми е заключена — предупреди го Баби, — а ключът не е в мен.

— Вратите не са проблем. Други изненади?

— Ще бъде опасно!

— Това не е изненада — каза Мелендес. — Това е удоволствие — и се засмя отново.

* * *

Карл се усмихваше твърде рядко. Повечето хора мислеха, че той няма чувство за хумор, но не бяха прави: истината беше, че нещата около него не го вълнуваха. Това, което чувстваше отвътре, беше безпокойство. Той изглеждаше тромав с огромните си мускулести ръце, но това, което поддържаше духа му, беше действието. Обичаше дребните дела, следващи едно след друго. Това беше удоволствие. Бездействието, например чакането в кола, не му доставяше удоволствие.

Карл седеше в колата с ръце на кормилото, главата му бе неподвижна, движеше само очите си, хвърляше погледи през предното стъкло на колата и в огледалото. Така го беше инструктирал Дженуей и той щеше да спазва инструкциите точно, защото името Дженуей означаваше неприятност. Ако Карл направеше някаква грешка,

Дженуей щеше да го наклевети. Беше смешно — улицата бе толкова тъмна, че нямаше значение в коя посока гледа, не се виждаше никой, нямаше го и еврейчето, той беше напълно сигурен в невъзможността си да забележи нещо, затова, когато изведнъж отнякъде изскочиха половин дузина негри и започнаха да се приближават към колата му, Карл повече от всякога беше на път да се разтревожи.

Не. Не бяха негри, той осъзна, че са пуерториканци. Половин дузина или повече, може би седем на брой, странно облечени, всъщност полуголи, никой от тях не носеше чорапи, всички се движеха в група след водача си.

„Струва ми се, че идват за мен — реши Карл. — Видели са сам човек в колата и искат да я откраднат.“ Погледна бързо към вратите и установи, че са отключени. Имаше само нож в себе си, но надали щеше да му се наложи да го използва, и то за пуерториканци. Просто ще сграбчи първия за ръката, ще го завърти и захвърли към групата и когато чуят пукане на кости, другите ще се разбягат отчаяно.

Групичката спря пред дома на еврейчето. За момент си помисли да слезе от колата и да ги накара да продължат нататък. Щеше да ги уплаши: с ръста си, с тъмнината, и те щяха да избягат.

Но това не беше съгласувано с Дженуей. Дженуей беше поръчал да седи и да чака Леви и, ако се появи, да го хване. „Ако той се появи, ще направя точно това — реши Карл. — Междувременно нека Ерхард да се разправя с тези пуерториканци.“

Ерхард се намираше в дъното на главния коридор и, като видя групичката да спира пред сградата, изведнъж го обзе паника. Ако той беше физически силен, щеше дори и да се позабавлява, но каквото беше недъгав и трудно подвижен, това намаляваше шансовете му във всяка евентуална схватка. Ако беше положил достатъчно усилия да компенсира тези недостатъци, ако още в детството си беше тренирал недъгавото си тяло и ако пружините за упражнения стояха денонощно до леглото му, може би тогава би се превърнал в страшилище.

Но той беше твърде умен. Това беше неговият недостатък. Беше твърде умен, в това беше силата му, но не достатъчно умен, за да преодолее недъга си. Ако някой го видеше, щеше да го помисли за асансьорен техник или за нощна птица — за някой, който излиза по залез-слънце, върши някаква работа, плаща му и се прибира преди изгрев-слънце.

Бандата се насочи към фоайето на сградата.

Ерхард се отдръпна и се скри в ъгъла. Може би трябваше да предупреди Дженуей или може би да се качи и да му каже, но те не бяха се уговорили за сигнали при такива случаи — кой би се сетил за сигнал при такъв случай? Пък и какво да каже на Дженуей. Това бяха просто шепа пуерторикански тийнейджъри пред фоайето на сградата: може да живеят тук, пуерториканците имат по много деца и може би това са деца на една майка, мургава, дебела и...

Един от бандата правеше нещо по вратата на фоайето.

„Би трябвало да кажа на Дженуей — мислеше си Ерхард. — Но как?“ За да стигне до Дженуей, трябваше да се изкачи по стълбите, а стълбите бяха до вратата и какво щеше да стане, ако в този момент те я отвореха и му налетяха, да остане сам в ръцете на тези гадни пуерториканци?

— Не, това не е моя работа — прошепна Ерхард.

Неговата работа беше да стои безмълвно и да наблюдава аварийната стълба и, ако Леви искаше да се качи до апартамента си по нея, той трябваше да действа, да спре Леви, може би да го убие, ако се наложи. Ерхард имаше пистолет. Не беше добър стрелец, пистолетът вдигаше много шум, а той мразеше шума, но от близко ще уцели и ще го убие, ще убие евреина, ако това ще достави удоволствие на Шел. Шел възнаграждаваше богато, когато беше доволен. Когато не беше, можеше да те разпъне на кръст, но това беше негово право, той беше Кристиан Шел, жив и здрав, през 70-те години, едно чудо: отнасяше се с него не така, както с обикновените сакати хора.

Вратата на фоайето се отвори.

„Господи, какво да правя, ако идват заради мене?“, помисли си Ерхард. Можеше да стреля. Можеше да убие някой от тях, но това не беше достатъчно. Ами какво ще правят другите с него? Той се страхуваше от пуерториканците, когато пътуваше сам в метрото, само като си представеше, че трима или четирима от тях ще тръгнат да отмъщават за братята си, и виждаше недъгавото си тяло, нарязано на парчета, това беше вече много за Ерхард. Дженуей. Дженуей. Повтаряше непрекъснато името му. Това е операция на Дженуей, той знае какво трябва да направи.

Момчетата започнаха да се изкачват безшумно по стълбите.

Ерхард избърса потта от челото си, като чу изкачващите се нагоре стъпки. Благодарен бе на бога, че критичното положение бе отминало. Сега проблемът беше на Дженуей.

* * *

Дженуей стоеше в тъмното на края на коридора до стаята на Леви и помисли, че стъпките, които чува, са на полицията, и изобщо не се притесни. Леви сигурно бе довел полиция, но дори да беше така, това не го безпокоеше. Първо, защото беше в „Дивижън“ и можеше лесно да го докаже. Второ, тази вечер на това място беше убит човек от „Дивижън“, защо тогава да не бъде тук, да се спотайва и да чака, тези от полицията биха помислили, че иска да отмъсти за своя колега, те също постъпваха така. И ако Леви прави мелодрами, Дженуей би им казал, че това е съвсем естествено, момчето не е на себе си заради убийството на брат си, как бихте реагирали вие, ако брат ви умре в ръцете ви?

Стъпките приближаваха.

„Шестима са“, помисли си Дженуей, слушайки. Вслуша се внимателно и долови нещо различно, той имаше опит, преброи ги до седем. Стана му ясно, че това не е полицията. Седем полицаи не биха се движили толкова тихо дори и да бяха подкупени.

Тогава, седем какви?

Това го обезпокои малко, защото Дженуей реагираше много бързо, особено в критични моменти; никой в „Дивижън“ не притежаваше толкова бързи реакции.

Седем какви?

Те са на долния етаж.

Качват се.

Ужасно беше раздразнен от това, че не знаеше какво го очаква, беше наясно, че гневът му се дължеше повече на неизвестността, отколкото на опасността. Още повече че сегашната ситуация не беше от тези, за които мислиш цяла година. Не можеше да търси другаде Леви освен тук. Беше логично Леви да се върне вкъщи, няма значение от какво се нуждаеше. Не че беше разумно за него да се върне вкъщи, но беше напълно възможно, той не беше във форма, очевидно се

чувстваше ужасно наранен и смазан, никой не можеше да очаква от него в този момент да мисли разумно.

По дяволите! Седем какви?

Дженуей следеше със зяпнала уста.

Седем деца?

Той отново ги погледна. Не, не бяха деца, просто бяха дребни, бяха около четиринайсетгодишни, от четиринайсет до осемнайсет, пуерториканци, банда пуерториканци, но какво, по дяволите, търсеха тук?

Водачът като че ли в отговор незабавно започна да разбива вратата на Леви.

След миг Дженуей разбра, че няма смисъл да прави предположения, дори един компютър се нуждае от данни, за да работи. В случая Дженуей не разполагаше с данни, за да прави предположения на тяхна основа. Той пристъпи към тях по продължение на коридора, тихо, защото искаше да ги изненада, така щеше да компенсира това, че са много, не му идваше друга мисъл в главата, освен тази да ги изгони оттук.

— Много добре — каза той, извади пистолета си и ги изгледа многозначително, — хайде сега, *разкарайте се*.

Групата се обърна срещу него, всички, но не и водачът. Дженуей наблюдаваше именно него, защото той беше най-важният при схватка: виж сметката на шефа, другите ще се разбягат като пилци.

Лидерът прекъсна за момент работата по вратата и се обърна бавно към него. Погледна го, после погледна пистолета, после отново го погледна право в очите.

— Що не си го завреш в задника бе, копелдак! — каза лидерът.

Добре. Дженуей си призна, че не беше очаквал такъв отговор, надали това е нещо, което можеш да научиш в училище. Той продължаваше да гледа лидера, който отново започна да се занимава с отварянето на вратата. Това беше почти презрително незачитане на неговото присъствие, да се обърне и да продължи работата си, сякаш нищо не се беше случило.

Сега вече двама от групата също извадиха пистолети, е, не че бяха мощни, в сравнение с неговия бяха като детски играчки, но беше съвсем безпредметно да се опитва да доказва нещо в този момент. Те бяха седем, а той бе един, те очевидно не се страхуваха от него ни най-

малко. Лидерът насили вратата, тя се отвори и те нахлуха в апартамента на Леви.

Дженуей мина припряно покрай вратата, после заслиза бързо по стълбите. Престоят му тук вече беше губене на време. Ще трябва да свършат с Леви при езерото. Това не беше най-добрата възможност, защото щеше да бъде светло, а най-добре е да убиваш на тъмно. Но вече нямаше друг избор, беше опитал всички останали варианти. Така че ще трябва да го направят край езерото. Сега Елза беше тази, която трябваше да заведе Леви там.

26.

Баби се подвоуми, преди да влезе в аптеката на Кауфман. Наближаваше шест часът, вече бе започнало да просветлява, можеха да го видят отдалеч. Той погледна по продължението на 44-а улица, после по „Лекс“, опитвайки се да разбере дали е безопасно да влезе.

Параноик!

Ето така се мотаеше из града като лудите — с шлифер, дълъг до петите, и с маратонки. Никой нямаше да му направи нещо лошо в аптеката, за бога, мястото беше известно, разсъмваше вече, в аптеката на Кауфман не ставаха отвличания всеки божи ден от седмицата. Баби пое дълбоко дъх, опитвайки се да дойде на себе си, но зъбите го заболяха до полуда. Не че беше параноик, но се чувстваше като пребит. Той действително не беше мигнал, откакто Док се появи, а кога ли се случи това?

Боже господи, наистина ли бяха минали 24 часа, откакто брат му се появи в тъмното с думите „Не ме убивай, Баби“; възможно ли е да са изминали само шест часа, откакто е починал?

На витрината на Кауфман имаше голям часовник, който показваше 5 и 51 минути. Имаше на разположение още 9 минути, за да влезе вътре и да си купи карамфилово масло, а след това да излезе навън и да чака Елза.

Тъкмо се нахрани да влезе и се сети, че няма рецепта. Отново се засуети. Карамфиловото масло беше силно упойващо лекарство и непременно щяха да му поискат рецепта. Трябваше да измисли някакъв претекст пред аптекаря. „Чакай да помисля... Ще му кажа, че съм я забравил у дома. Оставил съм я в портфейла си, в задния джоб на панталоните... Не, не. Аптекарят ще ме върне, за да я донеса. Ето какво ще му кажа: на път за аптеката са ме нападнали и са ме обрали. Откраднали са ми и пишещата машина, която съм носил със себе си... Не, не споменавай никаква пишеща машина, звучи смешно. Може пък да повярва. Сега стават много обири...“

Убеден във версията, която измисли, Баби влезе в аптеката. Човекът зад щанда се усмихна, а Баби забеляза, че той накуцва леко.

Ерхард! Зад щанда го очакваше Ерхард!

Тъкмо понечи да побегне, когато ненадейно иззад щанда за опаковки се показа Карл и му отрязва пътя за отстъпление. „Край. Всичко е свършено“, каза си Баби и краката му омекнаха.

— Сигурно имате някакъв проблем? — каза човекът зад щанда.

Баби се загледа в него — да, той накуцваше, но гласът му не беше на Ерхард, а това беше така, защото това не беше Ерхард. Леви се обърна към щанда за опаковки и книги и видя един висок дебеланко, който разглеждаше съсредоточено нещо. „Наистина полудявам — помисли Баби. — Не, не полудявам. Вече съм луд.“

Той си пое дълбоко въздух, болката го преряза и го върна в действителността.

— Искам да купя карамфилово масло.

— Карамфилово масло ли? Защо? — попита аптекарят.

— Заради зъбите. Болят ме — отвърна Баби.

— Да, така и предполагам. Не го купувате, за да мажете с него бидето си. Но има и по-ефикасни неща.

— Не, не искам друго. Искам карамфилово масло.

Беше вече 5 часа и 56 минути.

— Мога да ви предложа капки против зъбобол. Чудесни са.

— Моля ви, дайте ми карамфилово масло.

— Но погледнете, те съдържат карамфилово масло и други обезболяващи съставки. Продават се дори с клечица и памук. Потопяте памука, навит на клечицата, в капките и го поставяте в дупката на зъба и болката изчезва като по чудо.

— Моля ви, дайте ми карамфилово масло! — повтори Леви и се зачуди дали това ще е съдбата му — да седи тук и да повтаря едно и също нещо на човек, който като че ли изобщо не го чува.

— А какво ще кажете за карамфилово масло? — попита човекът зад щанда. — Някои хора много го харесват — и той постави на гишето шишенце с карамфилово масло.

Баби плати, излезе на улицата и се огледа.

Елза беше паркирала до автобусната спирка, моторът на колата работеше. Беше облечена в черния лъскав шлифер, същият, който носеше в библиотеката, когато се запознаха.

Баби отвори шишенцето, натопи показалеца си, извади го и започна да трие предните си зъби. Едва когато болката стихна малко,

той завъртя капачето. После бързо изтича до колата, тя го видя и протегна ръце през отворения прозорец. Той я прегърна, после влезе в колата, прегърнаха се отново и стояха така, докато някакъв автобус започна да свири отзад. Елза веднага хвана волана на колата и потегли.

— Ела по-близо — нежно каза тя. — Почини си.

Той се примъкна до нея и постави глава на рамото ѝ.

— Уморен съм — рече Баби.

— Зная. Но скоро всичко ще свърши и ние ще бъдем щастливи, сигурна съм в това.

— И аз мисля така — отвърна той.

— Хареса ли ти колата? Само дете не продадох тялото си, за да я взема назаем.

— Да, хубава е — промълви Леви с полузатворени очи.

— На горния етаж живее един мъж, който много си пада по мен. Когато ти се обади, единственото нещо, което можех да направя, беше да го събудя и да му поискам колата. После пък той ще поиска услуга.

— Каква услуга?

— Е, мисля, че е ясно. Но ми се струва, че е достатъчно етичен и няма да посмее. Разбираш ли, когато ти се обади и ме помоли за помощ, в бързината не можах да измисля друго. Ти нали искаше да отидем някъде, където да бъде тихо и спокойно. Този мъж, който ми даде колата, има такова място. Близо е до едно езеро.

— Езеро ли? — обади се Баби.

— Да, езеро. Той притежава малка вила на брега, на час път оттук. В околността има няколко такива къщички и е много красиво. Беше ме канил там веднъж за уикенда. Има много лодки. Прекарахме чудесно. Но това беше през лятото. През това време на годината няма много хора, само в събота и неделя, през останалото време е много тихо. Защо да не отидем там?

— Добре — промълви Баби.

— Сега си почини — прошепна Елза.

За момент си помисли, че ще може да се подчини на нежната ѝ команда, но след това усети тежест в областта на слънчевия сплит, напрежението и мъката се преплитаха, чувстваше, че това би трябвало да се случи в по-благоприятен момент, на самотно място, но времето да изплаче мъката си беше дошло, и внезапно тялото му се затресе в конвулсии, сълзите рiekнаха от очите му, стичаха се върху неговия и

нейния шлифер, нещастieto го погълна и той за момент се загуби в него.

Всичко свърши така внезапно, както бе започнало, сякаш изобщо не бе действително. Но то се бе случило. Той бе оплакал съдбата си. Безуспешно. И, бог е свидетел, недостатъчно. Елза го погледна почти уплашено.

— Добре ли си?

Баби кимна.

— Добре ли си? — повтори тя.

Той отново кимна.

— Всичко наред ли е?

— Уморен съм — промълви Баби.

— Да, наистина.

Тя го прегърна и го притегли по-близо до себе си.

— Скоро ще стигнем до езерото. Ще видиш, всичко ще бъде чудесно.

Наистина, така беше. Пристигнаха към седем часа. Едва изгряло, слънцето целуваше водата на езерото. Елза подкара по главния път. Наоколо беше тихо и спокойно, никакво движение, само прахът, който колата вдигаше, се стелеше зад тях. Леви спусна страничното стъкло и дочу чуруликане на птици и лек плясък на вода. Отдавна не беше му се случвало да бъде сред природата.

Елза спря.

— Мисля, че това е къщата. Зная дори къде ще намеря ключовете — каза тя и отиде до верандата. Наведе се над отводната тръба. — Всички тук крият ключовете си в тръбите на канала — допълни Елза, взе ключа и отвори. Влезе, но излезе почти веднага навън.

— Мирише на мухъл — викна му тя.

— Остави я отворена. Нека се проветри — каза Баби и слезе от колата. — Хайде да се поразходим.

Тя кимна и го хвана за ръка. Спуснаха се към езерото. Слънцето се вдигаше над хоризонта, а вятърът утихна. Елза се усмихваше и гледаше към шосето, по което бяха пристигнали. Спряха се на един малък кей. Баби посочи къщата и попита:

— Тя е на Шел, нали?

— Шел?! — тя се направи, че не е чувала името.

— Е, хайде, хайде! Ти си също в играта. Не зная с какво се занимаваш, но си вътре, нали?

Елза отново направи някаква гримаса, сякаш не разбираше за какво става дума.

— Нямам никакви доказателства, че си в играта, но съм *убеден* в това, ако разбираш какво искам да кажа — нищо не си сбъркала, не направи грешка или нещо подобно, но думите на Дженуей обясняват всичко — той каза, че с времето започваш да предусещаш нещата, да предугаждаш действията на другите.

— Дженуей?

— Да, говоря за двама велики хора — Джордж Шел^[1] и Елизабет Дженуей^[2]. И мадамата, която иска да спечели сърцето ми, трябва да знае кои са те. Така че престани да се преструваш.

— Съжалявам — каза тя и стисна ръката му, като го погледна нежно. — Много си уморен, започваш да ме тревожиш.

— Брат ми ме обичаше.

— Зная. Ти преживя ужасни мигове.

— Да, той ме обичаше не по-малко, отколкото аз него и аз трябваше да го послушам. Ние безгранично се грижехме един за друг и след като ти излезе от ресторанта, знаеш ли какво ми каза той? Каза ми, че трябва да те забравя, защото не ме обичаш, защото ти просто ме използваш заради нещо. Аз казах, че това са глупости, попитах го защо, по дяволите, мисли така, а неговият отговор бе — припомням ти, че ние винаги сме били готови да се жертваме един за друг, — та неговият отговор бе, че ти си разкошна, следователно ме използваш — *за какво друго би могъл да ме обича някой?* Можеш ли да си представиш как ме заболя? Знам, че не съм супермен, но можеш ли да си представиш как се чувства човек, когато някой, който го обича, му заяви подобно нещо? Споменът за тези думи ме подлудяваше, аз реших, че той *не ме обича*, защото никой, който обича някого, не може да му каже нещо толкова ужасно, нещо толкова жестоко... а след това, когато той умря, когато кръвта му изтече в моите ръце, аз разбрах, че не съм бил прав, че той действително ме е обичал и че ми е казал тези думи, защото е знаел, че ти ме използваш, разбрал го е по някакъв начин и е искал да ме предпази — и аз премислих всичко отново, как ти ме лъга, че не си германка, а Шел е германец, колко неестествено се държа в парка точно преди да ни нападнат, и как толкова бързо откри

кола и усамотено място, и всичко това не са доказателства, никой не би им обърнал внимание в съда, но ти си вътре в играта, аз вече знам, и Док го знаеше, така че пак те питам: тази къща на Шел ли е?

— Джордж Шел? Не смятам, че е така. Някой би го споменал, нали?

— Какво вършиш за Шел?

— Моля те, Том, престани! Това вече не е забавно.

— Къде е Дженуей?

Тя поклати глава.

— Това ли е къщата на Шел? — повтори Баби.

— Том, не мога да ти отговоря, защото не знам. Повярвай ми, моля те!

— Кога ще дойдат тук?

Елза поклати глава.

— Какво работеше ти за Шел?

— *Нищо.*

— Кога ще дойдат? — повтори Баби.

Вече бе разбрала, че той не й вярва и няма да престане с въпросите си, затова тихо отговори:

— Скоро.

— Ето, така е добре.

И те стояха там, сами, един до друг на малкия кей, слънцето се издигаше все по-високо, истината най-накрая беше изказана, не цялата, но достатъчно, най-важното бе известно и единственото, за което Баби можеше да мисли, бе за Гетсби, за сцената, когато Гетсби бе в къщата на Дейзи точно преди да тръгнат за смъртоносното пътешествие към града, когато тя го поглежда и му казва пред Том, нейния съпруг: „О, ти изглеждаш безчувствен, ти винаги изглеждаш безчувствен“, и тогава и Том, и всички останали разбират, че тя го обича, че Дейзи обича Гетсби, че нещастният край на тази история не е бил без смисъл, без причина.

След малко те тръгнаха обратно към къщата. Вратата зееше отворена и му се струваше, че вилата е населена с призраци.

— Тя е принадлежала на сестрата на Шел — каза Елза и посочи към къщата. — След като тя починала, бащата я запазил. Идвал тук през почивните дни. По някакъв начин тя му напомняла за дома — каза Елза и погледна надолу по пътя.

— Защо мислиш, че се бавят? — попита Баби.

— Искат да разберат дали след нас не идва полиция — отвърна Елза.

Баби не успя да сдържи усмивката си. Никой не разбираше, че той иска едно-единствено нещо: последно събиране на всички участници. На него той щеше да направи своя опит; а след това, успешно или неуспешно, тази история щеше да завърши.

— Няма никаква полиция — каза Баби.

Приблжиха до къщата.

— Какво правеше за него? — продължи той.

— Бях куриер. Диамантите отиваха от банката в столицата, а след това заминаваха за Шотландия. Един дебел шотландец ги продаваше. Вземах парите и ги пренасях в Парагвай, преобръщах ги в Парагвайска валута и след това ги давах на Кристиан.

— Много хубава работа. Разнообразна. Пътувала си много.

— Все някой трябваше да прави това.

— Шел ли уби брат ми?

Елза вдигна рамене.

— Може би искаш да кажеш да?

Тя не отвърна нищо.

Двамата влязоха в къщата, тръгнаха към хола, спряха се там и се загледаха през прозореца. В далечината се появи кола.

— Те ли са? — каза Баби.

— Мисля, че да.

Баби кимна.

Колата приближаваше.

Зъбите го боляха. Беше внезапна, нетърпима болка. Баби пъкна ръце в джобовете, за да провери дали всичко е наред: в левия джоб бяха патроните, а в десния — пистолетът на баща му, зареден и готов, той беше добър стрелец — не, той беше велик стрелец и приличаше на Даниел Бун с пистолета на баща си и, по дяволите, след като порасна достатъчно, той се упражняваше с часове, стреляше и стреляше с часове, подтикван от невротична надежда за отмъщение.

А сега възможността за отмъщение се приближаваше бавно по пътя, всички негови мечти се сбъдваха, Кристиан Шел се приближаваше към него по пътя и след малко Кристиан Шел щеше да умре, ако Баби беше способен да превърне мечтите си в реалност.

Въпросът, дали точно Шел бе главният виновник за всичко случило се, не го вълнуваше сега, дори не мислеше за това. Дори и Шел да не беше направил всичко това, нямаше значение, все пак той беше отговорен за смъртта им, на баща му и на брат му, нямаше значение какво мислят всички останали. Именно той беше убил баща му, въпреки че тогава са ги разделяли континенти, нацистът си е нацист, достатъчно лош, за да понесе вината, а и вероятно той е убил Док. Баби искрено се надяваше това да е точно така, брат му не можеше да е убит от такива задници като Ерхард и Карл. Док би им одрал кожата, без изобщо да забави крачката си.

Баби стоеше неподвижно, наблюдаваше приближаващата се кола, като осъзнаваше, че благодарение на съдбата всички негови мечти се сбъдваха, и в този прекрасен ден той започваше да трепери.

Не можеше да се сдържи, той се тресеше.

Баби усещаше полудялото си сърце. Какво от това, че прицелът му беше блестящ, че можеше да уцели муха, кацнала на стената, никога не бе стрелял на месо, и внезапно той осъзна, че с Шел и Дженуей, и Карл, и Ерхард, и Елза около него той щеше да се държи така, както се е държал винаги — като задник, като страхливец, такъв, какъвто си беше — ако не беше страхливец, ако си бе взел домашното и бе отишъл при баща си, О. В. все още щеше да е жив.

— Скъпи, скъпи Боже, само този път, моля те, не ми позволявай да мисля много, на лов съм за зверове, нека да бъда звяр, никога не съм те молил за това преди и няма да имам друг шанс да те помоля, така че само сега, само този път, моля те...

Болката в зъбите вече беше умопомрачаваща. Той посегна към джоба си, извади шишенцето с карамфиловото масло и с всичка сила го запрати в най-близката стена.

Елза подскочи, уплашена от звука, объркана от гледката на счупено стъкло и разляна течност.

— Пенкилерът — започна да обяснява Баби, но след това се сети: „Пази силите си! Просто дишай! Нека тя помисли, че откачаш. Забрави я! Дишай, дишай!“ — И той пое дълбоко въздух, който нахлу към оголените му нерви. Мъчителното дишане беше единственият звук в стаята. Баби продължаваше да вдишва и издишва дълбоко и само как болеше, господи, беше ужасно, но беше необходимо. Ако изобщо

можеше да направи това, което искаше, трябваше да събере цялата си болка.

---

[1] *Джордж Шел* — американски диригент, починал през 60-те години, диригент на Клифърдската филхармония. — Бел.пр. ↑

[2] *Елизабет Дженуей* — американска писателка. — Бел.пр. ↑

27.

Колата се движеше бавно — така, че онези вътре да могат да оглеждат наоколо. Елза наблюдаваше Баби и мълчеше. Просто се взираше в уплашеното му лице.

Спряха и паркираха зад автомобила на Елза. Отначало в колата никой не помръдна, но след минута-две вратите се отвориха — слезе Ерхард, после Карл, а след това и Дженуей. Баби се обърна към Елза и я сграбчи за ръката.

— *Къде е Шел?* Дойдоха само тримата. Къде е той?

Елза сви рамене.

Баби се взираше в колата, чакаше, молеше се слънчевите лъчи да огреят Шел, излизащ от колата, но тя беше празна и всичко ставаше безсмислено, защото Шел го нямаше, но къде можеше да бъде, нямаше как *да взима* диамантите в този момент, защото никоя банка не бе отворена по това време, но дори и да беше така, той никога не можеше да вземе проклетите диаманти, защото при смъртен случай оставените на съхранение в банката предмети не могат да бъдат получени, преди да завърши полицейското разследване, те бяха се сблъскали с всички тези проблеми, след като баща им умря, и те за дълго време не можеха да се докоснат до нищо от това, което беше оставил на съхранение в банката, макар че там нямаше оставено нищо ценно.

— Чака ли Шел пред някоя банка и *коя банка?*

— Не зная — Елза щеше да продължи, но Баби извади пистолета от джоба си и тя млъкна, а после заяви:

— Не ме е страх.

— След малко ще ти стане страшно — отвърна Баби и й махна с ръка да дойде на верандата. Тя тръгна бързо, а той я последва. Ръката, която държеше пистолета, беше мокра от пот.

— Добро утро — извика отдолу Дженуей.

Той стоеше между Карл и Ерхард, а усмивката му бе по-широка от всякога. Баби просто ги наблюдаваше мълчаливо.

— Няма ли да ни поканиш вътре да си поговорим? — попита Дженуей, а Баби отново се сети за Гетсби, за организираното от него

празненство в къщата, за смеха, за игрите и всичко останало.

— Той е въоръжен, има пистолет — предупреди ги Елза.

— Времената са такива. Човек не може да бъде в безопасност — подигравателно отбеляза Дженуей.

— Като в романа „Древният спорт“, нали? — отвърна Баби.

Баби ги остави да се приближат. След това заповяда:

— Спрете!

Дженуей се подчини веднага, другите също.

— Чакаме следващите ви нареждания, сър. Сега какво? Да направим ли три крачки напред? — изсмя се Дженуей.

Баби не знаеше как да действа. Не беше на собствена територия. Можеше да открие огън сега, вероятно щеше да улучи някого, но другите щяха да се разбягат, да се скрият, тази непозната къща щеше да се окаже капан за него, може би въпреки всичко трябваше да направи точно това, да открие огън като побъркан, но той не беше убеден. Имаше заложница, можеше да я използва, но за какво? Дали това ще му донесе успех? Дали те биха се хванали на въдицата?

— Може би има по-добри начини за прекарване на времето? — попита Дженуей.

— Аз обичам да чакам — отвърна Баби, което бе чиста лъжа. Обикновено мразеше да чака. Изглежда, имаше нещо, което смущаваше Дженуей, може би това принудително бездействие го дразнеше, което бе добре дошло за Баби.

Карл измърмори нещо и Дженуей го сбута да млъкне.

— Кажи на Карл да не се притеснява — рече Баби. — Те ще бъдат тук след пет минути. И преди да успеят да попитат за кого става дума, той продължи: — Да, те, полицията. — Баби се гордееше с това, което измисли. Те всички подозираха, че може би е извикал полицията, защо да не поддържа опасенията им. Ако можеш да уплашиш неприятеля — това е добре дошло, неслучайно той беше брат на брат си.

— Той каза, че не е викал полиция — обади се Елза.

— Казах ѝ истината — отговори Баби. — Може би.

Ерхард се извърна и погледна към пътя. После Карл отново промърмори нещо на Дженуей и той пак го бутна встрани.

— Забравил съм си часовника. Някой от вас да знае колко е часът? — попита Баби.

— Не вярвам да е извикал полиция — каза Дженуей.

— Май не съм съгласен с теб — каза Леви и се опита да се усмихне, по възможност по-широко.

Тогава настъпи решителната пауза, защото след като тя свърши, Дженуей каза:

— Добре, колко искаш? И, моля те, нека влезем вътре и да поговорим на спокойствие.

Той повдигна ръцете си нагоре, това би го забавило да достигне оръжието си, ако беше въоръжен. Другите последваха жеста му.

— Това означава ли, че трябва да си вярваме? — отвърна Баби.

— Ами, ще разговаряме при тези условия.

Баби им махна с пистолета да влязат в хола и тръгна натам, като помъкна Елза със себе си. Той се спря в дъното на стаята. Дженуей влезе с ръце, отдалечени от тялото. По същия начин се вмъкнаха Карл и Ерхард, който затвори вратата.

— Знаеш много добре, че съм упълномощен да преговарям, но само в определени граници — каза Дженуей. — Дори и да искам да ти дам повече пари, това не зависи от мен, а само от Шел.

— О, престани, нямаш никакви пълномощия за преговори, това бе само повод да влезете вътре и да ме довършите на спокойствие — отвърна Баби.

— Тогава защо ни пусна в къщата?

— Защото сега всички сте в обсега на пистолета ми — отговори Баби, блъсна Елза настрана и насочи оръжието си към тях.

— Съжалявам много, но ти май не си добър стрелец. Не си изобщо за тази роля. Съмнявам се в способностите ти — погледна го с насмешка Дженуей.

— Добър съм — рече Баби. Знаеше, че те не му вярват. Ръката, с която държеше пистолета, се потеше и трепереше, сърцето му биеше до пръсване, усещаше, че е смъртно блед. — Добър съм! — извика високо той, знаеше, че извика твърде високо, но бе късно да поправи грешката си.

— Няма да дойде никаква полиция — каза Дженуей. — Ако трябваше да дойдат, той нямаше да изпадне в такава паника.

— *Ще дойдат* всеки момент и ти ще бъдеш първият, когото ще арестуват, мръсно копеле! Първият ще бъдеш ти, след това Шел, а после другите! — викаше Баби, а въздухът не му достигаше.

Дженуей отстъпи малко назад:

— Добре, всички ще седим тук и ще чакаме, нали, момчета? — каза той внимателно. — Нищо няма да направим, нали така, Ерхард, защото няма какво да се прави, не е ли така, Карл, ще си седим тук, ще чакаме и ще гледаме през прозореца. Елза, я се отмести малко, моля те, момчето се задушавя, дай му възможност да диша.

Баби се сви в ъгъла. Беше ужасно. Той губеше. Той имаше пистолет, държеше го в ръката си, но всичко му се изплъзваше. Той знаеше, те знаеха, всички знаеха, че Леви губи. Това за никого не беше тайна.

— Ще ви кажа условията си — обади се той с висок, но не твърде висок глас, не искаше да повтаря грешката си.

— Добре, при всички положения — отвърна Дженуей. Сините му очи срещнаха погледа на Леви.

„Той *знае*. Знае разликата между стрелбата в мишена и стрелбата по човек — помисли си Баби. — Той *знае* как се чувства човек, като се разбият зъбите му. Знае как се дере живо месо. Той *знае* как се пици от ужас и болка. Той *знае* какво е смъртта... Той *знае*, че аз нищо не знам.“

— Моите условия са следните: искам да кажете къде е Шел, това е, което искам, къде и кога той ще вземе диамантите, и да ми дадете един час преднина.

— Приемаме — съгласи се Дженуей. — Това са приемливи условия. Но аз се смущавам малко от това, как бихме могли да ти дадем тази преднина, как да го направим? Какво ще кажеш, ако вземеш едната кола, а спускаш гумите на другата, това урежда въпроса, ние ще се забавим най-малко час и това урежда всички, нали?

— Мисля, че... — заговори Баби, но внезапно Дженуей извика — *Не!* — защото Карл ненадейно се раздвижи, той се устреми към Баби, той щеше да го хване, да свърши работата, цялата, не Дженуей с неговите приказки, не Ерхард с неговите усуквания, така че той се втурна към Баби, който съвсем се притисна в ъгъла, Карл протегна напред огромните си ръце с готови разперени пръсти и ги насочи към гърлото на Баби и беше само на един метър от целта, когато Баби го простреля в окото, Карл изрева, блъсна се в стената и докато той се свличаше надолу, Баби се извъртя, защото Дженуей посегна към оръжието си, и в действията на мършавото си тяло Баби изведнъж

усети нещо ново и различно, някаква лекота и увереност, той вече не беше смотаняк, напротив, чувстваше се като страшилище и смъртта бе в ръцете му, а враговете наоколо и Ерхард тичаше към вратата, когато куршумът го настигна и Ерхард изрева също като Карл и падна, а Дженуей загуби и неговата подкрепа, което беше много добре, защото Дженуей вече бе извадил пистолета си и го насочваше към него, но все още не беше се прицелил, и за какво да следиш по-напред — за китката или за сърцето, за оръжието или за мисълта, и в това свое колебание Баби стреля, но го уцели само в корема, това не бе достатъчно за такъв като Дженуей, така че той стреля отново и сега вече Дженуей падна, пистолетът му се търкулна по пода, но Дженуей бе все още жив и Баби вече се чудеше какво да направи, за да го спре, и стреля още веднъж и тогава осъзна, че Ерхард се движи, и Баби стреля към него, като се молеше на господ да му помогне, защото Елза се бе устремила към пистолета на Дженуей и той трябваше да я изпревари, защото пълнителят му свърши, трябваше да презареди пистолета, а нямаше време, тя беше близо до оръжието, но беше момиче, а той беше маратонец и успя в последния момент да изрита пистолета изпод ръцете ѝ, а след това се втурна след него, сграбчи го и го насочи в лицето ѝ, а тя се разкрещя: „О, не, не, за бога, недей!“, а той изкрещя: „Името на банката! Къде е Шел?“, тя викаше: „Не зная“. Ерхард хриптеше на пода, а сакатият му крак потръпваше конвулсивно, от Дженуей шуртеше кръв, а Баби изкрещя:

— Лъжеш, кучко, ти знаеш, знаеш и ще ми кажеш, защото, ако не ми кажеш, ще те убия! — а тя изпищя:

— Така или иначе ще ме убиеш! — а Баби изкрещя в лицето ѝ:

— Дяволски си права, ще те убия, но въпреки това *ти ще ми кажеш!*

Лицето ѝ вече не беше красиво, защото тя бе в паника и едва успя да каже:

— Медисън... Медисън, на ъгъла с 91-во авеню — и това би трябвало да бъде чудесна новина за Баби, една прекрасна информация, но вече не бе така, защото Дженуей беше жив и ръцете му сграбчиха глезените на Баби, който започна да губи равновесие, и, стреляйки в тялото на Дженуей, видя, че сакатият Ерхард също така пълзи към него, и той продължи да стреля, но чудесата вече свършиха, бяха се изчерпали, това беше краят, всички тези трупове се вкопчиха в него и

той се чудеше къде бяха останалите, къде бяха Док и старият О. В., единият с окървавено слепоочие, а другият с изкарани вътрешности, защо те също така не се впираха в него, както всички други наоколо, и вече светът кървеше, целият свят кървеше, а кръвта се надигаше и го поглъщаше...

28.

Весел и очарован, Шел се разхождаше между евреите. Не беше и подозирал, че в света съществува пазар на диаманти като този, а той се простираше около него с цялото си еврейско богатство, от Пето до Шесто авеню, а после чак до 47-а улица.

Стиснал в ръка куфарчето си, Шел стоеше на кръстовището и се оглеждаше около себе си. Дори банката на ъгъла на 47-а улица и Пето авеню се казваше „Банка на Израел“. „Колко логично“, помисли си Шел, очевидно тя бе разположена точно тук, така че да не се налага на Избраните да пътуват много, след като са прекарвали целия ден в изтощителни пазарлъци. А имената. Боже господи, какви имена: имаше Борса на диаманти и Борса на скъпоценности, и Център за диаманти и Център за скъпоценности, и Диамантена кула и Диамантена галерия, и Диамантено изложение — и всички те бяха огромни като хамбари, всеки хамбар беше пълен с малки щандове, а зад всеки щанд беше пълен с евреи, говорещи, суетящи се, привличащи клиенти. А между всички тези големи магазини за скъпоценности имаше малки магазини за скъпоценности — по-малки, но по-хубави магазини. Засега Шел само ги разглеждаше и се интересуваше именно от тях, трябваше да разбере някои неща. Всички те бяха заключени, така че трябваше да натиснеш звънеца, за да ти отворят, и постоянното звънене — зър-зър-зър — беше неразделна част от шума на улицата заедно с еврейските поздравии, младите мъже с техните малки кръгли шапчици, старите мъже с техните типични бради.

Шел щеше да се върне тук по-късно. Той излезе на Шесто авеню, нае такси и тръгна към банката. Знаеше, че вече е отворено, въпреки че все още не възнамеряваше да влиза вътре, най-вече по две причини: първо, самолетът му излиташе чак в седем вечерта и колкото по-рано вземеше диамантите, толкова по-дълго щеше да бъде с тях на улицата, а с това се увеличаваше рискът. Заради Сцила. Това беше втората причина.

Беше ли замислял Сцила план за ограбването му и дали планът бе все още в действие? Ако ролите се разменяха и той се поставеше на мястото на Сцила, със сигурност би подготвил обир — кой не би се опитал да ограби едно от най-големите съкровища на света, особено след като жертвата не можеше да се оплаче в полицията?

Безопасно ли е?

Таксито премина край Сентръл парк, после по 90-о авеню и Шел му нареди да спре на ъгъла на „Медисън“ и 91-ва улица. Банката се намираше там.

Сега Шел започна да се концентрира. Той имаше феноменална памет за шахматни комбинации, лица, носове, ръце, цветове. Помоли шофьорът да направи няколко обиколки из района, а той самият оглеждаше внимателно улиците и не пропускаше никакъв детайл. Беше направил същата обиколка преди по-малко от два часа, бе запомнил всичко и сега го сравняваше в ума си: дали жената, която седеше на слънце и говореше с друга, е още там, дали работниците, които копаеха улицата, действително приличаха на работници, дали по улицата се разхождаха все същите хора, дали пощальоните изглеждат напрегнати и нервни. Нищо не убягваше от погледа му. Нищо не пропускаше, дори и най-незначителната подробност. Винаги бе постъпвал така, защо не и сега?

Шел завърши огледа си. Беше доволен, доколкото това бе възможно в подобна ситуация. Всичко изглеждаше напълно нормално и спокойно, макар че той никога не разчиташе на „изглежда“. Когато спряха на 93-о авеню, ъгъла с булевард „Лексингтън“, той плати на шофьора и слезе. Почака, докато таксито се отдалечи, след това вдигна ръка и спря друго, с което се върна на пазара на диамантите. Той смяташе, че диамантите в банковия сейф са едно от най-големите незаконни съкровища в света, но това можеше да бъде истина или само благопожелание. Той не знаеше.

Нямаше ни най-малка представа колко струва един диамант.

О, едно време разбираше отлично тези неща, но това бе отдавна, при други обстоятелства и на друго място. Много искаше, когато види своето богатство, да може поне относително да прецени стойността му. Как ще протече остатъкът от неговия живот и колко комфортно ще може да живее, зависеше от това.

Върна се на 47-о авеню, за да си отговори на няколко въпроса. Плати на таксито и му даде бакшиш. Беше по-развълнуван, отколкото преди малко.

Тръгна по улицата към един от двата магазина, които си бе избрал предварително — „Кац“. Вратата беше заключена, но имаше звънец. Шел го натисна, звънецът иззвъня и му отключиха вратата.

А тези хора си мислеха, че Германия е ужасна страна.

— Ако обичате, искам да видя диамант от един карат — обърна се Шел към дребен евреин зад щанда.

— Защо?

— Ами защото... — смути се Шел и издаде немския си акцент, на тази улица това бе грешка и той се зачуди дали малкият човек я е забелязал.

— Защото, ако искате просто да *гледате*, можете да го правите по витрините. Но ако *действително* се интересувате, ако действително искате най-доброто, аз съм човекът, който ви трябва.

— Колко ще струва той? — запита Шел, като кимна утвърдително, защото диамантите, които му принадлежаха, бяха от най-висока класа.

— Преди да ви кажа, можем да използваме услугите на един *независим* експерт и, ако той не потвърди, че аз на практика ви продавам диаманта на безценица, ще си сменя тъста — засмя се продавачът.

— Моля ви, не можете ли просто да ми кажете каква е цената на един карат? — настоя Шел.

— Но чакайте, чакайте, първо искате да видите, а сега да ви кажа цената. Парите са боклук, а това, което аз продавам, е *качество* и когато се срещнем с експерта, той е точно над нас, ще разберете, че аз съм вашият човек, а не съм въздух под налягане. Съгласен ли сте?

Шел доста се постара да запази самообладание, в продължение на повече от тридесет години всяка негова заповед се изпълняваше на момента, а нахалството на този тиквеник просто не можеше да се търпи повече. Ти му задаваш въпроси, *а той не ти отговаря*.

Той се завъртя и напусна магазина. Стигна до другия, натисна звънеца, чу се звън и му отвориха.

Този пък беше боядисан в синьо. Вътре имаше двама души. Единият беше с гръб към Шел, дебел и запотен, но другият, който

дойде при него, беше много изискан, с тънки мустачки и елегантен костюм.

— Да, сър.

Шел заговори на перфектен английски:

— Бих желал да ви попитам каква цена има еднокаратов диамант.

— Все едно да ме питате за цената на произведение на изкуството, например картина. Зависи от много неща — усмихна се продавачът.

— Искам да купя диамант на съпругата си за двайсет и пет годишнината от сватбата ни и затова ви питам, за да зная каква сума да приготвя.

— Ще ви кажа как варират цените според качеството, сър. Вероятно на тази улица можете да намерите еднокаратов диамант, който да струва само 350. Аз имам един, който струва 4000. Към какво ще се насочите, сър?

— Четири хиляди — отговори Шел.

— Постъпвайте много умно, сър. Купувайте само най-високото качество. Това е най-добрата инвестиция, която можете да направите — цената на диамантите винаги ще се повишава, говоря за най-качествените, защото те никога не достигат, а търсенето ще продължи да нараства. Например цената на трикаратовите диаманти най-високо качество тази година е към осемнайсет хиляди, а догодина може би ще бъде двайсет и пет хиляди.

Шел кимна. Трябваше да запомни цифрата, а не му беше лесно, защото дебелият мъж, който стоеше с гръб към него, викаше по телефона:

— Арни, разбирам те. Арни! Боже мой, та ние с теб се знаем от двайсет години. За бога, зная, че тя е еврейка. И това, че иска голям камък. Но дай ми някаква идея за цената. Дванайсет? Можете ли да дадете дванайсет хиляди? Ако можете, ще ти намеря нещо, което ще я накара да закрещи от радост. Провери и ми се обади, Арни! — дебелият мъж затвори телефон, обърна се и Шел си помисли:

„Господи, господи, аз познавам този евреин, аз съм го измъчвал!“

Дебелият стана, протегна се и погледна към Шел.

Тогава не беше толкова дебел, трябва да е бил много силен, иначе нямаше да може да оцелее, вероятно е работил при Круп или Фарбен, заради силата си — Господи, колко ли от хората на тази улица бе измъчвал?

Сега дебелият се взираше в него.

Шел знаеше, че трябва да изчезва, но не можеше, просто не можеше. Винаги се беше страхувал от това — някой ден на дневна светлина да срещне своя жертва.

— Мисля, че сме се срещали — бавно каза мъжът. — Изглеждате ми познат.

— Надявам се, че е така, аз обичам изненадите — Шел подаде ръка. — Казвам се Хесе, приятно ми е.

Стиснаха си ръцете. Шел се ръкува и с мустакатия.

— Кристофър Хесе. Много ми е приятно.

Говореше отново на безупречен английски:

— Може би сте идвали в нашия магазин в Лондон, моя и на съпругата ми.

— Не, не сме се виждали в Лондон — отговори дебелият. — Вярно е, че живяхме там до средата на трийсетте. Хитлер, досещате се, ние сме евреи, но напуснахме при първа възможност, приятелите ни помислиха за истински истерици, обходихме много места, но в крайна сметка се установихме наблизо. Не бих искал да звуча като самохвалко, но мисля, че се справяме много добре — дебелият може би малко се престара, но го беше заслужил, гордееше се с това, което е постигнал. Той се поуспокои. Шел бе успял да спечели поверието му.

— Аз пък винаги съм искал да посетя Лондон — каза по-слабият.

— Посетете го непременно. Но не забравяйте, казвам се Хесе, от Ислингтън. Ще дойдете в магазинчето ми, нали? Обещавате ли?

— Разбира се. Желаете ли да ви покажем нещо? — попита едрият.

— Бих искал, но нека да доведе съпругата си, без да я предупреждавам, за да видим реакцията ѝ. Четири хиляди е добра цена.

— Да го запазя ли?

— Да, защо не — каза Шел, усмихна се любезно и излезе.

Движеше се по улицата сред евреи, мъже и жени, стари и млади. Улиците бяха пълни с хора. Започваше да става топло. Минаваше

единайсет часа. Шел смяташе да влезе в банката възможно най-късно, за да остане малко време между взимането на диамантите и полета. Така че му оставаха няколко часа да се помотае, да разглежда, да запомни Манхатън, американците заслужаваха похвала за това, което бяха направили, беше необикновено място с високите си небостъргачи и тесните си улици. Шел приближаваше Шесто авеню, когато прозвуча думата „ангел“, но може би само така му се бе сторило, но след това думата прозвуча отново. И Шел усети леко учестяване на пулса си, което не успя да успокои, защото сега вече гласът — женски и непрекъснато усилващ се — повтаряше „Белия ангел, Белия ангел“, а Шел не беше чувал своя прякор от времето на Освиенцим, и тогава той я видя, на отсрещната страна на 47-а улица, една приведена старица, приличаща на дърта вещица, която с едната си ръка се държеше за сърцето, а с другата сочеше към него и която вече крещеше с пълно гърло: „Белия ангел. Шел. Шел!“. И тя бе толкова стара, че пръстите ѝ трепереха, но въпреки това ръката на дъртата вещица сочеше точно в сърцето му и Шел застина за момент, защото улицата започваше да реагира, и крачещите наоколо испанци продължаваха да крачат, и негрите също, защото какво значение имаше, че една луда стара жена крещи нещо, и младите евреи също не спираха работата си, но...

... но тогава един възрастен мъж с брада се обърна към нея:

— Шел? Шел е тук?

... а след това друг възрастен мъж попита:

— Къде е Шел?

След това една огромна жена с дълбок, дълбок глас каза:

— Той е мъртъв, Шел е мъртъв, всички са мъртви!

— Не е, не е! — крещеше вещицата и сочеше с пръсти: —

БЕЛИЯ АНГЕЛ Е ТУК!

И сега вече 47-а улица беше близо до експлозия.

Шел тръгна към Шесто авеню бавно, толкова бавно, колкото бе способен да си наложи. Ако побегнеш, това щеше да е краят, на всички щеше да стане ясно, че той има причина да бяга, а причината е, че той действително е Шел, но той бе великият Кристиан Шел и не трябваше да изпада в паника, просто трябваше да надхитри едни евреи, а те не знаеха как изглежда той. Някои от тях знаеха — дебелият мъж в магазина го познаваше, вещицата от другата страна на улицата, която все още продължаваше да крещи, също го позна, но не и

останалите. Името, естествено, го знаеха. Някои от тях си спомняха как изглежда. Но само малцина биха го познали с обръсната глава.

Освен ако не бягаше.

Спокойно, спокойно, заповяда си Шел.

Шесто авеню бе близо. Съвсем близо. Зад него обаче шумът ставаше ужасяващ. Името му се крещеше из целия диамантен пазар и всички евреи, внезапно обхванати от страх, но окуражени от числеността си, всички те се чудеха дали това може да е вярно, беше ли възможно Шел да е жив и, ако е жив, да е *тук*, в *Америка*, и дали те можеха да са тези, които да го хванат?

По-бавно, заповяда Шел на тялото си. Ти си просто турист, ти си в безопасност, нямаш причини да бързаш.

— Той се измъква! — крещеше старата вещица. — Виждате ли го? Виждате ли го?

Сега вече всички врати и прозорци около него се отваряха, всички се чудеха каква е тази шумотевица.

Шел се усмихна приятно на една едра жена, която бе излязла на вратата на бижутерския си магазин.

— Денят е прекрасен, нали? — каза Шел с възможно най-добрия си френски акцент, като си налагаше да се държи така, сякаш това, което ставаше зад него, не го засягаше.

— Каква е тази шумотевица? — запита едрата дама.

Шел сви рамене по френски маниер.

— Луди хора — обясни той.

Тя му се усмихна.

„Добре — помисли си Шел. — Ако не изпаднеш в паника, няма да загубиш играта. Така че бавно. Бавно.“

— *Аз ще го спра!* — изкрещя старата вещица.

Шел се обърна и се огледа, защото, ако те тръгнаха да го преследват, добре, това променяше нещата, и той видя, че вещицата се затътри да пресича улицата, като крещеше на колите: „Спрете! Пуснете ме да мина!“, а тя беше бавна и много стара, така че колите трябваше да спрат навреме, и всички спряха с изключение на една, но и това бе достатъчно, чу се почти болезнен звук от спирачки, но колата не успя да спре, преди да блъсне старицата, тя успя да се задържи за момент на крака, после падна, без да е наранена, но лежеше на земята и гласът ѝ бе по-силен от всякога, когато изкрещя: „*Глупак! Глупак!*“

Кой ще го спре сега?“. И шофьорът изскочи от колата и започна да помага на старицата да се изправи, а Шел продължи да върви, най-накрая достигна безопасното Шесто авеню, зави с удоволствие по него и продължи да върви напред, като се отдалечаваше от истерията и виковете на 47-а улица, надяваше се, че това е вече минало, но може би не е, може би ще дойде полиция и, ако това стане, те ще изслушат разказа на вещицата и или ще ѝ повярват, или не, но това вече не зависеше от него.

Той можеше да контролира само едно нещо: себе си. И можеше да направи само едно нещо — нещо неочаквано.

Те очакваха той да бъде въоръжен с пистолет, което не беше така и никога не е било. Преди всичко той никога не бе имал желание да се учи да стреля — щеше да става зъболекар, защо му трябваше да стреля? А когато все пак се опита, се оказа, че е невероятно лош стрелец. Мразеше шума от изстрелите. Огнестрелните оръжия имаха откат. Той никога нищо не улучваше. Това, че нямаше пистолет, обаче съвсем не означаваше, че не е въоръжен.

Той имаше своя бръснач.

Неговият бръснач — не че беше изобретил нещо ново, ножовете съществуват от зараждането на човечеството, приносят му беше в усъвършенстването на това оръжие. Неговият бръснач бе винаги прикрепен към ръката му, малко над китката, така че да се скрива под ръкава на дрехата, откъдето с помощта на просто устройство се плъзгаше, готов за ползване, в дясната му длан. Дръжката беше дебела, острието — здраво захванато в твърдото дърво. Единият ръб на острието бе толкова наточен, че беше остър като игла, а другият бе необикновено дебел, така че всичко, което трябва да направиш, е да замахнеш с ръка или да удариш и вражеският стомах се отваряше широко, или пък гърлото, в зависимост от това къде ти е по-удобно да удариш. Той предпочиташе тишината при действието с бръснача си пред ужасните гърмежи на пистолетите.

Те очакваха той да има пистолет. Също така очакваха, че той ще бяга.

И така, с едно почти плашещо спокойствие, което обхващаше тялото и ума му, той реши да остане там, където бе, тъй като те знаеха, че при първа възможност той ще се опита да напусне района, да вземе

рейс, метро, такси, каквото и да е, само и само да се отдалечи оттук, нещо, което той нямаше да направи.

Шесто авеню не бе особено приятно, сградите засенчваха слънцето, така че след малко той зави и отново се насочи към Пето авеню, но преди да го достигне, видя малко площадче, окъпано в слънчева светлина, тръгна към него и възкликна очарован и безкрайно изненадан, когато видя, че там има ледена пързалка и много кънкьори се въртяха по нея, а Шел се облегна на перилата и се загледа.

Невероятно.

Подобно нещо бе възможно само в Америка. Тук, в центъра на този град, подобен на джунгла, по средата на този необикновено топъл ден хората се държаха така, сякаш бе зима. Децата се смееха и падаха, стари жени се пързалиха редом със стари мъже, хванати ръка за ръка, а в самия център имаше такива, които правеха необичайни и сложни фигури, може би бяха професионалисти, във всеки случай бяха много добри, скачаха и се въртяха, за себе си и за тълпата, и Шел забеляза, че най-добрите имат здрави и набити тела и крака, но не бяха дебели, не приличаха на дебелия мъж от бижутерския магазин, който точно в този момент хвана Шел за раменете, завъртя го към себе си и, задъхвайки се, каза: „Знаех си, че не си никакъв англичанин, мръсно копеле, убиец!“, а Шел извади своя бръснач още докато дебелият го извърташе и, когато се озоваха лице в лице, той вече замахваше, един бърз, почти незабележим жест с дясната ръка и гърлото на дебелия мъж бе внезапно и изцяло разрязано и, докато той се свличаше надолу, като вдигна ръце към шията си, Шел започна да вика: „На този мъж му прилоша, той се нуждае от помощ, лекар, повикайте лекар!“, а дебелият мъж падна върху перилата вече почти мъртъв, наоколо се събра тълпа, а по това време дебелият вече не можеше да държи ръцете си около гърлото и те се отпуснаха надолу и кръвта шурна от него, и всички хора, които се бяха струпали около него, се разпищяха и развикаха, но между тях не беше Шел, който почти тичешком се отпрати към едно празно такси, защото, по дяволите с тези изненади, тъмни облаци се сбираха около него, неприятностите идваха накуп, първо, дъртата вещица, която го позна, второ, дебелият мъж, който го откри, и Шел нямаше намерение да чака третата неприятност да го потупа по рамото, важното сега беше банката, банката и диамантите, така че той каза на шофьора накъде да кара и по време на пътуването

отвори куфарчето си и както седеше на задната седалка и се прикриваше зад капака на куфарчето си, той почисти бръснача си с носна кърпа, бързо го върна обратно на мястото му, сложи кърпата в куфара и го затвори, и малко след 11:30 те наближиха ъгъла на Медисън авеню и 91-а улица.

Дотук добре.

Банката се намираще на десния ъгъл. Изглеждаше, че няма нищо необикновено, но това нищо не означаваше. Шел дори имаше по-малко доверие в думата „изглежда“, отколкото във всички нейни синоними.

Ако имаше заговор, ако му бяха подготвили капан при излизането от банката, какво друго можеше да направи той? Диамантите можеха да си останат тук, вярно, но това в най-скоро време щеше да го превърне в един безпаричен беглец, което съвсем не беше за предпочитане.

Шел плати, излезе от таксито и влезе в банката.

Ключът от сейфа бе в джоба му, а номерът на сейфа бе сигурно запечатан в паметта му. Той бързо тръгна към табелата с надпис „Лични сейфове“ и, като следваше посоката на стрелката, се спусна надолу по стълбите и се изправи пред голяма заключена решетка. Видя, че отгатак има пазач. Насочи се към бюрото, разположено пред решетката. На него седеше жена на средна възраст, пълничка, но с приятно за чернокожа лице.

— Това е ключът от моята кутия — рече Шел и го показва.

Жената го изгледа подозрително.

— Мислех си, че познавам всички тук. Но, изглежда, вие сте нов. Името ви, моля?

Шел заговори английски с немски акцент. Щом познаваше всички, тя сигурно щеше да се сети за баща му, който нямаше дарба за езици и бе запазил подчертан немски акцент до смъртта си.

— Аз съм Кристофър Хесе. Имам пълномощно от баща си. Така че сейфът е на негово име — усмихна се той.

— О, старият господин Хесе! Значи вие сте негов син. Не си спомням да съм ви виждала преди. Не е много обичайно да се изпраща заместник след толкова години — тя все още го гледаше подозрително.

Защо ли сърцето му започна да бие така? Какво ли можеше да знае тя?

— Моят баща почина — обясни той.

— О, господи! Съжалявам много — тя се върна и седна зад бюрото си.

— Да, наистина жалко.

— Нямах предвид това. Разбира се, съжалявам и за баща ви, но, виждате ли, има закон как да се постъпва при смъртни случаи. При случай като вашия сейфът се запечатва, докато съдът не приключи с необходимите проучвания и процедури.

Шел стоеше и примигваше.

— Това, което се опитвам да ви кажа, е, че не мога да ви пусна до сейфа. Нямам право.

Неприятностите никога не идват сами, това е абсолютно вярно.

— Май ще е по-добре да седнете, господин Хесе.

— Но, моля ви — едва успя да продума Шел и след това се разплака, сълзите потекоха по лицето му.

— *Не мога* да направя нищо повече, господин Хесе. Ако ме питате, и според мен това е глупав закон, но той съществува и аз съм длъжна да го спазвам.

— Моля ви, вие прибързвате. — Шел се отпусна на стола и зарови лице в ръцете си. — Само още три седмици — започна той.

— Не ви разбирам, господин Хесе.

— Моят баща е мъртъв най-много до три седмици. Така казаха лекарите. Рак, казаха те. Аз ви умолявам. Моля ви. Той е последният от моето семейство, с ваша помощ той може да живее по-дълго, моля ви, повече от тези три седмици. — Той поклати глава и я наведе надолу.

— Но, господине, това съвсем променя нещата. След като той е просто болен, разбира се, че можете да влезете. — Тя бързо довърши административната процедура. — Джордж — каза чернокожата на пазача, — би ли завел младия господин Хесе до неговия банков сейф? — А на Шел каза: — Бихте ли дали вашия ключ на Джордж?

— Благодаря ви — отвърна Шел, подаде ключа през решетката, изчака да отключат сложната система от резета и ключалки и, когато вратата се отвори, той последва пазача.

— Искате ли да останете в самостоятелна стая, докато проверявате съдържанието на кутията?

— Да, много ви моля.

Служителят взе ключа и го пъкна в ключалката, после сложи още един ключ във втората ключалка, завъртя и двата. Вратичката на сейфа

се отвори. От него той извади много голяма кутия. После двамата тръгнаха към някаква стая. Служителят влезе, остави кутията на масата. Шел благодари, пазачът кимна и излезе.

Шел се чувстваше като дете, което отваря коледните си подаръци. Взе внимателно кутията, която очакваше, че ще е тежка.

Беше лека като перце.

Той я отвори. В нея нямаше нищо, с изключение на една кутия от кафе. Една голяма кутия от кафе „Мелита“. Това бе всичко. Вбесен, Шел отвори капака на проклетата кутия.

И диамантите се разсипаха в сейфа.

Вълнението принуди Шел да седне на стола. Кутията от кафе бе пълна догоре. Той разсипа цялото ѝ съдържание на дъното на сейфа. Звукът бе много по-силен, отколкото очакваше, затова бързо затвори капака на сейфа, в случай че влезе пазачът. Тъй като това не се случи, той отвори капака и започна да подрежда диамантите на дъното на сейфа.

Зачуди се колко ли карата бяха. Три? Вероятно повече. От тях имаше буквално много дузини, а други дузини бяха с големината на нокът на палец.

След това следваха големите.

Някои бяха по-големи от лешници, а други — едри като орехи. Погледни този — Шел не можеше да свали ръцете си от камъка — беше по-едър от бебешко юмруче — и той внезапно си припомни продълговатото мъртво лице на красива девойка, нежна и млада, и, както бе казала, братовчедка на Ротшилд, а това достатъчно ли е, бе попитала тя, това било всичко, което имала, не е ли достатъчно?

Да, скъпа моя, разбира се. Повече от достатъчно.

Сърцето на Шел се пръскаше от вълнение, защото осъзна, че това, което притежаваше, бе повече, отколкото дори бе мечтал и сънувал. Той можеше да купи Парагвай, ако поиска. Не че желае, но би могъл и... и...

Шел започна да събира диамантите, като изостави мисълта за покупка на държави. Притежаваше едно от най-огромните богатства, но каква е ползата, щом трябва да се крие в едно тропическо бласто. Със сигурност имаше лекари, големи хирурзи, които можеха да му направят пластична операция, да променят лицето му, дори ръста, и очевидно това трябваше да направи, да се остави в ръцете им без

значение колко ще струва; ако те снабдят с различна външност, можеш да си пиеш шампанското на континента, докато съвсем остарееш и господ те прибере. Ръцете му буквално трепереха, докато поставяше диамантите в кутията от кафе, която прибра в своето куфарче. След това повика пазача, който заключи и върна на мястото му празния сейф.

Шел изчака тази процедура, след това последва пазача до решетката, премина през нея и бе отвън, в безопасност, а черната служителка каза: „Предайте много поздрави на вашия баща, кажете му, че мисис Барстоу му ги изпраца“, Шел се усмихна и кимна с глава, изкачи се по стълбите и излезе от мрачната сграда навън, на слънчевата светлина, където още веднъж осъзна, че бедите никога не идват сами, че тези, които му се бяха случили, явно бяха малко, защото по пешеходната пътека към него се приближи един приличаш на луд младеж, един лунатик с маратонки и с голям шлифер.

И Баби му каза:

— *Не е безопасно!*

29.

Шел спря. Зачака. Без внезапни движения. — Защото, след като този тук е жив, това означаваше, че неговите хора не бяха вече между живите, а това означаваше, че лудият е въоръжен, вероятно с пистолет. Шел забеляза, че десният джоб на шлифера му е издут.

Разбира се, той също бе въоръжен. Имаше своя бръснач, така че загубването на играта не влизаше в плановете му. За да победи, трябваше просто да се приближи, да бъде близо до врага. А приближи ли се веднъж, другото е проста работа. Шел се озърна, търсейки подходящо място за осъществяване на намеренията си.

— Е, какво стана? — попита Шел.

— Кажи ми само едно: къде искаш да умреш?

— О, хайде, хайде — каза Шел, но видя, че пистолетът започва да се подава от джоба на шлифера и осъзна, че това мършаво същество, което бе измъчвал на зъболекарския стол само преди няколко часа, трябва да бъде взето на сериозно. С откачените трябва да се внимава.

— Моля те, сложи пистолета обратно в джоба си. Не се подигравам с теб. Но има неща, които ти не знаеш, неща, които мога да ти обясня и да обсъдим. Искаш ли да се споразумеем?

— Кажи къде искаш да умреш? Кое място си избра? — повтори Леви много меко, гласът му сякаш идваше от друг свят, като че ли не беше човешки.

Шел не можеше да повярва на ушите си. „Този наистина иска да ме убие — помисли си той. — Не е ли абсурдно! Сега, когато държа това огромно богатство в куфарчето си, изведнъж някакво дете идиотче се появява насреща ми и иска да се възрадва на смъртта ми.“

— В парка — успя да каже Шел, като посочи входа му на една пресечка от тях. — В парка е тихо и спокойно. Можем да си поговорим — продължи Шел, но не спомена, че там ще бъдат близо, ще стоят един до друг.

Баби кимна в посока към зеленината.

— Трябва да ти кажа нещо. Искам да ме изслушаш. Ти си много млад. Искам да те посъветвам. Животът може да бъде по-хубав, когато си богат.

Баби не отвърна нищо.

— Много си млад — повтори Шел с умоляващи нотки в гласа. — Много си умен, но не си още мъдър.

— Ти уби брат ми — отговори Баби.

— Не, не е вярно. Това е лъжа. Не съм присъствал на убийството, кълна се.

— Дженуей ми каза. Елза също.

— Трябваше да бъде убит. Не съм го искал. Заклевам се, че не го исках.

— Дженуей нищо не ми е казал, нито пък Елза. Беше просто блъф. Така че не се тревожи за мен. Ужасно помъдрых — каза ехидно Баби.

Те се приближаваха към парка.

— Убийството ми не решава проблемите — опита Шел.

— Твоите не.

— *Нищо не решава.*

Баби вървеше зад него.

— По-бързо — заповяда му той.

Пресякоха улицата и влязоха в парка.

— Върви напред към езерото!

Насочиха се към алеята, която се използваше от бегачите. Времето бе твърде топло за бягане. Наоколо бе тихо. От дясната си страна пътеката граничеше с гъсти храсти.

— Тук — нареди Баби.

— Трябва да ти покажа нещо! Ти трябва да го видиш!

— Влизай в храстите! — изкомандва Баби.

Шел пристъпи в тях и приклепна под един храст.

— Кутийката от кафе, погледни я, умолявам те, *само я погледни, нищо повече от това!*

Баби извади пистолета на баща си.

— О, господи! — извика Шел. — Умолявам те! Всеки има право на едно последно желание. Моля те!

— Молиш ли ме? — процеди Баби.

— Аушвиц беше лагер за екстремисти, не беше концлагер.

Баби освободи предпазителя на пистолета.

Шел падна на колене, като отвори куфара, сграбчи тенекиената кутийка и захленчи.

— Погледни! Трябва само да погледнеш... не искам нищо повече... моля те.

— Не искам диамантите ти. Не искам дори да те гледам как пълзиш пред мен. Искам само да те убия — а след това добави: „Господи“, защото Шел бе отворил кутията.

— Виж! Виж! Милиони. Толкова много милиони само за нас двамата. Хайде да направим сделка, нека се договорим!

Баби се поколеба, но поклати отрицателно глава.

— *Поне виж какво ти предлагам, просто ела тук и погледни, помисли, умолявам те, приближи се насам, просто ела тук до мен и реши*, това е последното ми желание, всеки има право на такова желание, трябва да го изпълниш.

Баби се поколеба още веднъж, след това пристъпи в храсталака и се приближи до Шел, който чакаше и чакаше и, когато Баби наближи достатъчно, бръсначът се раздвижи.

Шел не успя.

Баби стреля и куршумът от непосредствена близост се заби в гърдите на Шел, който политна назад и падна, сякаш бе подсечен, а лицето му се зарови в шумата, докато се опитваше да събере сили и да се раздвижи отново.

Баби седна удобно на земята с пистолет в ръка и заговори тихо:

— Не знам дали ще разбереш това, което ще ти кажа, но едно време, много отдавна, аз бях учен и маратонец, но учения и маратонца в мен вече ги няма, вероятно са мъртви, но все пак си спомням, някой бе казал, че ако не се поучим от грешките си в миналото, ние сме обречени да ги повтаряме непрекъснато, добре, допуснахме ужасна грешка с хора като теб — защото публичните процеси са пълна глупост, а екзекуцията е като награда — през цялото това време трябваше да ви наказваме с болка. Това е истинската поука. Това е истинското наказание — просто болка, нищо повече от това, болка и мъчение, за какво са ни забързани адвокати, които искат да се уверят, че правосъдието е раздадено. Това би било едно спокойно и миролюбиво място, ако всички войнолюбци знаеха, че е по-добре да не започват, защото, ако загубят, това, което ги очаква, е агония. Това е,

което искам да ти дам. Агония. Но не само това, което изпитваш сега, имам предвид агония завинаги, защото това е единственото наказание, което ние заслужаваме, и аз знам, че никой хуманист не би се съгласил с мен, но знам, че ти ще се съгласиш с мен, защото именно ти си моят учител, сега вече съм като теб, с едно-единствено изключение — аз съм по-добър. Защото ти ще умреш, а пред мен остава още много път.

Шел бе готов. Събрал всичките си сили, той се надигна и се спусна напред като топка, ударена от тенис ракета, като се опита да достигне Баби, който дори не помръдна, просто стреля отново, коремът на Шел се отвори и той се просна обратно на земята.

— Знаеш ли, че ми става все по-лесно? Ти си ми петият за днес. Карл беше първият. Уцелих го в окото и, ако имах достатъчно време, вероятно щях ужасно да съжалявам за това, което бях направил, но с всеки следващ ми ставаше все по-лесно. Имам чувството, че това ме забавлява. Кажете ми, с течение на времето все по-добре ли ще се чувствам? Трябва да ми кажеш, наистина бих искал да зная това.

Шел бе силен като бик и подобно на бик той направи своя последен опит. Този път Баби изчака, докато той се приближи съвсем, и тогава стреля три или четири пъти.

Шел изкрещя и се строполи и този път кръвта му шуртеше отвсякъде.

— Слабини е смешна дума — продължи Баби. — Не знам как се казва на немски, но съм сигурен, че ти знаеш. — Баби започна да говори по-бързо, защото усещаше, че Шел е близо до смъртта. — О, може би не си чел във вестниците, но са направили чудесно теологическо откритие, знаеш ли за какво става дума? Хората не отиват направо в ада или рая, първо всички отиват на едно място, нещо като чакалня по пътя, и там ще ти се случи това, което ще ти разкаже сега, защото, може би няма да повярваш, но има хора на земята, за които се знае, че са правили лоши неща на други хора, на невинни хора, и в тази чакалня невинните хора чакат, докато там дойдат и техните мъчителни, и там те получават възможност за малко отмъщение. Господ казва, че отмъщението е добро за душата. Знаеш ли кой те очаква там, господин Шел? Всички евреи. Всичките. И знаеш ли какво още? Те всички имат бормащини като тази, която използва върху мен. Спомняш ли си, ти ми каза, че най-чудесното нещо било, че всеки много лесно може да се научи да ги използва по същия начин, да прави

това, което правиш ти? Е, те вече са се научили и те те очакват, не знам какво мислиш ти, но аз смятам, че ще си прекараш чудесно.

На Шел му оставаха само още няколко секунди живот, но в тях Баби успя да добави:

Приятна вечност!

СЛЕД КРАЯ

Ченгето се носеше към езерото, беше много едро, пистолетът бе в ръката му, и изглеждаше дяволски печен.

Всъщност беше паникьосан.

Нямаше още 24 години, работеше като полицаи от по-малко от година и точно си мислеше за свои неща на ъгъла на 90-а улица и Пето авеню, когато чу странен звук, може би нещо като далечна експлозия, като тези, които предизвикват нарочно, за да потушат бушуващ пожар. С други думи, нещо, което нямаше да ти създаде притеснения в тази горещина, когато едвам влачиш тежката си униформа. Втората експлозия го накара да помисли, че може би желанието му се разминаваше с действителността, а когато чу третата, бе сигурен в едно: това бяха изстрели от пистолет.

Така че се затича към парка, изглежда, че изстрелите се чуваха откъм езерото, и той се насочи натам.

Наближи езерото и видя едно момче.

— Хей — подвикна му той, — ти чу ли да се стреля?

Момчето кимна.

— Оттук — каза то и посочи към храста.

Младият полицаи се наведе и надникна в храсталака.

— Хей, там под храстите лежи човек. Не изглежда да е много топъл.

— Струва ми се, че е така, защото е мъртъв — рече момчето.

— Добре — отвърна полицаият и изведнъж осъзна няколко неща: 1) момчето не беше момче, а младеж на около 25 години, обут с маратонки и дълъг шлифер, 2) на земята до него лежеше пистолет, 3) младежът се намираще от другата страна на оградата около водохранилището, т.е. от вътрешната страна, следователно е прескочил оградата, нещо, което беше забранено, табели с тази забрана бяха поставени навсякъде. — Ей, ти не би трябвало да си там вътре!

— Няма да се бавя дълго.

Младото ченге приближи внимателно оградата.

— Хубав пистолет — каза той, като се опитваше гласът му да звучи нормално. — Твой ли е?

— На баща ми — отговори Баби.

Младото ченге започваше да се вълнува все по-силно. Никога досега не беше му се случвало да се занимава с убийство. Е, беше хващал проститутки и дребни пласъори на наркотици, но никога не бе имал шанса да се занимава с нещо действително сериозно и може би сега му бе провървяло.

— Ти случайно да си го използвал?

— Искаш да кажеш, дали съм извършил убийството? — отвърна младежът.

— Да, нещо такова — смънка полицаят.

Баби кимна. Полицаят насочи пистолета си към него и освободи предпазителя.

— Без подозрителни движения — заповяда той.

— Добре де. Искам само да довърша тук една работа.

— Но какво правиш? — полюбопитства ченгето.

Момчето просто стоеше до водата, държеше в ръка нещо, приличащо на кутии от кафе, и хвърляше във водата нещо, което приличаше на камъчета или топчета.

— Абе, останаха ми още съвсем малко за изхвърляне — промърмори Баби. — Преди малко бяха къде-къде повече.

Той хвърли още няколко във водата, като се чудеше дали ченгето ще му позволи да потича около водата, докато изхвърли останалите. Вероятно само това би го ободрило малко. Баби погледна към ченгето. Сигурно е, че ще му откаже, пък и това едва ли ще му помогне да се чувства по-добре, само сънят може да му помогне, но надали някой ще го остави да се наспи скоро, не и след като избухне вестта за това, което се случи. Само бог знае накъде щеше да го отведе вятърът, но по дяволите, всичко това ще предизвика страхотен отзвук, направо взрив, това е абсолютно сигурно. Той или щеше да свърши в затвора, или щеше да се превърне в най-големия герой след Сони Тъфс.

Баби хвърли още няколко във водата и се загледа в разширяващите се кръгове, които те оставиха по водната повърхност.

— Хей, горещо е, хайде да тръгваме — подвикна ченгето.

Баби кимна, отърва се от празната кутия и захвърли във водата последните, които бяха останали в ръката му:

Цоп... Цоп... Цоп... Цоп...

Издание:

Автор: Уилям Голдмън

Заглавие: Маратонецът

Преводач: Любов Жонкова Георгиева

Година на превод: 1993

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: Издателство „ЖАР“

Град на издателя: София

Година на издаване: 1993

Тип: роман (не е указано)

Националност: американска (не е указано)

Печатница: ДФ „Балкан прес“ — София

Редактор: Анна Иванова

Технически редактор: Симеон Айтов

Художник: Слав Даскалов

Коректор: Росица Йорданова

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/15173>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.